

Haklar ve Özgürlükler Mücadelesi

- Ekmek ve adalet mücadelesidir!
- Kendi dilimizle, inancımızla, düşüncelerimizle yaşama mücadelesidir!
- Konut, eğitim, sağlık, çevre için mücadeledir!
- Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesidir!
- İnsanca, onurlu yaşama mücadelesidir!

Tüm Halkımız İçin

- Mücadele Çağrısı,
- Örgütlenme Aracı
- Birlik Zeminidir

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

Ekmek

Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi
Sayı: 27
22 Eylül 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**Seçim sistemin aynası
krizi aşamıyorlar**

Erken seçim
parçalanmalar
ittifaklar
küskünler
rejim tehlikesi
baraj

ARTIK

YÖNETEMİYORLAR!

**Sistemin
güvencesi
onlar**

**Ulucanlar'dan F Tiplerine
Oligarşinin Saldırısı
Halkın Direnişi**

**26 Eylül'den Bugüne
Direnme Savaşı
Sürüyor...**

ABD Başkanı Bush Ve Ulucanlar'daki Binbaşı

**"Ya öleceksiniz,
ya teslim olacaksınız..."**

Kimler söylüyor bunu? Ulucanlar'daki binbaşıyla, Amerika Başkanı George Bush.

1999'un 26 Eylül'ünde ölümcül silahlılarıyla hapisane duvarları üzerinden, maltarlardan önce yayılım ateşleri ardından megafondan o mekanik ses duyuldu: "teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz?..."

Etləri lime lime edilerek işkencelerle katledilen 10 yiğit bedeli Ulucanlar direnişini yaranatların soruya cevabı tereddütsüzdü, netti: **"öleceğiz"**. Hiç kimse Ulucanlar'daki tutsakların "ölüm sevdalı" olduğunu tartışmadı, çünkü bu sözün anlamının zulme, onursuzluğa teslim olmayacağız demek olduğunu istisnasız bütün kesimler anlaştı, kavramıştı.

Benzeri sahneler 19 Aralık'ta 20 hapisanede tekrarlandı. Cevaplar da yirmi kez yinelenildi.

*

2001 yılının 11 Eylül'ü sonrasında o mekanik ses yine konuştu. Bu kez elinde megafon yoktu, bütün emperyalist medya dünyanın dört bir yanına yaydı o tehdidi; "ya bizden yanasınız, ya terörden..." Kesilmedi arkası tehditlerin. İlk ama son olmayacak hedef belli oldukça, "Taliban, Bin Ladin... ya koşulsuz teslim olursunuz, ya da..." geldi ardından.

Belki önceden yayılım ateşleriyle başlamadı Bush konuşmaya; önce konuştu, sonra yağdırdı bombaları.

Nasıl ki, oligarşinin binbaşı önce Ulucanlar'da sonra 20 hapisanede konuşmuş, ardından bütün halka dönüp aynı soruyu tekrarlamışsa; Amerikan Başkanı da, önce Bin Ladin, ardından bütün dünya halklarına dönüp aynı soruları sordu, aynı tehditleri savurdu.

*

Amerikan Başkanı ile Ulucanlar'daki binbaşıya aynı sözleri söyleten neydi?

Amerika'dan başlayarak tüm dünyaya yayılan, ülkemizde oligarşi tarafından uygulanan muhalif olanı yoketme politikasının ürünüydü bu sözler ve ortak paydaları. Eğitimleri, kafalarının şekillenışı, temsil ettikleri ideoloji de aynıydı Amerikan Başkanı ile binbaşının.

Terör bildikleri tek yöntemdi. Bütün politikaları halkımızı, dünya halklarını teröze etme, tehditle, katliam, gözdağı operasyonlarıyla dize getirme üzerine şekilleniyordu.

İki katile aynı şeyi söyleten Amerikancı dünya düzeni ve bağımlılık ilişkileridir.

Bush, Amerikan tekelleri adına dünya halklarını tehdit edip, katlederken; Ulucanlar'daki binbaşı Amerikancı dünya düzeni önündeki engelleri Türkiye'de "temizleme" operasyonu yapıyordu. "Vatan, millet" vardı belki dilinde, ama kasaturlarla parçaladığı bedenlerimiz, Clinton önünde el pençe divan duran Ecevit tarafından Amerikan Başkanı'na hediye edildi. Dünyanın en büyük terör merkezi Beyaz Saray'da sergilendi parçalanmış bedenlerimiz.

"Modern çağda" idik! "Yeni Dünya Düzeni" deniyordu adına. Oysa tanırlara "kurban" sunulan ilkel çağların bütün barbarlıklarının, emperyalist politikaların özünü oluşturduğu gerçeği dünyanın dört bir yanında halkların gözlerine sokulmaya başlandı. Tekeller kurban istedikçe halkların tepesine yağdı bombalar. Tekeller talan istedikçe, "daha fazla" dedikçe yakılıp yıkıldı ülkemizin hapisaneleri, direnen gecekonduları.

Ulucanlar'da binbaşıya verdiğimiz cevabı, emperyalizme direnen halklarla birlikte Amerika'ya karşı vermekte de tereddütümüz olmadı; öleceğiz, teslim olmayacağız!

**İçeride, Dışarıda Ölüm
Orucu Direnişi Sürüyor...**

Kurultay çalışmaları içinde olan TAYAD'ıların Alibeyköy'deki açlık grevli ziyaretleri, destek açlık grevleriyle tecrite karşı yükselen ses...

SEÇİM:

- "Siyaset çamur içinde" diyen TÜSİAD 'çamur'un sahibi..
- Bütün partilerin listeleri patronlarla dolu..
- Yasaklı seçim, düzenin demokrasisinin aynasıdır...

Emperyalist demokrasinin kapattığı Batasuna'nın avukatıyla görüştük...

**"BASK ÜLKESİNDE
SAVAŞ HALİ
SÜRÜYOR"**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
10-12 Kasım
2000

Yer:
İstanbul

**Tayad'lı Aileler'in
Düzenlediği
Hapishaneler
Gerçeği Yaşanan
Sorunlar ve Çözüm
Önerileri Kurultayı**

Büyük katliamdan yaklaşık bir ay önceydi.

Söylediler, uyardılar, haklı çıktılar.

**Günler süren kurultaylarla, bildirilerle, yürüyüşlerle,
F tiplerini anlattılar tüm ülkeye.**

Bu kurultaydan 37 gün sonra açıldı F tipleri.

Söyledikleri gerçek, uyarıları haklıydı.

**F tipleri artık bir "ihtimal" değil. Hücreler ve içindeki
devrimci tutsaklar, artık bir gerçek! Tecrit artık bu
ülkenin nefesini daraltan bir gerçek.**

Gerçeklerden nereye ve ne zamana kadar kaçılabilir?

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkilap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks: 0212 491 16 37
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupalı: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro
İngiltere: 2 Euro
Hollanda: 3 Euro

Bürolarımız

Akcağaz Vardak: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693
Faks: 0049 221 6906694
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Bahçe: İnönü Cad. 7 Sokak Kızılay İy Ham arkası Oskan Apt. No:102 Tel:
Faks: 0 222 351 97 25
Beşiktaş: GMM Bulvarı Ordu İstasyon Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Büyükdere: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatoprak Apt. Kat: 4 D: 6 Tel:
Faks: 0 212 223 87 18
Burnaz: Başak Cad. Gür İy Ham
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Çarşılar: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27
Daire:15 Şişli
Hopaz: Kağıthane Mah. İnönü Cad. Karaman Apt. Kat: 1 No:1 HOPAZ

İzmit: 3 Beyler Cad. 850 Sokak Yaparoz İy Ham
No: 315/01 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Alpa Cami Kat: No: 30 Kat: 2
Tel-faks: 0262 322 88 09
Mahmutpaşa: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kandıracık İstasyon Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 462 325 24 61
Marmara: Kiremitçiler Mah. 4406 sk. Müzisyen Bono İstasyon No: 9 kat: 1
Daire 4 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Sarıyer: Talimhane Cad. Bodurkay İy Ham Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tokentepe: Karmakaya Mah. Kunduracılar cad. Devedoğu sokak Postalar
İstasyon Kat: No:25 Tel-faks: 0462 321 59 80
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ortulu İstasyon Kat: 5 Daire: 9
Tel: 0 372 252 51 79

3...	<i>Oligarşi Yönetemiyor! Tek Kozu, ORDU ve ZOR!</i>
5...	<i>Zamlı Ekmek de Boğazımızdan "Sessiz Sedasız" Gececek Mi?</i>
6...	<i>"Liste"nin Anlattığı...</i>
7...	<i>Direniş Gazileri Yürüdü...</i>
8...	<i>Numune Mengeleler...</i>
10...	<i>Bir Kez Daha İşkenceciler Cezasız Bırakılacak!!!</i>
11...	<i>Aysel Çelikel'in Adalet Bakanlığı'nda Bir Görüşmenin Hikayesi</i>
14...	<i>O Sözler Ki Uğrunda Asılınz</i>
15...	<i>Devlet Konuşuyor</i>
16...	<i>TAYAD Kurultay Topluyor</i>
18...	<i>... "Somut Bir Çağrıdır"</i>
20...	<i>Haklar ve Özgürlükler Mücadelesi</i>
22...	<i>'Çamur'un Kaynağı Düzeniniz</i>
24...	<i>"Son Hortumcu" da Özgür!</i>
26...	<i>26 Eylül 1999 Ulucanlar Katliamı</i>
28...	<i>Oligarşinin Savaşı Halkın Direnişi</i>
30...	<i>Her Türlü Yorumu, Her Türlü Karara Açık Bir Hukuk</i>
31...	<i>Yola Çıkan Yolcu Dönmez Yolundan...</i>
32...	<i>"Fazla Ortada Gözükmeyin!"</i>
33...	<i>Bağımsız Türkiye... "YANINIZDAYIZ"</i>
34...	<i>Nasıl Okuyacaklar, Ne Öğretilecek?</i>
36...	<i>Oyun İçinde Oyun Demokrasisi...</i>
37...	<i>Jandarma'nın "TÖRE"si</i>
38...	<i>"Yasaklanan Batasuna Değil, BASK Ülkesinin Sosyalist Hareketidir"</i>
41...	<i>"Terörizm Ne?" Diyenler...</i>
43...	<i>Zulüm Altındaki Halkların "Sessizliği" Kimseyi Aldatmasın!</i>
44...	<i>Yurtdışından...</i>
45...	<i>"Biliriz Ki Aynı Hedefe Kilitlidir Beynimiz"</i>
46...	<i>Sevgiler'in Kuşağı Dönemler Kuşağı...</i>
48...	<i>Seçim İttifakı Pratiğinden Hangi Dersler Çıkar?</i>
49...	<i>TANIYIN BU KOMPLOCU POLİSİ!</i>
50...	<i>Kahramanlar Ölmez...</i>

Oligarşi yönetemiyor! Tek kozu, ORDU ve ZOR!

Erken seçim kararı alınmasının nedeni, siyasi krizin alabildiğine derinleşmiş olmasıydı. Ama seçim kararı da krizi dinginleştiremedi, tersine, krizi tüm boyutlarıyla açığa çıkardı. Seçim sistemin aynısıdır ve bu aynada herkesin açıkça gördüğü şudur: artık **yönetemiyorlar**. Artık, yönetim için bir **alternatif** oluşturamıyorlar. Oysa; dört-beş yıldır, düzen partilerine çekidüzen vermek için neler yapılmamıştı? Yeni seçim aynasından bakarsak; görünen şudur: **MGK'nın düzen partilerine çekidüzen verme operasyonları iflas etmiştir.**

ZOR POLİTİKALARI DA IFLAS ETMİŞTİRİ

Düzen partilerini istedikleri rotaya sokmak, oligarşiyi ve emperyalizmi rahatsız etmeyecek bir yönetim alternatifi üretmek için, kimilerini tankları yürüterek, kimilerini "yolsuzluk operasyonları"yla, kimilerini dosyalarla, kimilerini siyaset yasaklarıyla yola getirmeye, kimilerini burjuva medya marifetiyle parlatmaya çalıştılar. Sonuç işte ortada. Durumdan en fazla şikayetçi olan Genelkurmay, ama partileri bu hale getiren de onlar. Bugün istenmeyen iktidar ilan edilen Tayyip Erdoğan'ı (RP'yi bömek için) ortaya çıkarıp burjuva medya aracılığıyla desteklettiren de Genelkurmay değil miydi? Tüm yönetim yetkisini MGK'da toplayarak düzen partilerini etkisizleştirenler, şimdi bunların çoğunun baraj altında kalma ihtimali yüzünden hükümet alternatifi oluşturamaz durumdalar. Krizin mevcut durumdaki en bariz göstergesi şudur: Düzen partilerine çeki düzen vermek için yapılan müdahalelere rağmen, bir türlü burjuva siyaset emperyalizmin ve oligarşinin istediği şekli almamıştır. Bu sonuç aynı zamanda; **düzenin zor'unun iflasıdır.**

"BÖLÜCÜ, YIKICI, İRTİCAİ TEHLİKE" DEDİKLERİ HALKIN KENDİSİDİRİ

Zorla herşeyi yaparız; genelkurmayın uyguladığı politikanın özü budur. Bu politika şimdi dönüp kendilerini vurdu. Ne burjuva partiler nezdinde, ne devrimci, demokratik muhalefet nezdinde, "zorla" sağladıkları sonuçlar, kalıcı olamaz. Geçici bazı başarılar elde edebilirler, ama o kadar. Her MGK toplantısının aldığı kararlar içinde değişmez bir madde vardır: **"bölücü, yıkıcı, irticai tehlikeye karşı mücadele kararlılıkla sürdürülecektir."** Gerçekten de on yıllardır sürdürüyorlar bu mücadeleyi. Bu cümlemin pratikteki ifadesi, tüm muhalif kesimlerin ezilmesi, bastırılmasıdır. Devrimciler, Kürt milliyetçileri, islamcılar, çok çeşitli biçimlerde etkisizleştirilmeye çalışıldı. Ezmenin, bastırmanın biçimi, dozajı farklı olsa da, Genelkurmay'ın tek bildiği buydu. Dil özgürlüğü isteğini de, inanç özgürlüğü isteğini de, tutsaklara özgürlük isteğini de, emperyalizme ve oligarşiyeye karşı çıkışı da, baskı, yasak, katliamla yoketme hesabı yaptı.

Oligarşi yönetemiyor. Sadece zora başvurarak, bas-kıya, yasağa, katliama bel bağlayarak sonuna kadar yönetebilen hiç bir yönetim yoktur zaten. Oligarşinin yönetememesinin kaynağında bu vardır. Yönetemiyor, çünkü politikalarında zordan başka bir şey yok. Yönetemiyor, çünkü halkın tüm kesimlerinin taleplerini elinin tersiyle itiyor. Yönetemiyor, çünkü hiç bir muhalefete hayat hakkı tanımıyor. Yönetemeyecektir de. Çünkü, düzen partileri içinde bulunduğu-bulacağı alternatifler de, sistemin krizine son veremez. Sistem, ekonomik olarak IMF'ye, politikada Genelkurmay'a bağlanmış kalmıştır. Hiç kimsenin bunların dışında bir politika ortaya koyma şansının bırakılmamıştır. Krizin derinliği de buradadır. Genelkurmay-ordu, oligarşinin sömürü düzeninin asıl güvencesidir, ama aynı zamanda siyasi krizin de kaynağıdır. Bu açmaz, düzenin en önemli açmazlarındandır.

GENELKURMAY YÖNETİYOR!

Sistemle birlikte, sistemin partileri de tıkanmış durumdadır. Görüyorsunuz, seçim arifesinde bile, hiç bir şey üretmiyorlar. Parlamento ve düzen partileri, seçim sahnesinde tam bir kepezilik sergiliyorlar. Hiç kimsenin halkın sorunlarına dair söylediği bir şey yok. Tek tek milletvekilleri, kendilerine bir kol-tuk kapısı bulma peşinde her türlü yağcılığı, yalakalığı, ilkesizliği, satışı yapıyor. Partiler, kendilerini IMF'ye, ABD'ye ve Genelkurmay'a kanıtlama derdinde... Gerçekte aylardır bu ülkede bir hükümet yok. Ama zam ve zulüm mekanizması tıkır tıkır işliyor. IMF'nin istekleri yerine getirilmeye devam ediyor. Afganistan'a, Irak içlerine asker gönderili-

Baskı görmeyen hiç bir kesim kalmamıştır. Ve öte yandan da seçim tiyatrosu. Bu tablo, ülkemizdeki faşizm ve demokrasıcılık oyununu eksiksiz anlatan bir tablodur. Hala bu sistemi, faşizmi anlamayanlar, demokrasıcılık oyununun **figüranları** olmaktan kurtulamazlar.

Oligarşi yönetemiyor. Bu açık. "Yöneten" sadece genelkurmay ve IMF. Bu da açık. Peki bu ülkenin, halkın durumu ne olacak sorusunun cevabı ise, bizim böyle yönetilmeyi kabul edip etmeyeceğimizdedir.

Silah alımları sürüyor... Ortaya şu soru çıkıyor: Hükümet bu halde olduğuna göre, peki kim yönetiyor bu ülkeyi? İşte bu sorunun cevabı, **Genelkurmay**'dır. Yeni atanan Adalet Bakanı Aysel Çelikel, "*F tipleri konusunda bir şey yapamam, bu devlet politikası*" diyor. Peki, hükümet boşluklarında bile uygulanması sürdürülen bu "devlet politikası"nın sahibi kim? Cevap yine aynı; genelkurmay.

FAŞİZM VAR! DEMOKRASİDEN YANA OLDUĞUNU SÖYLEYENLER, EN BAŞTA DEMOKRASİCİLİK OYUNUNUN FİĞÜRANI OLMAYI REDDETMEKTEDİR!

Ftiplerinde tecrit ve ölümler sürüyor. Her yanda polis gözaltı ve işkence operasyonları sürüyor. Burjuva partilerden demokratik kitle örgütlerine kadar, hepsine karşı yasaklar, kesintisiz uygulanıyor. **Baskı görmeyen hiç bir kesim kalmamıştır.** Ve öte yandan da seçim tiyatrosu. Bu tablo, ülkemizdeki faşizm ve demokrasıcılık oyununu eksiksiz anlatan bir tablodur. Hala bu sistemi, faşizmi anlamayanlar, demokrasıcılık oyununun **figüranları** olmaktan kurtulamazlar. Düzen, istisnai olarak, "münferit" olarak zora ve şiddete başvuruyor değildir. Zor ve şiddet, düzenin asli karakteridir. Faşizmi tanımlayan da budur. Neredeyse son beş yıl "Avrupa Birliğine giriş" hikayeleriyle, buna bağlı "AB'ye uyum, demokratikleşme" söylemleriyle geçti. Bu masala fazlasıyla inananlar, oligarşinin baskı, terör ve yasaklarını "*eski alışkanlıklar, hala eskide diretmek, bir avuç özel savaş çetesinin uygulamaları*" olarak adlandırdılar. Bu kavramlar yanılğının büyüklüğünü ve vehametini ele veren kavramlardır. Bunları söyleyenler, esasta demokrasiye geçtiğimizi söylüyorlar kısacası. Demokratik bir düzen var ama bazı "eski kafalılar" bunun farkında olmadığı için, işkencelere, katliamlara, yasaklara devam ediyor. Bunun işkencecilerin kırk yıllık "*münferit hadiseler*" teranesinden öze hiç bir farkı yoktur. Şu seçim oyununda bile, hala islamcısını, Kürt milliyetçisini yasaklarla devre dışı bırakmaya çalışan, hala hapishanelerde insanları öldüren, hala mahkemelerinde infazcılar, işkencecilere aklayan bir düzeni "demokrasi" diye görmeye devam etmek, sadece kendini aldatmak değil, oligarşinin kitleleri aldatmasına ortak olmaktır. Faşizm sürüyor!

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER MÜCADELESİ DİŞE DİŞ BİR MÜCADELEDİR

Bütün bunları ortaya koyduktan sonra, ülkemizde nasıl bir "demokrasi mücadelesi" yürütmek durumunda olduğumuza gelebiliriz. Faşizmin olduğu bir ülkede, haklar ve özgürlükler mücadelesi, dışı dışı bir mücadeledir. Göze alınması gereken risklerle dolu, bedeller ödenecek bir mücadeledir. Bu mücadeleyi sadece diyalogla, mutabakatlarla, "uygar ve çağdaş"(!) bir biçimde masalarda oturup anlaşarak yürütebileceğini sananlar, yanılıyorlar. Böyle bir "mücadele" sadece faşizmin polisinin çizdiği çerçeveyi kabul etmek anlamını taşır, başka hiç bir şey değil. Ve böyle bir mücadelenin de haklar ve özgürlükleri geliştirmesi mümkün değildir.

DÜZEN GÜÇLERİ, FAŞİST DÜZENİ DEĞİŞTİRMEZ! KENDİMİZ DEĞİŞTİRECEĞİZ!

Şu veya bu güce yaslanarak haklar ve özgürlüklerin elde edilemeyeceği de artık açıktır. Demokratikleşme için TÜSİAD'a, Genelkurmay'a, Avrupa'ya güvenenlerin güvendiği dağlara kar yağmıştır. Ülkemizdeki hemen her baskı, yasak karşısında "**Avrupa'da bu işler böyle oluyor**" diyenler, artık bu sözü söyleyemez durumdadır. HEP'i, DEP'i kapatan oligarşinin düzeniyle Batasuna'yı kapatan Avrupa demokrasisinin, F tiplerini kabul ettirmek için yüze yakın insanı katleden oligarşinin katliamcılığıyla, F tiplerini oligarşiye öneren Avrupa tekellerinin amacı, çıkarları aynıdır. Aynı olduğu için, emperyalizme bağlı Türkiye'de, haklar ve özgürlükler mücadelesi, demokrasi mücadelesi, aynı zamanda **emperyalizme karşı** mücadeledir. Emperyalizme karşı çıkmayan, çıkmayı göze almayanlar, haklar ve özgürlükler mücadelesi de veremez. Aynı faşizme karşı çıkma cesareti olmayanların, demokrasi savunucusu olmayacağı gibi.

Oligarşi yönetemiyor. Bu açık. "Yöneten" sadece Genelkurmay ve IMF. Bu da açık. Peki bu ülkenin, halkın durumu ne olacak sorusunun cevabı ise, bizim böyle yönetilmeyi kabul edip etmeyeceğimizdir. Genelkurmay, krize, direnişle, mücadeleyle, örgütlülükle müdahale etmek isteyenlerin, böyle yönetilmek istememe iradesini ortaya koyanların karşısına zor ve şiddeti koyuyor. Tüm halk kesimleri, düzenin baskı ve gadrine uğrayan tüm kesimler, bunu göze aldığı noktada, bu ülkede çok şey değişir. Bunu göze almalıyız. Hedefimiz hak kırıntıları olmamalıdır. Oligarşinin iktidarına karşı halkın iktidarını istemeliyiz. Devrimi istemeliyiz. Bunu istediğimizde, göze aldığımız bedellere de değerlidir.

ZAMLI EKMEK DE BOĞAZIMIZDAN "SESSİZ SEDASIZ" GEÇECEK Mİ?

Artık rutin hale gelen yüzde 3-5 oranındaki zamlardan değil bu ZAM ve henüz devreye de girmiş değil.

Ancak girecek!

Ekim ayından itibaren EKMEĞİ YÜZDE 25-35 ARASI ZAMLI YEMEK ZORUNDA KALACAĞIZ.

Bugünden açıklanıyor olmasının çeşitli nedenleri olabilir, ekmeğin içinde oynanan oyunların bir parçası da olabilir, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez; açık olan, zaten kuru ekmekten başka bir şey yiyemez hale getirilen milyonların bundan gayri kuru ekmeği de almakta zorlanacaklarıdır.

Çocuğuna önlük alamadığı için intihar edenlere evine ekmeğe götüremediği için intihar eden babaların eklenmesi de gazete sayfalarında küçük haberler olarak geçecek.

Boğazımızdan geçecek mi bu ekmeğe, geçebilecek mi? Yine sineye çekip, ne yapabilir ki deyip oturacak mıyız? Yoksa "ekmeğimize kan doğrayanlara lanet olsun" deyip "kader" diye boyun mu büküceğiz?

Büküp oturmayalım boynumuzu; evet lanetler yağdırılmaz ekmeğe kan doğrayanlara, ama kendi kabuğumuzun içinde değil; mahallelerimizde, sokağımızda, işyerlerimizde, ekmeğe kuyruklarında, bir lokma ekmeği çok gören düzenin çeşitli kurumlarında tepkimizi dile getirelim.

Ekmeğe hakkı için bulunduğumuz her yerde örgütlenelim. Bundan daha yaşamsal bir talep yoktur!

1
9
8
4

“Liste”nin Anlattığı

Bundan 9 hafta önceki sayımızda, Ekmek ve Adalet'in 18. sayısında bu sayfada ölüm orucunu sürdürenlerin listesini yayınlamış ve şöyle demiştik;

“Onlar halkımızın, emperyalizme karşı direnen dünyanın mazlum halklarının yükü omuzlarında, gözleri ve hücreleri hedefe kilitlenmiş yürüyorlar.

Hedef zafer. Zafer şehitlerle kazanılacak. Şehitliğe hücrelerde tek başına, hücrelerini tüketerek varılacak.”

O günden bu yana, hücrelerde bir başına, hücrelerini tüketerek **ölümsüzleşenlerin sayısı altı oldu:** SEMRA BAŞ-YİĞİT, FATMA BİLGİN, BİRSEN HOŞ-VER, GÜLNİHAL YILMAZ, FATMA TOKAY KÖSE ve HAMİDE ÖZTÜRK...

Altı direnişçi hedefe varmak için feda etti kendini. Tümü kadındı, ülkemiz kadınlarının onurunu, namusunu temsil ediyorlardı direnişin namusuyla birlikte.

Belki kimileri, bu yayınladığımız listelerdeki isimleri bir-iki-üç-yirmidört diye okuyup geçtiniz. Belki tanıdık isimlerle yaşanan anıları gözlerinin önünde canlananlar oldu.

Oysa o liste ve bugün bu sayfada yayınlayacağımız “liste” okunduğundan, ilk anda beyinlere ulaşan mesajlardan çok daha derin anlamların bir vesikası gibidir.

Yenilmezliğin, emperyalizm ve işbirlikçilerin karşısında başeğmezliğin o büyük cüretin belgesidir “liste.”

“Sayılmayız parmak ile, tükenmeyiz kırmak ile” dizelerini ölüm

orucu direnişi nezdinde yeniden yeniden tüküştürmenin adı, her satır türkünün bir notası gibidir. Büyük bir ahenk ve vurgu ile söyleniyor türkü hiç kesilmeden; “tükenmeyiz kırmak ile...”

Her satırında okunan isim, büyük zulme karşı büyük tahammülle direnen devrimci iradenin ismidir.

Her satırın okunuşunda, bir direnişçinin bedeninden üç-beş hücre daha ekiliyor, her ölen hücre hedefe dünya rekortmeni bir atletin koşusu hızıyla gidenlerimizin yolunu kısaltıyor.

Her satırda sorumluluklarımız yüzümüze haykırılıyor; zulme karşı direnenlerin sesini haykır bütün dünyaya diyor her satırı “liste”nin.

Güneş sisteminden kopar gibi, “liste”den kopup ölümsüzlük mertebesine erişen her isim, bugünden yüzlerce öğlumuzu, kızımıza ad oluyor, yarın halkın Türkiye’sinde en görkemli meydanlar onlarla anılacak...

*

Şehit düşenlerden, sakat bırakılanlardan, tahliye edilenlerden sonra ölüm orucunu çeşitli hapisanelerde ve hastanelerde sürdürenlerin listesi şöyledir. Okuyun ve DÜŞÜNÜN:

- 1- BERKAN ABATAY (4.EKİP)
- 2- ZELİHA ERTÜRK (5. EKİP)
- 3- İMDAT BULUT (5.EKİP)
- 4- MEHMET KARAMAN (6.EKİP)
- 5- TANJU METE (6. EKİP)
- 6- ÖZLEM TÜRK (7.EKİP)
- 7- YAVUZ ATEŞ (8.EKİP)
- 8- NİHAT PALABIYIK (8.EKİP)
- 9- MESUT AKBULUT (8.EKİP)
- 10- ALİ ŞAHİN (8.EKİP)
- 11- SİNAN AKBAYIR (8.EKİP)
- 12- ŞENGÜL ARSLAN (8.EKİP)
- 13- ERKAN KONCUK (8.EKİP)
- 14- YUSUF ARACI (8.EKİP)

1
9
9
6

2
0
0
0

2
0
0
2

**direnme
savaşı sürüyor
704. gün**

Direnış Gazileri Yürüdü!..

Bu eylemin, bu resmin anlattıklarından hiçkimse kaçamaz. Bu resim; devletin vahşetinin, F tipleri denilen insanın düşüncelerini değiştirmek amaçlı yapılan mekanların yarattığı sonucun resmi. Bırakın siyasi sonuçlarını, **vicdani, ahlaki olarak** bu resmin anlattıkları herkesin karşısındadır.

Onlar yüzlerce gün aç, işkence altında kaldıktan sonra tahliye edildiler. Beyinlerinden yılları çalındı ama onlar halen tecrit altında olan, ölüme yürüyen arkadaşlarını **unutturamadılar**. İşte bu eylem bunun da bir kanıtıydı aynı zamanda.

14 Eylül'de direniş gazileri Taksim'den, Fransa Konsolosluğu'na kadar yürüdü. "Yürüdü" demek bile tam olarak ifade etmiyor kuşkusuz; ellerinden tutularak yürütüldüler. Çünkü onlar birçok insani ihtiyaçlarını karşılayamayacak duruma getirilen yüzlerce insanımızdan sadece bir gurubu. Polis onların bile yürümelerine tahammül edemedi, kesti önlerini. Gaziler aynı yürüyüşte yola çıktıkları şehitlerimiz için taşıdıkları karanfilleri yere bırakırken gaziler adına konuşan bir kişi F tipi Hapishanelerde süren tecrite ve direnişe dikkat çekerek tecritin durdurulması taleplerini ifade etti.

TUYAB, TAYAD ve doktorların, avukatların da katıldığı eyleme 50 kişi katılırken, çevrede toplanan insanların ilgisiyle karşılandı.

Dilekçeler Hollanda Başkonsolosluğu'nda

Daha önce Almanya ve Fransa Başkonsolosluklarına verilen "tecrite hayır, F tiplerinden desteğinizi çekin" dilekçeleri, bu kez AB üyesi ülkelerden Hollanda Başkonsolosluğu'na verildi.

13 Eylül günü yapılan eyleme **TAYAD**'ın yanı sıra **TUYAB**'lı aileler, **Halkevleri**, **SDP İstanbul İl Örgütü** ve imzasıyla **Tüm Bel-Sen Genel Merkezi** katıldı.

F tiplerinin yaptırılmasını tavsiye eden, yaptıran, destekleyen AB üyesi ülkeleri protesto etmek için her 15 günde bir verilen dilekçelerin üzerinde bu kez son ölüm orucu şehitlerinden Fatma Tokay Köse'nin resmi vardı; **katili sizsiniz** diye haykırıyordu emperyalistlere...

İlk iki eylemde saldırarak onlarca insanı gözaltına alan polis yine konsolosluk önündeydi. Ancak bu kez müdahale olmadan, toplanan dilekçeler temsilciler tarafından konsolos yardımcısına teslim edildi.

Ellerinde direnişi ve şehitleri simgeleyen kırmızı mendiller bulunan yaklaşık 70 kişi dilekçelerin verilmesinden sonra eyleme son verdi.

Bu arada **İHD** İstanbul Şubesi Hamide Öztürk'ün şehit düşmesinin ardından şube binası önünde 5 dakikalık sessiz oturma eylemi yaptı.

Avrupa Parlamentosu'na 150 bin imza teslim edildi. Almanya, Fransa, Hollanda Konsoloslukları'na yüzlerce dilekçe aynı şeyleri yineledi. Tepki büyüyor, AB'nin demokrasisinin nasıl bir demokrasi olduğunu herkes görüyor.

F tipi projesinde Avrupanın imzası var. Dolayısıyla sonuçlardan AB de sorumludur. 97 insanımızdan, sakatlıklardan sorumludur. Bu sorumluluğu halkımızın unutacağı düşünülmemeli, F tiplerinden destek çekilmeli, tecrite son verilmelidir!

İşkence servisine sahip bir hastane

Numune

Hastanelerin ve doktorların utancı

Mengeleler

"İşkence yanbaşılarında sürüyor. Açılan yaralar nedeniyle aşırı kan kaybı başladığında, işkenceciler tarafından doktorların önüne atılıyor. Çuval diker gibi dikip, yeniden işkencecilerin önüne bırakıyorlar bizi. Bu daha dayanır, buna daha işkence yapabilirsiniz dercesine..."

"Hapishane doktorları da geliyor. Doktorlar gözleri önünde süren işkenceye müdahale etmiyorlar. Bileklerimiz kangren yapacak kadar sıkın kelepçeleri gösteriyoruz. 'Ne haliniz varsa görün' deyip gidiyorlar."

Bunların yaşandığı yer; Ulucanlar Hapishanesi'nin hamamı. Ama yaşananlar yeni ve ilk olmadığı gibi, bu anlatım içinde tanık olunan doktorların rolü de yeni değil. Bu, **eski** bir sorun.

Yıllardır hemen tüm emniyet müdürlüklerinde bu rolü üstlenen doktorlar çalışır. Hapishanelerin bir çoğunda, aynı nitelikte doktorlar bulunur. Bunlar, hala nasıl doktorluk sıfatını taşımaya devam edebilirler, koca bir sorudur? Sorunun ilk muhatabı da tabii, onların meslektaşları ve onların üyesi oldukları **Tabip Odaları**'dır.

Fatma Tokay Köse, Ankara Numune Hastanesi'nde zorla tıbbi müdahale işkencesi altında katledildi.

Kan içindeydi her yanı.

Tutulduğu koşullar, bırakın bir hastane odasını, ortaçağ zindanlarını aratır durumdaydı.

Türk Tabipler Birliği'ne sorduk, cevap vermediler, sormaya devam ediyoruz:

Kim, hangi sıfatlarla bu işkenceleri yaptı? Direnme hakkını yokeden, doktorluğun bilinen tüm kurallarını çiğneyen bu Mengeleler hakkında ne yapacaksınız?

Doktorlar, odalar, onyıllardır çoğunlukla "işkenceci doktorların" varlığına gözlerini kapatmayı yeğlemişlerdir!

Doktorların bu işkence düzeni içindeki yeri, rolü üzerine bir araştırması var mı acaba Tabip Odaları'nın. Bu konuda ciddi soruşturmaları, uzlaşmaz tavırları var mı?

Gördüğümüz kadarıyla ortada böyle araştırmalar, ne böyle bir tavır yok.

Ölüm orucu süresince takındıkları tavır da aynı paralelde olmadı mı? "**Zorla tıbbi müdahale**" adı altında alenen işkenceye ortak olan doktorlara tavır almadılar; yüzlerce insanın bile, isteye, göz göre göre, iktidar tarafından "**yaşayan ölü**" haline getirilmesine sessiz kaldılar, daha kötüsü, fiilen ortak oldular.

Zulmün karşısına çıkmak yerine, "**zorla tıbbi müdahale**" işkencesinin teorisini yapıp, kendilerini aklamaya çalıştılar.

Tüm doktorlar, şubelerde, hapishanelerde, hastanelerde doktorların zulme ortak edilmesi karşısında, sanki böyle bir şey bu ülkede olmuyormuşcasına sorunu **görmezden gelmeyi** bırakmak zorundadırlar.

Daha **nereye kadar** kaçabilirsiniz kendi **gerçeğinizden**?

Bu, ölüm orucunda açığa çıkan bir sorun değil. Aşağı yukarı, cuntanın başından itibaren, bu tür olaylar, istisna sayılamayacak şekilde yaygınlaşarak bugüne gelmiştir.

Hastaneleri işkencehaneye, doktorları işkenceciye çeviren iktidar zoru, doktorların, odaların tavırsızlığından cesaret almıştır!

*"Saldırısı püskürtmüştük; ama... bununla yetinmeyeceklerini biliyorduk. Bunun için, kimi yoldaşlarımızı, yaralı olmalarına rağmen **hastaneye** göndermemiştik. Hastaneye giden yoldaşlarımızın anlatımlarından tahminlerimizin doğru olduğunu öğreniyoruz. Kontralar, hastanede, ellerinde katletmeyi düşündükleri yoldaşlarımızın isimleri bulunan bir listeye servisleri tek tek dolaşıyorlar... Ankara Numune Hastanesi'nde bunlar yaşanıyor. MİT'çilerin bazılarının üzerinde doktor elbisesi var..."*

Bunlar da, Ulucanlar katliamı sonrasında Numune Hastanesi'nde yaşandı.

Devam edelim.

*"Numune Hastanesi'nin **Acil Servisi** operasyon için önceden hazırlanmış. Dışarıdan hiç bir hasta kabul edilmiyor. İçerideyse sadece doktorlar, ko-*

ma halindeki direnişçiler ve işkenceciler var... yarım bıraktıkları işlerini tamamlamak istiyorlar.

... Numune Hastanesi **yoğun bakım ünitesi** yarılarımla dolu. Ortalık tam anlamıyla mezbaha görünümünde. Zeminde yer yer kan gölleri oluşuyor... Kendine gelip de ortalıkta doktordan çok asker-subay-sivil polis görenlerimiz şaşkın gözlerle nerede olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Doktorların tedavi amaçlı müdahalesini engellemek için herşeyi yapıyor alçaklar. Sonunda dayanamayıp 'burası hastane' diye itiraz eden doktorlara tanık oluyoruz."

"Burası hastane!" Bir doktor işkenceye itiraz etmek için bunu söylüyor.

Bunu söylemek bile bir 'tavır' halini alıyor.

Bunu söylemek, oradaki en ileri tavır oluyor.

İşkenceciler, neredeyse yıllardır hastanelerde sanki kendi inlerindeymiş gibi rahat davranıyor. Çünkü genel olarak başhekimler, doktorlar tavırsız bu olan bitenlere.

"**Terörist hasta**" onların bazılarının gözünde de öteki hastalardan farklı.

Tutsaklar, onyıllardır sevk edildikleri hastanelerde insanca koşullar içinde muayene ve tedavi olma mücadelesi veriyor. Tek tek doktorların kişisel tavırları dışında, odalar bu mücadelede yoklar.

"**Her kesimin içinde her türlü var**"

gereksesi, doktorların, odaların mazereti olamaz!

Numune Hastanesi, zorla müdahale işkencelelerinde özel olarak öne çıkan bir yer oldu. Yine Ulucanlar katliamından bir anlatım:

"Bir rütbeli geliyor. Tanıyoruz. Ankara Numune Hastanesi Mahkum Koğuşunda görevli. Biber gazı sıkmaya başlıyor. Büyük bir zevk alıyor yaptığı işten. Biz nefes almakta güçlük çekiyoruz. Geçici körlük yaşıyoruz. O ise isterik kahkahalar atıyor. Yetmiyor. Bu kadar pislikle kendini ifade edemiyor. Bulmuş fırsatını tüm iğrençliğini kusacak. Tek tek kabinleri dolaşip cinsel tacizde bulunuyor... O pis ellerini parça parça etmek istiyoruz."

En "müstesna" elamanlarını oraya tayin ettiklerine bakılırsa, Numune Hastanesi'nin işkenceciler için, kontrgerilla için özel bir yeri var anlaşılan.

Ama sorun sadece "Numune Hastanesi" sorunu da değil. Mevcut **faşist kadrolaşma** içinde, ihtiyaç duyduklarında başka hastaneleri de işkencehaneye çevirebilirler, çeviriyorlar da.

Bazı MIT'çilerin Numune'de olduğu gibi, doktor önlüğü giymesi neyse, ama bazı **doktorların da MIT'çi kesilmesine** ne demeli?

"Bu daha dayanır" diye hastasını işkencecilere sunan doktorlar nerede, nasıl yetişiyor? Nasıl o beyaz önlükleri taşımaya devam edebiliyorlar?

Doktorlar, bunları tartışmalı, sorgulamalı.

"Her kesimin içinde her türlü var". Bu genel bir doğru. Ama doktorluk, özelliği olan bir kesim. Özelliği olan bir meslek dalı. Yemini var, ilkeleri var, odaları var. Dahası, (işkenceciler hariç) her kesimin kendi içindeki bu türlerle savaştığı gerçeği var mı?

Nazi doktoru Mengele, bir örnekti, simgeydi, ve aynı ölçüde de "istisnai" bir doktor tipi idi. . Günümüzün doktorları, Mengelelerin bu kadar çoğalmasını, işkencecilerin, katliamcılarının doktorları kendilerine bu kadar kolaylıkla ortak edebilmelerini tartışmak zorunda. Bu tartışmadan daha fazla kaçamazlar.

"Zorla tıbbi müdahale" adına, onlar gibi, yüzlerce sakat bırakıldı, "yaşayan ölü" haline dönüştürüldü.

Bu zulüm, doktorlar eliyle uygulandı. Uygulamayan doktor, faşist Sağlık Bakanı tarafından tehdit edildi.

Amaç çok belliydi; direnişi kırmak. Tabip Odaları, zulmün bu açık amacını görmeyip, zorla müdahaleyi akademik tartışmalar düzeyinde ele alıp, direnme hakkının yok edilmesinin bir parçası haline getirildiklerini görmezden geldiler. Yüzlerce sakatın sorumluluğu bir yanılla da hala onların omuzlarındadır.

BİR KEZ DAHA İŞKENCECİLER CEZASIZ BIRAKILACAK !!!

19 Aralık 2000 günü Bayrampaşa Hapishanesine düzenlenen operasyonda 12 tutuklunun ölümüne, on-larcasının yaralanmasına, gazdan zehirlenmesine neden olan operasyonu gerçekleştiren devlet güçleri hakkında aradan geçen **2 yıla rağmen halen dava açılmadı..**

Göstermelik olarak sevk sırasında tutuklu ve hükümlülere kötü davrandıklarından bahisle Bayrampaşa Jandarma Taburuna açılan Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi 2001/934 esas sayılı dava ise **zamanaşımından düşürülmeye çalışılıyor.**

Yapılan işkenceleri 'kötü muamele' olarak yu-muşatan Savcılık, jandarmaların yanında 155 gardiyana da "Hapishaneye yasak madde sokulması" nedeniyle "görevi ihmalinden" dava açtı aynı iddianameyle.

Toplam 1615 sanıklı dosyada her duruşmada 30 sanık duruşmaya çağırıldı, çağrılan sanıklardan ise 15-20'si duruşmalara gelerek ifade verdi. Operasyondan bugüne 2 yıl geçmesine rağmen 12.12.2001, 24.4.2002 ve bugün 18.9.2002'de duruşma yapıldı. Bir dahaki duruşma ise 24.1.2003'e bırakıldı. Sanık sayısı nazara alındığında davanın zamanaşımı nedeniyle ceza verilmeden düşürüleceği büyük olasılık.

Mahkemenin de Savcılığın da amacı ortada.. İşkencecileri aklamak, cezasız bırakmak. Duruşmada yargılananın hızlanması, suçluların tespitle cezalandırılmasına yönelik tüm taleplerimiz bir kez daha **reddedildi.**

İşkence gören, dövülen tutuklu ve hükümlüler şikayetçi olmalarına rağmen **duruşmalara getirilmiyor**, getirilmeme gerekçeleri mahkemece sorgulanmıyor, mahkemeye getirmeyen görevliler hakkında hiçbir işlem yapılmıyor.

Zarar görenler vekili olarak;

müvekkillerimizin, suçtan zarar görenlerin tamamının tüm duruşmalara getirtilmesi;

tüm sanıkların duruşmaya çağırılması, suçluların teşhisinin yapılması, sanık ve şikayetçi sayısına göre müsait bir duruşma salonu ayarlanması ve duruşmaların daha geniş bir salonda yapılması;

davanın zamanaşımına uğratılmaması nedeniyle tüm sanıkların duruşmaya çağırılarak duruşmaların aralıksız yapılması;

operasyon ve sevk sırasında yapılan video çekimlerinin dosyaya getirtilmesi;

operasyonda hapishane içinde görevli olduğu Jandarma Komutanlığı tarafından bildirilen Ankara Jandarma Komando Özel Asayiş Komutanlığından katılanların isim, adres ve kullandıkları silahların bildirilerek haklarında dava açılması;

operasyonu kumanda eden Tuğgeneral Engin Hoş ve Kd.Albay H.İbrahim Tüysüz ile diğer rütbeliler hakkında da dava açılması;

ölenlerin vücutlarındaki mermilerin çıkartıldığı ve atış mesafesinin tayinini engellemek için yaraların kesildiğine dair Adli Tıp raporlarının celbi;

yine Adli Tıp Uzmanlarının hazırladığı raporların celbi;

yaralanan tutuklu ve hükümlülerin hastaneye sevk ile kesin raporlarının aldirılması, hastanelerde tedavi ve müşahade evraklarının celbi;

Operasyon tutanağını imzalamaktan imtina eden İstanbul C.Başsavcısı Ferzan Çitici ile Cezaevi Savcısı Fikret Ünalın **yapılan katliam ve işkenceden habersiz olmaları** nedeniyle tanık ve beyanlarına göre sanık olarak dinlenmeleri için çağırılmaları;

Adalet Bakanı ve diğer devlet yetkililerinin "cezaevlerinde arama yapamıyoruz" şeklindeki sözlerini yalanlayan 7.12.2000 tarihli Cezaevi Arama Tutanağında imzası olan 1. ve 2. Müdürlerin tanık olarak dinlenmeleri;

operasyon sırasında her yerde karşımıza çıkan, sürekli muhababımızın orası olduğu söylenen **Kriz Yönetim Merkezi** adlı bugüne kadar yasa ve yönetmeliğini bulamadığımız devlet örgütlenmesinin yasal dayanağı ile kimlerden oluştuğunun tesbitine ilişkin...

tüm taleplerimiz bir dahaki duruşmada incelenmek üzere **reddedildi.**

Mahkeme sanıkları yargılamamak, suçluları cezalandırmamak için elinden gelen gayreti göstermektedir.

Bu davada da bugüne kadarki katliam, işkence ve yargısız infaz davalarında olduğu gibi **cezasız kapatılma** hedefiyle yürütülmektedir.

Suçluların cezalandırılması için tüm hukukçuları, adalete inananları ve adaleti isteyenleri, birlikte çaba göstermeye davet ediyoruz. 18.9.2002

HALKIN HUKUK BÜROSU

Aysel Çelikel: “Bir şey yapamayız; çünkü devlet politikası!”

Aysel Çelikel’in Adalet Bakanlığı’nda Bir görüşmenin hikayesi Bir üzüntünün pratik değeri Bir koltuğun siyasi sorumluluğu

Geçen hafta, Aysel Çelikel, tutuklu yakınlarıyla bir görüşme yaptı! “Üzgün” olduğunu açıkladı!

Bir gazete, Çelikel’in tutuklu yakınlarıyla görüşmesini ve “İzledikçe vicdanen rahatsız oluyorum” demesini “Ölüm orucunda yeni Adalet Bakanı Aysel Çelikel farkı” başlığıyla yansıttı.

F tipleri hergün tabutların çıktığı bir kıyım makinesine dönüşmüşken Sami Türk’ün vicdanı rahattı, üzüntülü falan değildi hiç. Peki, Aysel Çelikel’in tek farkı olarak “üzüntüsü” mü kalacak?

O devletin bakan koltuğuna oturan, o koltuğun tüm icraatlarından da sorumlu olacağını bilmek durumundadır. Hem üzüntü bildirecek, hem de değiştirmek için bir şey yapmayacaksan;

o zaman şu soruyu soracağız: Böyle bir üzüntü, onu Sami Türk’ten farklı yapmaya yeter mi?

Üzüntü, hiç kimsenin siyasi, hukuki, insani sorumluluklarını ortadan kaldırmaz.

F tipleri sorunu nedeniyle bugüne kadar 97 can toprağa verildi. Çelikel, eğer onların sorumluluğunun omuzunda olmadığını düşünerek duygularını böyle ifade ediyorsa, yanılıyor.

Tutsak yakınları, ondan görüşmek için randevu istemeleriyle görüşmenin gerçekleştiği zaman diliminde, evet sadece bu kadarlık bir zaman içinde, **altı tutsak** şehit düştü ölüm orucunda. Bu 6 ölümden, Adalet Bakanlığı koltuğunda O oturuyordu. Ve O Adalet bakanlığı koltuğunda **otururken**, F tiplerinde tecrit, hastanelerde zorla müdahale işkencesi **devam ediyor!**

O koltuğa oturan biri için, bundan daha önemli bir sorun düşünülebilir mi? Ama O, buna rağmen, konunun doğrudan muhatabı olan tutsaklarla görüşmüyor, tutuklu yakınlarının görüşme taleplerini bile günler sonra cevaplıyor ve görüşmede de “üzüntülerini” bildirmekten başka bir şey yapmıyor.

Aysel Çelikel’in Sarayı ve Tecrit Gerçeği

Adalet Bakanı Çelikel’e görüşmeye, İki TAYAD’lı, İHD Başkanı Hüsnü Öndül, ve ÇHD’den dört avukat katıldı.

Görüşme, yaklaşık bir saat sürdü. Bakan, hapishaneleri dolaştığını, Ulucanlar ve Bakırköy’ün çok kötü durumda olduğunu, tamer için talimat verdiğini, Sincan F tipini de gezdiğini, diğerlerine göre modern ve mimari olarak çok daha iyi olduğunu anlatarak, Sincan için “**diğerlerinin yanında saray gibi**” diye belirtti.

Bakan, F tiplerinde kopan fırtınayı “**devletle inatlaşma**” sonucu olarak gördüğünü de ekledi.

Sincan’ı “saray” yapan Çelikel’e, tecritin, bir sarayın odasında da olsa tecrit olduğunu mu anlatalım, halkımızın “*bülbülü altın kafese koymuşlar...*” sözünü mü hatırlatalım? Yoksa, 97 insanın “inat” uğruna gönüllü olarak ölümü göze alması düşüncesinin ne kadar mantık ve bilim dışı olduğunu mu anlatalım?

Acaba Çelikel, Prof. sıfatını kazanıncaya kadar okuduğu tarih, sosyoloji kitapları içinde, “inat” için böylesine büyük bir direniş gerçekleştirildiğine tanık olmuş mu hiç? Böyle büyük tarihsel direnişlerin, temel öneme sahip ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel nedenleri olduğunu bu kadar yıl öğrenememişse, ona bir şey anlatmak zordur.

F tiplerinde tecrit sürüyor. Tecrit, “**düşüncele-rinizi terkedeceksiniz**” dayatmasının sürmesidir. Tecrit sürdüğü için, devrimci tutsaklar, düşüncelerimizle ve insanca yaşayacağız dedikleri için de direniş sürüyor.

“**Bu sorunu çözmemiz lazım**” diyen birinin kolsuz kabul etmesi gereken gerçek budur.

Sorunu çözmek için, **F tiplerine ilişkin tüm ya-**

Çözüm, eskinin tekrarı genelgeler değildir!

Geçen hafta, F tipleriyle ilgili başına yansıyan haberlerden biri de Adalet Bakanı Çelikel'in F tiplerinde "ortak alanların kullanımı"yla ilgili yeni bir genelge yayınladığıydı.

Basına yansıdığı kadarıyla, "eskinin tekrarı" bir geneldir.

Ortak alanları kullanabilmek için "en az bir etkinliğe yani rehabilitasyon uygulamalarına katılması" gibi dayatmalar, ortak alanlara çıkacak "on kişinin titizlikle seçilmesi" gibi keyfilikler, aynen korunuyor. "Yeni" tek şey, cezaevi personelini ortak alanların önemi konusunda eğitecekler, psikososyal servisi daha etkin kullanacaklarmış vs.

Bu genelge bize, 1996'da Mehmet Ağar'ın yerine geçen Şevket Kazan'ın çıkardığı genelgeleri hatırlattı. Ölüm orucu, Ağar'ın genelgelerine karşı çıkarılmıştı; Şevket Kazan da güya, üç beş kelimeyi değiştirip çıkaracağı yeni genelgelerle direnişi kırma hesabı yapıyordu. Yanıldı.

Çelikel'e aynı hataya düşmemesini öneririz.

F tiplerindeki sorun, manevralarla, tecrit üzerine demagojilerle çözülemez de, bastırılamaz da.

Çözümün yolu açıktır. En başta da sorunun asıl muhataplarıyla muhatap olmaktır.

Gazetelere yaptığı açıklamalarda "bu soruna çözüm bulmak için bürokratlarımla görüşeceğim" diyor Çelikel. Yetmez. Olgunun ancak bir yanını, üstelik çarpıtılmış yanını, katliamcı, teslim almaktan başka bir şey düşünmeyen bakış açısından gösterilen yanını öğrenebilir onlardan.

Olgunun gerçeğini ise, F tipleri kimler için yapılmışsa, yani F tiplerinin içindekilerden öğrenebilir.

Tabii öğrenmek istiyorsa.

lanlardan, demagojilerden vazgeçilmelidir.

Sami Türk ve onun burjuva medyadaki F tipi reklamcıları, F tiplerine "beş yıldızlı otel, lüks oda" demişlerdi, ama hiçbiri yine de "saray" benzetmesi yapmamıştı.

Çelikel F tiplerini savunma baskılanması altında, daha önce, Bakanlık bürokratlarının dolaylı-dolaysız biçimde itiraf ettikleri tecritin varlığını bile inkar ediyor. Üzerinde hiç tartışılmayacak gerçek, tecritin varlığıdır. Bakan Çelikel, önce bu gerçeği kabul etmelidir.

Bu gerçeği kabul etmediği sürece, hiç bir şey çözemiz. Çıkardıkları genelgeler, hiç bir işe yaramaz. "Üzülen" bir Sami Türk olur sadece.

"Üzülen" bir Sami Türk'le, üzülmeyen bir Sami Türk arasındaki fark da öyle önemli bir fark değildir.

Nedir bu "devlet politikası"?

Aysel Çelikel'in tecrit yok, Sincan saray gibi sözlerinin ötesinde, söylediği asıl önemli söz şudur: "Bu devlet politikası"!

Aydınım, hukukçuyum diyen birinin, o koltukta çaresiz olması düşünülemez.

Çaresizlik yoktur, ya teslimiyet ya direniş vardır. Evet evet, bir bakan için de bu düzende alternatifler o kadar fazla değildir.

Doğrudur; işkenceler, katliamlar, bu ülkede bugüne kadar bir "devlet politikası" olarak uygulanmıştır. "Bu bir devlet politikasıdır" sözü bu anlamda ne yeni bir keşif, ne yeni bir gerçeğin ifşasıdır. 19-22 Aralık katliamı da, F tipleri de devlet politikasıdır, Bayrampaşa'da 6 kadın tutsak diri diri bu devletin politikasıyla yakılmıştır ve zaten direniş de bu devlet politikasına karşıdır. Böyle olduğu için, bu direnişin taleplerine cevap verecek yer, şu veya bu hapishane idaresi değil, bizzat devletin kendisidir.

Ama Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı koltuğunda oturan bir kişi, "bu devlet politikası" diyerek, sorumluluğu üzerinden atamaz.

Devlet nedir, kimin için vardır, devletin her dediği doğru mudur, her politikası tartışmasız uygulanmalı mıdır?

Bunları hukuk fakültelerinin ilk sınıflarında öğrettiklerini sanıyoruz. Ve bunun için de hukuk profesörü sıfatını taşıyan birinin böyle bir "savunma" içine girmesi anlaşılmalıdır.

Hukukçuysa, devletin politikası hukuku, insan haklarını çiğniyorsa, karşı çıkacak!

Kim o devlet?

Bakanların, hükümetlerin üzerindeki kim?

Bir şey yapamıyorsan, baskı politikalarına karşı bir şey yapamadığını açıklayıp, istifa da mı edemiyorsun?

Aysel Çelikel, bir bilim insanının araştırıcılığını, sorgulayıcılığını göstererek soruna yaklaşmak zorundadır. Bilimsel olmak zorundadır. "Devlet politikası" dediğinin, gerçekte IMF'nin, emperyalist tekellerin sömürü ve talanının sürmesi için uygulanan politikalar olduğunu görmek zorundadır.

Tüm bu politikalarla çatışıp çatışmamak kendi bileceği iştir. Ama en azından “hukukçuluğunda” iddialıysa, hukukun, **tecrit ve işkenceye** kılıf yapılmasına ortak olmamak zorundadır.

Aysel Çelikel adını ya katliamcılarının, ya hukukçuların yanına yazdıracaktır!

“Devlet politikası” diye Nazi politikalarını uygulamak, hangi hukukçuluğa, bilim adamlığına sığıyor? Bakan üzüldüğünü söylüyor: eğer bir insanı üzecek politikalar uygulanıyorsa, yetkili makamdasın, o politikalara son vereceksin, veremiyorsan, onurlu tek yolu seçeceksin...

Ya çözüm, ya istifa! Üçüncü yol, zulmün ortaklığıdır. Üzüldüğü yalan mı gerçek mi, koltuk aşkı vicdanının önünde mi geliyor? Bunları göreceğiz.

Eğer Bakan olarak, çözüm doğrultusunda bir şey yapmak isteyip de yapamıyorsan, bu, hükümetlerin değil, MGK’nın ve “dış mihrak”ların yönettiğinin kanıtı değil mi? Hükümetlerin ve bakanların **kukla** olduğunun kanıtı değil mi? Hükümette kim olursa olsun, biz bildiğimizi yaparız diyen bir gücün varlığının kanıtı değil mi?

O zaman, ya bu gücün bir parçası olmayı, KUKLA olmayı kabul eder, ya kukla olmayan onurlu bir aydın gibi hareket edersiniz.

Bugüne kadar kamuoyunda kazandığınız bir aydın saygınlığı, bir hukukçuluk sıfatı varsa, bunu korumanın tek yolu budur. Ters durumda, siyasi tarihimizde Bakan Çelikel’in adı da Sami Türk’ün adının yanına yazılacaktır. Sami Türk de “hukukçu”dur, o da “prof” sıfatına sahiptir, ama bunlar onun adının KATLİAMCILAR sayfasına yazılmasına engel değildir.

Basından

Adnan Ekinci/Radikal

Mahkûmlara telefon şakası

Hükümlü ve tutuklular, bundan böyle yakınları ile haftada bir kez 10 dakikalık telefon görüşmesi yapabilecek. Görüşmeler, cezaevleri kantininden alınacak dijital kartlarla idare binası içindeki ankesörlü telefonlardan yapılacaktı.

Buraya kadar her şey normal görünüyor. Bu nedenle de kuşkulanan farz oluyor. Gerçekten de uygulamayı açıklayan Adalet Bakanlığı genelgesi, onun dayanağı olan yönetmelik ve tüzük incelendiğinde ‘Acaba şaka mı yapıyorlar?’ gibi soru geliyor insanın aklına.

Bu uygulamaya güvenerek telefon hakkını kullanmak isteyen kişinin ‘burnundan getirmek’ için, her türlü detayın önceden düşünüldüğünden emin olabilirsiniz.

‘Alo, sesim geliyor mu?’

Sadece genelgeyi okumak bile, satır aralarındaki geleneksel bürokrasi canavarının silüetini görmeye yetiyor.

Konuşulacak yakınların adlarının bildirimi, bu kişilerin cezaevi tarafından araştırılması, araştırma sonuçlarının değerlendirilmesi, görüşmelerin teybe kaydedilmesi, konuşma yapan ve yapılan kişiler için çizelgeler düzenlenmesi vs. vs...

Bu konuyla ilgili tüzükte, başka bir ilginç nokta var. Hani görüşme yapılacak yakınların listesi cezaevi yönetimine bildirilecekti ya, işte o isimlerin cezaevi yönetimi tarafından araştırılması için yapılan masraflar hükümlü veya tutukluya ödettirilecektir.

Bitmedi. Uygulamaya göre, mahkûm telefonda görüştüğü kişiden adı ve telefon numarasını tekrarlamasını isteyecektir.

‘Ha, hı, kaçtı kız bizim tilifonun şeyi’ derken 10 dakikanın sadece bu zorunluluk için bile yeterli olamayacağı çok açık değil mi?

(...)

Sonuç olarak, cezaevindeki insanlara haftada bir kez yakınları ile 10 dakika konuşma hakkı verilmesi çağdaş infaz hukukuna ve Türkiye’ye yakışır bir düzenleme.

Öte yandan, mahkûm ve tutuklulara sağlanan bu olanağın, yasadışı örgütlerin haberleşmesini kolaylaştırması için tedbirler alınmasını anlamak da mümkün.

Ama böyle de olmaz ki kardeşler, böyle de olmaz ki...

**Özlem
Türk
7. Ekip**

Sevgili

Havalar soğudu, sıcak tutun kendini. Bolca sıcak için, ayakta kalmalı, düşmemeli Mengele artıklarının eline.

... Yılmayız, yorulmayız, serum mu taksın, söker atar devam ederiz. Tecrit mi, biz kalabalığız. Kişi sayısı değil mesele, yürekte aile, dayı, şehitler. Yürekte umut Anadolu kadardır.

Anadolu vatan, vatan uğruna ölüne- si namustur. Değerler ve biz ve bir can; bir beden ve irademiz; gayrı- sı yok! Zafere kadar!

Açlık, yangın, zulüm ve acı. Ama biz bal eyler güzelleriz her ya- nı ve zamanı. Sizleri de öyle selamlı- yoruz. Boranca kucaklıyor, o şavkıyan alınlarınızdan saygıyla öpüyorum.

Özlem Türk, Zeliha Ertürk

**Zeliha
Ertürk
5. Ekip**

**Bülent
Özdemir
7. Ekip**

Zafer Limanı

Haydi

Açalım yelkenleri
Deryanın güzelliklerine
Yara yara
Varalım
Zafer limanına
Varıpta
Demir atalım
Özlemi bitireceğimiz
Yaşamın limanına...

Bülent Özdemir

(Zorla müdahale ile sakat bırakıldı)

**Sinan
Akbayır
8. Ekip**

Mao'nun bir tanımlaması vardır bilirsin; Kağıttan kaplana benzetir düşma- nı. İşte bu gün devletin içinde bulunduğu durum gerçekten kağıttan kaplana benziyor. ekonomik anlamda çökmüş, ideolojik-politik olarak çıkmaza gir- miş, temel insan hak ve özgürlüklerini bile verecek kadar kendine güven- sizleşerek acizleşmiş bir durumda. Ama halen "ben kaplanım parçalarım" teranesini bırakmıyor. Tabii önünden korkup kaçanlar için bir kaplan hüviyeti var, ama biz kağıt değil gerçek olsa bile kaçmayız.

Sözümüzün arkasındayız...

Bizler bize güvenen hiç kimsenin yüzünü kara çıkartmayacağız. Ve bu uğurda ödenecek her türlü bedeli göze aldık. Yeterki sevdiklerimiz bizim gü- venimizin derecesini anlasınlar ve üzerlerine düşen görevleri yerne getirsinler.

Sinan Akbayır

O SÖZLER Kİ UĞRUNDA ASILIRIZ

F tiplerinde, işkencehaneye çevrilmiş hastanelerde bayrağı on- lar taşıyor. Yoldaşlarının başucula- rında içtikleri andların, kızıl bandı kuşatırken halklarına verdikleri sözlerini bir bayrak gibi taşıyorlar.

Açlığın 300'lü, 400'lü günlerini yaşıyor her biri. Ama hücre hücre erimiş cılız bedenleri, işte bu söz- lerin ağırlığını ve sorumluluğunu taşıyacak kadar güçlü. İradeleri, ideallerini son nefeslerinde dahi savunacak kadar güçlü.

Kurşunlar, bombalar altında can veren, ateşler içinde yanan, yakılan, açlığın hücre hücre erittiği, Mengelelerin zorla müdahale işkencelerine maruz kalan, 97 yol- daşlarını bıraktılar geride.

Zeliha ve Özlem'in mektupla- rında söyledikleri gibi "yılmadılar, yorulmadılar..." Cesetlerden olu- şan bir dağ, onları yolundan dön- düremedi; tersine, 97 yoldaşları- nın oluşturduğu bu dağ üzerine kendileri de çıkıp, bayrağı daha yükseklerde dalgalandırmaktan başka bir şey düşünmediler.

Direnme savaşının bayrağı dal- galanıyor onların ellerinde.

Direnme warşı, onlarla zaferi kazanacak!

Milli Eğitim Bakanından Memurlara; “İsterseniz Kendinizi Yakın”

DEVLET KONUŞUYOR - yeniden ‘direnme hakkı’-

**FİDAN'LARIN
TUTUŞAN BEDENLERİNİN
ANLATTIĞINI ŞİMDİ
HERKES ANLIYOR MU?**

Milli Eğitim Bakanı Necdet Tekin, KESK'li memurların bordro yakma eylemine, **“ister bordro yaksınlar, ister kendilerini yaksınlar zam yok.”** sözleriyle cevap verdi.

İstanbul Valisi'nin Bakan'ın kulağına fısıldadığı uyarı ile “mecazi söyledim” özürleri bir kaç gün sürse de,

bu sözler ne sürçülisan ne de sadece bakana aittir. **Konuşan devlet kafasıdır.** Bakanın kafasını şekillendiren bu devlettir. Hak isteyen kim olursa olsun, üç aşağı beş yukarı bu cevap veriliyor; ne yaparsanız yapın, istediğinizi vermeyeceğiz.

Kendini yakma örneği de öyle durup dururken ortaya çıkmıyor. Bunun özel bir vurgu olduğu 19 Aralık'tan bu yana halkımızca çok daha iyi biliniyor.

Neden kendini yakma? Çünkü kendini yakma, tüm dünyada tarih boyunca bilinen en yüksek protesto, isyan biçimidir. Bunun daha ötesi yoktur.

Neden kendini yakma? Çünkü 19 Aralık'la birlikte bu en üst isyan-protesto biçimi ülkemizde de yaygın olarak tartışıldı ve ister istemez bir bakanın da beynine ulaşıyor. Ama o bu sözü daha çok; **“bakın o kadar insan kendini yaktı isteklerini yerine getirdik mi”** anlamında kullanıyor.

Bu politika **“devlet politikası”**dır. İş tutsakların direnişine gelince kimileri bunu anlamıyor ve “inatlaşma” deyip ucuz değerlendirmelerle tutsaklara direnişi bırakma çağrısı yapıyordu.

Yeniden 19 Aralık günlerinde saldırıyı durdurmak için bedenlerini tutuşturanlara karşı kim ne diyordu dönüp bakalım;

Ne diyordu devlet ve medyası; vahşet çılgınlıkları arasında kendi vahşetini gizlemeye çalışmıştı.

Ne diyordu kendine solcu diyenler; “akıl dışı, intihar, müminlik” vs. Kendini yakmanın siyasal, toplumsal, tarihsel anlamı hiç tartışılmadı bu kesimlerce. Hatta, Bakanın sözüne muhatap olan Eğitim-Sen'in, KESK'in direniş karşısında “başka gündem” bahanelerini dinledik.

Sorun; Bordro,

Zam Değil Direnme Hakkı

Bu, devletin muhalefeti, halkın taleplerini muhatap almama tavrıdır. Ne yaparsanız yapın diyor devlet politikası. İster ekmek isteyin, ister adalet. İster iş isteyin isterse en basitinden mahallenize yol isteyin fark etmez. Devlet halkın hak alma, örgütlenme, mücadele bilincini tümünden yoketmek istiyor. “Toplumsal muhalefet” denilen olguyu yok saymaya ve buna tüm halkı alıştırmaya çalışıyor.

19 Aralık günlerinde iri puntolarla tartıştığımız da buydu; **DİRENME HAKKI.** Devlet devrimcilerden, tutsaklardan başlayarak tüm halkın direnme hakkını yoketmek istiyordu. Ölüm orucu gibi herkesçe **“kendine zarar veren bir eylem”** olarak nitelenen bir eyleme büyük bir şiddetle müdahale edilmesinin en temel nedeni buydu. “Terör... hayat kurtarma” demagogilerinin ne kadar boş olduğu bugün daha net herkesçe görüldü. Gültekin Koç'un katliam sonrası Şişli Emniyeti'ne yönelik feda eyleminde söylenen de buydu; **DİRENME HAKKINI YOKEDEMEZSİNİZ!** Yine bugün hücrelerde süren ölüm orucunu sessizlik politikasıyla geçiştirmenin özünde de bu politika var.

Evet, **direnme hakkı herkese lazım!** Direnmenin biçimi değişebilir, bedeli az veya çok olabilir, biri basit bir eylemle herhangi bir devlet politikasına tepkisini dile getirebilir, bir talebi olabilir, kimisi alev alev tutuşturur bedenini, gün gün hücrelerini eriterek ölüm yatağından talep edebilir. Tartışmanın ve devlet politikasının özü değişmiyor.

28-29 Eylül tarihleri arasında

TAYAD Kurultay Topluyor

Tayad, 19 Aralık öncesi topladığı ilk kurultayın ardından ikinci kurultayını, hapishanelerde yaşam, sağlık ve tecrit gibi çeşitli sorunları tartışmak için topluyor. Bilim adamları, aydınlar, sanatçılar, demokratik kitle örgütleri 28-29 Eylül günlerinde hapishaneleri tartışmaya hazırlanıyor...

F tiplerinin gündemde olduğu ve henüz hapishaneler kana bulanmamışken, 28 insanımız diri diri yakılmamış, kurşunlanmamışken, F tiplerinden, dışarıdan düzinelerce tabut çıkmamışken... TAYAD'lı Aileler 10-12 Kasım 2000 tarihlerinde topladığı "Hapishaneler gerçeği, yaşanan sorunlar ve çözüm önerileri kurultayı" ile sorunları tartışmış, çözüm önerilerini yayınlanan sonuç bildirgesiyle kamuoyuna açıklamıştı.

Daha sonra kitap olarak da yayınlanan kurultaydaki tartışmalar, bugün Adalet Bakanı Aysel

Çelikel'in "toplumsal sorun" dediği sorunun kaynaklarını o günden ortaya koydu.

Tayadlılar yine bir kurultaya hazırlanıyor. Bu kez 97 tutsağın cenazesinin çıktığı koşullar tartışılacak, bu kez sorun çok daha hayati açık ki.

Bilim İnsanları ve Sorunları Yaşayanlar Birarada Olacak

Önümüzdeki günlerde toplanacak kurultay eski Adalet Bakanı Sami Türk'ün "*direnışı bırakın toplayayım*" dediği kurultaydan çok farklı bir kurultay olacaktır. Onların amacından çok farklı olarak, tecriti, ölümleri onaylatma, meşru gösterme kurultayı değil, sorunlara **çözümler** bulma kurultayı olacak.

Bu kurultayda, örneğin, tecritin mimarları değil tecriti yaşayanlar, doktorlar, hukukçular, mimar-mühendisler, aydınlar her yönüyle tecrit gerçeğini tartışacak.

Bu kurultayın belki de en önemli özelliklerinden birisi bu; tartışılacak her sorunda, sorunu yaşayanlarla konusunda uzman olan bilim insanları yanyana gelecek. Hukukçular, öğretim üyeleri, eski tutsaklar aynı platformda F tiplerini tartışacak.

Gerçeklerin Kurultayı

TAYAD'lı Ailelerden edindiğimiz bilgiye göre, kurultay üç oturum halinde düzenlenecek ve bu oturumlarda bugünden katılacağını belirten bilim insanlarından hukukçulara, doktorlardan mimarlara, eski tutsaklardan tutsak ailelerine kadar onlarca konuşmacı yer alacak.

Ülkemizde hapishanelerin tarihi bilinmeden, bugün yaşananlar anlaşılamaz. Katliamlar, baskılar ve oligarşinin bir bütün olarak hapishaneler politikası masaya yatırılmadan, alfabedeki harflerin şimdiden yarısını bulan hapishane tiplerine ne-

10-12 Kasım 2000 tarihlerinde yapılan TAYAD kurultayında tartışılan gerçekler, çözüm önerilerini dikkate almayan oligarşi 2 yıla yakındır hapishanelerle sınırlı kalmayan "toplumsal sorunla" karşı karşıya. Bugün yine demagojiler, çarpıtmalar, ölümleri meşrulaştırma, sorunun üzerini örtme yalanları değil gerçekler tartışılacak. Gerçeklerden kaçılmayacağı bugün gün gibi açıktır.

Hukukçular, aydınlar, bilim insanları, mimar-mühendisler, doktorlar, işçiler, memurlar, gecekondulular, tutsak aileleri...

Tayad'ın düzenleyeceği kurultaya katılalım. İzleyen değil, tartışan, çözüm üreten olalım...

den ihtiyaç duyulduğu ortaya konulmadan, F tipleri ve F tiplerinde uygulanan politika anlaşılamaz.

Bu nedenle oturmumlardan biri bu konuya, "hapishaneler tarihi"ne ayrılmış.

F tipleri açılmadan ve katliamla birlikte açıldıktan sonra sayısız rapor, inceleme, belge, bilgi ve yaşayanların anlatımı çeşitli biçimlerde yayınlandı. Fiziki koşulları ve insana değer vermeyen bir zihniyetin yönetiminde olması, ölüm orucuyla ortaya çıkan sakatlıkların çok büyük boyutlara ulaşması F tiplerinde "sağlık" konusunu ön plana çıkaran etkenler oldu.

İşte tüm bu belgeler ve tanıklıklar F tiplerinde sağlık ve yaşam başlığıyla ilk kez bir bütün olarak gözler önüne serilecek. İlk kez F tiplerindeki yaşam koşulları ve bu koşulların ortaya çıkardığı olumsuzluklar bilim insanları ve yaşayanlar, kitle örgütleri ve sorunun muhatapları tarafından ele alınacak.

Sorunun Ana Halkası; Tecrit

Hapishaneler, özelde F tipleri tartışılırken, ne denirse denilsin **TECRİT gerçeği tartışılmadan** gerçeklere ulaşmak, sorunların kaynağına inmek mümkün değildir.

Tecrit, tutsağın salt tek başına bir hücrede tutulmasından ibaret değil. Fiziki tecrit ancak bir yanını oluşturuyor. Esas olarak tecrit bir politikanın adı olarak karşımıza çıkıyor. Kişinin düşüncelerinden vazgeçmesi için yalnızlaştırılmasını, dünya ile, aynı düşünceyi paylaştığı insanlarla bağlarının koparılmasını ve en önemlisi en temel hak ve özgürlükler arasında yeralması gereken örgütlenme hakkını yoketmeyi hedefliyor. Şu ana kadar 97 insanın şehit düştüğü Ölüm Orucu Direnişinin en temel talebi arasında tecritin kaldırılmasının yeralması da bu nedenlerdendir.

Bu gerçekten yola çıkarak, kurultay tecriti tek başına bir oturumda ele almayı hedefliyor. Kuşkusuz bu konuda alanında uzman insanlar konuşacaklar, ama en çarpıcı anlatımlar bizzat o koşulları yaşayan insanlar tarafından dile getirilecek.

Adalet Bakanlığı'na Çağrı; Gelin Siz De Anlatın!

Başta **Adalet Bakanı Aysel Çelikel** olmak üzere, tüm Bakanlık yetkililerine sesleniyoruz;

Düşüncelerinizi açıklayabileceğiniz her türlü ortam hazır; gelin, siz de katılın Tayad'ın düzenleye-

ceği kurultaya, tecritin olmadığı, F tiplerinde hiçbir sorunun olmadığını kurultaya katılanlara, bilim insanlarına, tutsak ailelerine, tecriti yaşayanlara, bütün dünyaya anlatın.

Sami Türk'ün "toplayacağım" dediği kurultayı beklemenize gerek yok; isterse- niz F tipleri sistemini savunan ulusal uluslararası kurum, kuruluş kişileri, F tiplerini yapanları, tavsiye edenleri ne kadar F tiplerini savunan varsa alıp gelin ve anlatın!

Hukukçulardan DKÖ'lere...

Geniş Bir Katılım

TAYAD'lı Aileler, eski adı Ali Poyrazoğlu Kültür Merkezi olan **Zübeyde Hanım Kültür Merkezi**'nde düzenlenecek kurultaya katılacağını belirten aydın sanatçı, bilim insanı, araştırmacı-yazar, mimar-mühendis, hukukçulardan oluşan **konuşmacıların isimlerini** dergimize şöyle açıkladılar:

Prof. Dr. Hüseyin Hatemi, Yazar Halil Nebiler, Av. Ümit Efe, Sanatçı Bilgesu Erenus, Yazar Ayşe Düzkan, Av. Gülçin Çaylıgil, TTB'den Dr. Metin Bakkalı, Av. Several Demir, TMMOB'den Yük. Mimar Hasan Kıvırcık, şehit babası Ahmet Kulaksız, Yönetmen Hüseyin Karabey, Psikiyatri Derneği'nden bir hekim ve eski tutsaklar, ölüm orucu gazilerinden konuşmacılar...

Kurultaya katılacağını belirten DKÖ ve partiler ise şunlar: İHD, ÇHD, Mazlumder, Özgür-Der, TUAD, TUYAB, Hak Par, SDP, ÖDP.

TAYAD'lılar kurum ve kişilerle görüşmelerin halen sürdüğünü belirtirken, hapishaneler konusunda duyarlı bütün kesimleri de dergimiz aracılığıyla **kurultaya katılmaya** çağırdılar.

Adalet Bakanlığı'na;

Tayad'ın düzenleyeceği kurultaya bütün belgelerinizle, uzmanlarınızla, F tiplerini savunan ulusal-uluslararası kurum, kuruluş, kişilerle...

KATILIN!

Katılın ve; kan ve gözyaşı dolu Türkiye hapishaneler tarihini...

SAVUNUN!

Katılın ve; F tiplerinde hiçbir sağlık sorunu bulunmadığını, yaşamın tıpkı F tipi reklamlardaki gibi güllük güllüstanlık olduğunu...

ANLATIN!

Katılın ve; 97 insanımızın ölümüne neden olan F tiplerinde tecritin olmadığını halkımıza ve bütün dünyaya...

ANLATIN!

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi Tanıtım Toplantısını Yaptı “TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ SOMUT BİR ÇAĞRIDIR”

Haklar ve özgürlükler hepimizin asgari sorunlarını ve çözümlerini kapsayabilecek bir platformdur.

İşçiden köylüye, esnaftan öğrenciye, memurdan doktora, avukata; işsizden mühendise, aydından gecekondu yoksullarına, kadından çocuğuna, Türkden Kürde, Süryaniye; Aleviden Sunniye, Hristiyana her kesimin sorunları bu kapsamdadır.

Birlikten sıkça sözedildiği günümüzde bu zemin birlik ve mücadele zeminidir...

Hepimiz kurucu üye olarak çalışmada yeralmalıyız. Aydın, yazar, sanatçı, işçi, memur, esnaf, doktor, mühendis, öğrenci, çiftçi herkesi demokrasi mücadelemiz için TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLERİMİZ için tüzüğümüzü oluşturmaya, programımızı hayata geçirmeye çağırıyoruz.

Haklar ve Özgürlükler mücadelesinde yeni bir mevzi doğuyor. 14 Eylül günü Genel-İş Sendikası toplantı salonunda yapılan açıklamayla basına tanıtılan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, “haklar ve özgürlüklerden yana olan, demokrasi isteyen

herkese sesleniyoruz” çağrısıyla, aydın, yazar, sanatçı, işçi, memur, esnaf, doktor, mühendis, öğrenci, çiftçi herkesi derneğin kuruluşuna katılmaya, kurucu olmaya tüzüğünün oluşturulmasında yer almaya davet etti.

Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi adına sendikacı Erol Ekici tarafından yapılan açıklamaya işçi, memur, esnaf, gecekondu, öğrenci çeşitli kesimlerden yaklaşık 100 kişi katıldı.

İnsan Onuruna Yaraşır Bir Yaşam İçin

Girişim üyelerinden Av. Özgür Gider’in de bir konuşma yaptığı toplantıda derneğin kuruluş amacı, neden böyle bir derneğe ihtiyaç duyulduğu, Türkiye tablosu kısaca özetlenerek, “*hepimiz tüm nedenlerin karşılığını günlük yaşam içinde bile bulabiliriz*” sözleriyle dile getirildi.

İnsanı, yaşamı ilgilendiren her konunun derneğin faaliyet alanı olduğu, bunun hak ve özgürlükler mücadelesinin kapsamının doğal sonucu olduğu belirtilen açıklamada, “**haklar ve özgürlükleri, yarınlarımız için savunuyoruz**” denildi.

Girişim sözcüsü Erol Ekici varolan hakların daha rahatça rafa kaldırılabilindiğini belirterek konuşmasını şöyle sürdürdü:

“*Açık ki, her birimiz için ekmek, hava ve su kadar, demokrasi de haklar ve özgürlükler de gerekli. Bu, bir gereklilikten öte aynı zamanda bir zorunluluktur.*”

Haklar ve özgürlükler hepimizin asgari sorunlarını ve çözümlerini kapsayabilecek bir platformdur... her kesimin sorunları bu kapsamdadır.

Hepimiz; özgür ve adaletli insan onuruna yaraşır bir yaşam istiyoruz. Özgürce düşünmek, haklarımızla daha iyi koşullarda yaşamak istiyoruz.

Düşüncelerimizden dolayı hapisaneye atılmak, F tipi hücrelerde tecrit edilmek istemiyoruz.

İnsanlarımızın soğuktan donarak ölmelerini istemiyoruz.

Kaynakları kendine yeterli birkaç ülkeden biriyken artık insanları doyuramayacak hale gelen ülkemizde, çocukların açlıktan ölmelerini istemiyoruz. Yoksulluk ve yoksunluk istemiyoruz.

Her geçen gün daha da yoksullaşıyoruz, her ge-

Tüm Bu Sorunlara Karşı Mücadele Edeceğiz

→ İşkenceye karşı **mücadele** edeceğiz. İnfazların olduğu, kayıpların olduğu bir ülke istemiyoruz.

→ Ülkemizin IMF ile yaptığı anlaşmalarla, çiftçimizin, köylümüzün sefaletle sürüklenmesine, onbinlerce işçinin, memurun işsiz kalmasına, açlık sınırında ücretlere karşı **mücadele** edeceğiz.

→ Bağımsız ve özgür bir ülkede yaşamak **istiyoruz**.

→ İşçi, memur, tüm çalışanların emeğinin hakkının verilmesini istiyoruz.

→ En temel hakkımız olan barınma ve konut hakkının sağlanmasını **istiyoruz**.

→ Eğitim eşitsizliğinin ortadan kalkmasını **istiyoruz**.

→ Yani, en temel haklarımız-

dan olan konut, sağlık, eğitim, sosyal haklarımız için **mücadele** edeceğiz.

→ Çalıştırılan, sokakta dilencilik yapan, mendil satan, arabaların camlarını silen çocuklarımızın olmasını istemiyoruz. Çocuklarımızın sağlıklı ortamda yaşaması eğitim görmesi için **mücadele** edeceğiz.

→ Kadın sorunlarına sahip çıkacağız. Cinsel sömürüye ve kadınların emeğinin sömürülmesine karşı **mücadele** edeceğiz.

→ İnanç özgürlüğünü savunacağız. Müslüman, Hristiyan, Süryani, Sunni, Alevi bütün din ve mezheplerden insanların kardeşçe yaşaması ve inanç özgürlüğü için **mücadele** edeceğiz.

→ Anadolu'da yüzyıllardır yaşayan, bütün ulusların ve milliyetlerin yarattığı tarihsel ve kültürel zenginliğin korunması, geliştirilmesi için **mücadele** edeceğiz.

→ Denizlerimizin, nehirlerimi-

zin, soluduğumuz havanın kirlenmesine, Bergama örneğinde olduğu gibi insan sağlığını tehdit eden yöntemlerle doğal çevrenin kirlenmesine karşı **mücadele** edeceğiz.

→ Hapishanelerde tutuklu ve hükümlülerin insanca yaşama koşullarının sağlanmasını savunacaksa düşüncelerini yok etmek için tutuklu ve hükümlülere uygulanan tecrit ve izolasyona karşı **mücadele** edeceğiz.

→ Sadece kağıt üzerinde kalan düşünce ve örgütlenme özgürlüğü istemiyoruz. AB'ye üyelik için bu hakları savunmak samimi değildir. Olmadığı için de, sadece kağıt üzerinde varolan bu yasalar bizim gerçek anlamda bir özgürlüğe kavuşmamızı sağlamıyor. Biz düşündüğümüzü ifade etme ve bu temelde örgütlenme özgürlüğü için **mücadele** edeceğiz.

→ Basın ve haber alma özgürlüğüne yönelik baskılara karşı, sansüre karşı **mücadele** edeceğiz.

çen gün daha da konuşamaz, yazamaz hale geliyoruz. Her geçen gün filmler, kasetler, kitaplar, dergiler daha fazla yasaklanıyor. Sorunlarımızın çözümü, hep gelip aynı kapiya dayanıyor... ÖRGÜTLENMELİYİZ!"

Yozlaşma Ve Ahlaki Erozyona Karşı Mücadele Edeceğiz

En genel temel hak ve özgürlüklerin sıralandığı açıklamada, sadece bunların kazanılması, güvence altına alınması için değil, aynı zamanda kültürel, ahlaki yozlaşmaya karşı da mücadele edileceği belirtilen açıklamada şu ifadeler yer verildi;

"Paylaşıcılık, dayanışma, yardımlaşma bugün geri değerler olarak küçümsenir hale geldi. Şimdinin yükselen değerleri ne şekilde olursa olsun kazanılan para, bireycilik, yalnızlaşma, yalnızlaştırılma ve bunalım oldu. İnsanlar bu kültürle yalnızlaşıyor, uyuşturucuya, fuhuşa itiliyor, intihara sürükleniyor. Bu yozlaşma ve ahlaki erozyona karşı mücadele edeceğiz."

AB, IMF ve Temel Haklarımız

Sömürge bir ülkede temel hak ve özgürlükleri

savunmak, ülkemizi açık-gizli yöneten emperyalistlere karşı mücadeleyi de gerektirir. Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi, "IMF'ye bağımlılığımız her geçen gün artıyor, hükümet IMF'ye sormadan hiçbir iş yapamaz hale geliyor." sözleriyle ifade ettiği bu gerçeğe karşı mücadeleyi de kuruluş amaçları arasında sayıyor.

Girişim, haklar ve özgürlüklerin AB'ye giriş için savunulmasının samimi olmadığını da belirterek, samimi olarak demokrasi isteyenleri dernek çalışmalarına katılmaya çağırırdı.

Haklar ve Özgürlükler Birlik Zeminidir

Girişim adına yapılan açıklama, "birlik" konusunda da derneğin çok net ve somut bir çağrı olduğunu ortaya koydu. "Haklar ve özgürlükler zeminini esas aldığımızda birleşemeyeceğimiz hemen hemen hiçbir talep yoktur." sözleriyle, dünya görüşü ne olursa olsun tüm kesimlere bu kapsamda birleşme çağrısı yapılan açıklamada; haklar ve özgürlüklerden yana olan, demokrasi isteyen herkesi kurucu olmaya, tüzük çalışmalarına katılmaya çağırıldı.

Haklar ve Özgürlükler Mücadelesi

Halkın her kesiminin yüzlerce talebi var. Çünkü bu ülkede açlık var, işsizlik var, evsizlik var, eğitimsizlik var. Çünkü bu ülkede hayatın her alanında bitmek bilmeyen baskılar, yasaklar, eza ve cezalar var.

Böyle bir ülkede, haklar ve özgürlükler mücadelesini, **en geniş çerçevede**, ve **en geniş kesimlerle** birlikte güçlendirmek, bir zorunluluktur.

“En geniş çerçeve”

halkın ekonomik, demokratik, sosyal, kültürel, tüm talepleridir

Açlığın olduğu yerde, tüm diğer sorunlar önemsizdir denir; bir yanıyla doğrudur, ama bunun bir düşünce, bir ideoloji biçimine dönüşmesi, egemen sınıfların **apolitikleştirme** politikasının başarısından başka bir şey değildir. Yıllardır egemen sınıflar halka empoze ettikleri “*ne sağdanım, ne soldan, ekmeğim partisindenim*” sözleriyle gerçekte böyle bir apolitikleştirmeyi beyinlere empoze etmişlerdir.

Halkın karnının tok olması, diğer hak ve özgürlüklerinden bağımsız değildir. “Ekmek mücadelesinin” hak ve özgürlükler mücadelesinden koparıldığı yerde, hiç kimse ekmeği de bulamaz. IMF, tüm yeni-sömürgelerde tam da böyle bir kültür yaratmaya çalışıyor. Halkı örgütsüzleştirerek, yasaklarla, cezalarla, katliamlarla sindirerek, öyle bir halk yaratılsın ki, ekmeğin dilenci olmayı kabul etsin; ekmeğin her türlü ahlaksızlığı kabul etsin!

Ne ekmeğin özgürlüklerimizden, ne soyut bir özgürlük için ekmeğin vazgeçilmesi söz konusu olamaz. Üç beş hak kısıntısı için, ulusal onurumuzdan ve kimliğimizden vazgeçilmesi söz konusu olamaz. Bütün bunlar bir bütündür.

Halklar, ekmeğiyle ve onuruyla yaşar. Halklar, ulusal kimliğiyle ve özgürlükleriyle yaşar.

Dolayısıyla, haklar ve özgürlükler mücadelesi, onurluca, insanca yaşamamızın önündeki tüm engellere karşı mücadeledir. İşten atmalara karşı mücadeleden temiz bir çevre için mücadeleye, IMF’ye karşı mücadeleden işkenceye karşı mücadeleye, parasız eğitim için mücadeleden konut hakkı için mücadeleye, anadil özgürlüğü için mücadeleden sendikal haklar için mücadeleye kadar, ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel hayatımızda gasbedilen, kısıtlanan ne varsa, onlara karşı mücadeleyi içerir.

“En geniş kesimler” oligarşinin

sömürü ve baskısı altındaki herkestir.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, sömürünün kaymağını yiyen bir avuç oligarşi dışında, gerçekte tüm halkın ortak paydasıdır.

Herkes bilir ki; egemen sınıflar, halkları bölerek güçsüzleştirir.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, oligarşinin çeşitli biçimlerde böldüğü, işçileri, memurları, esnafı, köylüleri, işsizleri; Kürtleri, Türkleri, çeşitli milliyetleri, Sunnileri, Alevileri, islamcılar, devrimcileri bir araya getirir.

Çünkü inançlara yasaklar, örgütlenme yasakları, düşünce özgürlüğüne getirilen kısıtlamalar, örgütlenmenin önüne konulan engeller, esasında tüm bu kesimleri birlikte hedefleyen baskı politikalarıdır.

Oligarşinin şu veya bu biçimde sömürüsüne, baskısına maruz kalan tüm kesimler, taleplerini birleştirmek, birbirlerinin farklı talepleri için yanyana gelmek durumundadırlar.

Biz, açık ki burada **HALKIN** haklarından ve özgürlüklerinden söz ediyoruz.

Sırf “demokrat” görünmek veya düzenin, emperyalistlerin icazetini almak için “*herkesin, tüm insanların hak ve özgürlükleri*” diyerek savunduğumuz muğlaklaştırmayacağız. Sınıflı bir toplumda, “**herkes**”in ezenler ve ezilenler, sömürenler ve sömürülenler, egemen sınıflar ve halk diye ikiye ayrıldığı bir toplumda yaşıyoruz. Bu ayrışma içinde de **tarafız**.

Bu yüzden “**herkes**” demiyor, “**insan hakları**” demiyor, **halkın hakları ve özgürlükleri** diyoruz.

Faşizm öyle bir düzendir ki, kendinden olmayan herkese düşmandır. Bu nedenle, zaman zaman egemen sınıf içinden bazı kesimlerin haklarını ve özgürlüklerini de gasbeder, onlara karşı da hukuksuzluklara başvurur. Her türlü haksızlıklara karşı çıktığımız gibi, buna da karşı çıkarız. Ama bu bizim haklar ve özgürlükler mücadelemiz açısından sadece bir “istisna” teşkil eder. Oligarşiyi oluşturan sınıf ve katmanların hiçbirinin bugün temel olarak haklar ve özgürlükler sorunu yoktur. Onlar fazladan haklar ve fazladan özgürlükler kullandıkları için ülkemiz tablosu bu hale gelmiştir. Onların sömürü ve katletme özgürlükleri vardır ve onların bu özgürlükleri bizim haklarımızın GASP’ı demektir.

“Haklar ve özgürlükler mücadelesi” kavramı, zaman içinde “*insan hakları mücadelesi*” kavramıyla özdeşleşmiştir. Özünde “insan hakları” da geniş bir kavramdır. Ama aynı ölçüde de kendi içinde muğlaktır, sınıf gerçeğini esas almadığı için, yoruma ve istismara açıktır. “*Tüm insanlar için*” denildiği noktada, hakları **gasbedilenin** kim olduğu ve **gasbedenin** kim olduğu muğlaklaşır.

Hakları gasbeden oligarşidir. Hakları gasbedilen halktır. Bu nedenle, haklar ve özgürlükler mücadelesi, esas olarak HALKIN HAKLARI VE ÖZGÜRLÜKLERİ mücadelesidir.

Haklar ve özgürlükler mücadelesinin ilk şartı; haklar ve özgürlükler için örgütlenmektir

Oligarşinin politikası açıktır; halkı önce örgütsüzleştirip, sindirip, sonra açlığa mahkum ediyor.

Örgütsüzleştirilen, özgürlüklere karşı duyarsızlaştırılan, onursuzlaştırılan bir halkın, açlığa karşı mücadele edemeyeceğini tecrübeleriyle biliyor.

Örgütlenmek, **en temel** haklardan birini kullanmaktır. Öteki tüm temel hakların kazanılması, bir yerde bundan geçer. Bu hakkını kullanmayanlar, başka haklarını elde edemezler. Örgütlenme hakkının gasbedilmesine sessiz kalan, öteki haklarını koruyamaz, savunamaz. Çünkü örgütsüzleşmeyi kabul ettiği noktada, diğer haklarını savunamayacak bir güçsüzlüğe mahkum olmuştur.

Haklar ve özgürlükler mücadelesine çağrı, bu nedenle aynı zamanda **örgütlenmeye çağrıdır**.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeledir

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, ülkemizde esas olarak 1960'ların ikinci yarısından bu yana verilen bir mücadeledir. Elbette, 1920'lerden başlayarak, 60'lara kadar da bu doğrultuda başta işçi hakları olmak üzere çeşitli mücadeleler vardır. Ama bu mücadeleler, süreklilik ve yaygınlık kazanamamıştır.

Yaklaşık 35 yıldır süren bu mücadelenin her aşamasında, her çatışmasında, her direnişinde devrimciler vardır. Haklar ve özgürlükler mücadelesini bu ülkede esas olarak devrimciler omuzlayıp bugünlere getirmişlerdir. Kazanılan sendikal haklardan, gecekondu direnişleriyle barınma-konut hakkının kazanılmasına, DGM'lerin kapatılmasından üniversitelerde elde edilen haklara kadar, hangi alanda, hangi hak ve özgürlük kazanılmışsa, önünde, öncülüğünde devrimcilerin olduğu mücadelelerle kazanılmıştır.

Hangi alanda, hangi hak ve özgürlük gasbedilmişse, gaspa karşı direnişin önünde, içinde, yanında, yine devrimciler vardır.

Böyle olması da doğaldır.

Hakları ve özgürlükleri gasbeden, emperyalizm ve oligarşidir. Emperyalizme ve oligarşik iktidara karşı olmayanlar, haklar ve özgürlükler mücadelesinde de tutarlı, kararlı olamamışlardır. Sosyal-demokratlar, demokratlar, islamcılar, düzenle fazlasıyla bütünleşmiş oldukları için, haklar ve özgürlüklerin de tutarlı ve kararlı savunucusu olamamışlardır.

Emperyalizmin ve oligarşinin hak ve özgürlük gaspları, her geçen gün, daha geniş kesimlere yöneliyor. Düne kadar düzen içinde belli ekonomik ve siyasi statükolara sahip olanların bu stakükoları bozuluyor. Çünkü emperyalizm ve oligarşi daha çok sömürü, daha çok zulüm politikasını uyguluyor.

Böyle bir politika karşısında, ister düzeni tümenden değiştirmek isteyenler olsun, isterse düzen içinde haklarını korumak isteyenler olsun, mücadele etmek zorundadırlar. Bu mücadelenin adı, **haklar ve özgürlükler mücadelesidir**. Bu mücadelenin başarılı olmasının olmazsa olmaz şartlarından biri, **haklar ve özgürlükler cephesini** oluşturmaktır.

Tüm halk kesimleri, tüm ezilen kesimler, tüm muhalif güçler, bulundukları noktadan hakim kılınmaya çalışılan Amerikancı dünya düzenini ve işbirlikçi oligarşik düzeni yeniden değerlendirip, bu cephe içinde yer alıp almayacağına karar vermek durumundadır.

TÜSİAD Başkanı: “Siyaset çamur içinde...” ‘ÇAMUR’UN KAYNAĞI DÜZENİNİZ

TÜSİAD başkanı Tuncay Özilhan 13 Eylül günü Mardin’de toplanan Türkiye Sanayici ve İş Adamları Dernekleri (SİAD) Platformu’nda başta MHP, ANAP ve DYP olmak üzere siyasetçileri eleştirdi:

“Siyasiler seçim hesapları uğruna ‘alışılmış’ sorumsuzluk örneklerini büyük bir pışkinlikle sunmaya devam ediyorlar. Siyaset sahnesinde ülke çıkarlarını düşünebilen kimsenin kalmadığına inanmaya başladık... Siyaset kurumunu bugünkünden daha da bulaşık bir çamurun içine çekmeye kimsenin hakkı yoktur...”

Çamurun Kaynağı Nerede?

TÜSİAD başkanı sanki ülkenin bu duruma gelmesinde hiçbir sorumlulukları yokmuş gibi, çamurun kaynağının nerede olduğu sorusunu soramıyor.

Soramaz, çünkü o **kaynak**, tam da TÜSİAD’ın çarpık kapitalizminden başka bir şey değildir. Çamur deryasına sıkı sıkıya tutunmuş, sonra da o pislik içinde “temiz siyaset” nutukları atıyorlar. “Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler” felsefesini savunuyor, “serbest piyasa” diye yatıp kalkıyor; partilerin, milletvekillerinin “serbest piyasa siyaseti” kurallarına göre oynamalarından şikayet ediyorlar. “Serbest piyasa” değil mi; “amaca ulaşmak için her yol mübah” değil mi? Büyük tekel-küçükleri yoketmek için her türlü alavereye, dalavereye başvurmuyor mu? Siyasetçiler de kendi alanlarında bunları yapıyor işte.

Siyaset çamur diyenlerin **temsil ettikleri sınıfa bakın**; tarihsel olarak bataklıktan hiç çıkmayan burjuvazi adına konuşuyor. Halkın bütün değerlerinin yok edilmesi için her türlü aracı kullananlar konuşuyor.

Bankaları hortumlayanlar, hayali ihracatçıları, TÜSİAD’cılarının sınıfından değil mi? Halk mı yarattı bu çamur deryasını? Hayır! En büyük çamur deryası içinde yüzenler burjuvalar değilse kimse değildir.

Halkın Değil, Sizin Partileriniz!

Eleştirdiği partiler halkın partileri değil, patronların partileridir. Patronlara en iyi kendilerinin hizmet edeceğinin yarışı içinde değil mi tek-mili birden?

Partileri kuran, kimini parlatan kimini geriletten, bölen-parçalayan yine patronlar değil mi? Bugün de aynı oyun bütün hızıyla sürmüyor mu? Çamurmuş; daha dün hükümet operasyonlarının içinde yeralan, bunun için her türlü dalavereyi çevirenlerin patronlar olduğunu bilmeyen mi kaldı?

TÜSİAD’cılar neden şikayet ediyor, hakları var mı şikayete? **“Sağ-sol ayrımı kalktı, ideolojiler öldü...”** propagandalarıyla kişiliksiz, kimliksiz siyasetçi tiplerinin yaratılmasına en büyük katkısı sunan yine patronlardır. Onlar adına ideolojik propaganda yürütenlerdir.

TÜSİAD’ın “Temizlik Aşkı” Yeni Değil

TÜSİAD’ın “temizlik aşkı” yeni değildir. Onlar **Susurluk** döneminde de “temiz toplum” deklarasyonları yayınladılar, ışıklarını yakıp söndürdüler. Tümünün yalan olduğu bugünden bakıldığında daha nettir. Susurluk pisliğinin zerresinin temizlenmediği herkesçe kabul edilirken, Susurluk’un tüm hızıyla sürdüğü aleniyken, patronların sesi çıkmıyor artık.

“Çamur” dediği siyaset konusunda da böyledir. TÜSİAD’ın derdi **“temiz siyaset”** değildir. Onlar da böyle bir düzende “temiz siyaset” diye bir şeyin olamayacağını çok iyi bilirler ve fazla teşhir olmadıkça, kendi çıkarlarına halel

gelmedikçe bu pislikten rahatsız da olmazlar.

Dertleri, bu görüntünün halkı aldatmada ters etki yapacağı endişesidir. Oligarşinin alternatif olarak sunabileceği hiçbir parti yokken, halkın siyasete yönelik tepkilerinin bir bütün olarak düzene tepkiye dönüşmesinden duyulan endişedir.

Düzen partileri halkı aldatmaya ne kadar devam ederse, TÜSİAD'ın savunduğu düzenin ömrü de o kadar uzayacak demektir.

Şikayet Etmeyin; Eserinizle Övünün!

Halkın iradesinin önüne her türlü engelin çıkarılmasını bugüne kadar onaylayan patronlardır. Halkın iradesinin katliamla, baskıyla, yasakla yokedildiği yerde çıkarıcılık siyaseti olmayacak da ne olacaktı?

Eserlerinden şikayet etmek yerine övünmeleri gerekirdi. Hiçbir partinin ötekinden farkının kalmadığı, ideolojisizleşmenin had safhada olduğu bir ortam burjuva siyaset sahnesinden yayılıyor.

Bu saldırının karşısında ilkele olmayı, tutarlılığı, bir düşünceye-ideolojiye sahip olmayı, bunun için mücadele etmeyi, idealler için bedel ödemeyi biz temsil ediyoruz. İdeolojisizleş-tirmeye karşı sadece biz diren-iyoruz. TÜSİAD'ın devleti de bi-zi yoketmek için katliamlar dü-zenliyor, F tipleri yaptırıyor. Üzeri örtülü kalsın, ama çamur sürsün istiyor patronlar.

Halkımız;

bu çamur temizlenmelidir.

Çamuru temizleyecek güç biziz, işçisiyle, memuruyla, es-nafi, köylüsüyle bütün halktır; SİZSİNİZ!

İstedığınız Patronu Milletvekili Seçme Demokrasisi!

Her parti kimliğini, kimi temsil ettiğini milletvekili adaylarının kimliğiyle ele verir, veriyor.

Özellikle MHP ve DYP'de yoğunlaşan tescilli katiller, Kamil Atak ve Sedat Bucak gibi korucu-başları, tarikat şeyhleri tümü arka plana atılmalarına rağmen listelerde yerlerini alırken, sürecin şekillenışı itibarıyla bütün partilerin listelerinde **patronlar ağırlıklı** bir yer tuttu, kimilerinde en büyük oranda yer aldı.

Bunun en bariz örneği bugüne kadar *"avukatların, müteahhillerin partisi"* olarak bilinen CHP'de de adayların büyük bölümünün patronlardan oluşmasıdır! Tam da Baykal'ın söylediği gibi *"Özal'ınki gibi bir liste"* CHP'nin listesi!

Çok partili sisteme geçişten bu yana patronların, örgütlü olarak uyguladıkları bir politika vardır; bütün partilerden milletvekili seç-tirmek, etkin yerlere kendi adamlarını yerleştirmek. Partilerin si-yasi olarak patronların düzenini savunuyor olması da yetmiyor, bizzat tekeller adamlarını parti-lere yerleştiriyor.

IMF'ciliğe Paralel Listeler

Milletvekili listelerinde, bugüne kadar **hiç olmadığı kadar patronlar büyük bir yer tuttu**. Bu, bütün partilerin IMF'cilik konusunda nasıl bir yarış içinde olduklarının; IMF'nin, tekellerin yönettiği düzeni sürdürmede kendilerini ispat etme gayretinin açık bir kanıtıdır.

Belli başlı partilerdeki patronların oranına bakmak bile bunu anlamak için yeterlidir:

CHP, AKP, DYP, ANAP, MHP

ve SP'nin listelerinde toplam 749 patron yer alırken, birinci sıralara yerleşen patron sayısı 81.

CHP'de mesleklere göre dağılımda yüzde 19.5'lik (65 kişi) oranla en fazla yer tutan patronlar.

AKP'den 115,

DYP'den 139,

ANAP'tan 103,

SP'den 109,

MHP'den 94 patron adaylar arasında yer aldılar.

Kimlikleri, sözde savundukları ayrı da olsa, birleştikleri noktalardan biri patronlarla ilişkileridir.

Büyük çoğunluğu listelerde başlara yerleştirilen patronlardan oluşacak bir meclisin halkın çıkarına en küçük icraati olması mümkün mü? Yoksulluğa ve yolsuzluğa karşı mücadele edebilmeleri olanaklı mı?

Elbette değil.

Listelerin bir başka yanı; böyle bir düzene, halkın kendisinin meclise gitmesini daha baştan PA-RA'yla engelleyen bir düzene demokrasi, yani halkın yönetimi denir mi?

Demokrasi diye yutturmak istedikleri, halkın önüne getirdikleri istedikleri patronu, katili, arsız, hırsız, soyguncuyu, korucuyu seçme demokrasisidir!

"Yoksulları yücelteceğini" söyleyen AKP'sinden "sosyal demokrat" CHP'ye kadar bütün partilerin listelerinin halka söylediği şey şudur: biz sizin çıkarlarınızı değil patronların çıkarlarını temsil ediyoruz.

“SON HORTUMCU” DA ÖZGÜR!

Hapisteki son hortumcu, Murat Demirel de tahliye edildi. Böylece onun da, öteki hortumcular gibi, alıp götürdüğü trilyonlar yanına kar kaldı.

Eylül 2000 tarihinde büyük tantanalar arasında başlayan “Kasırga-1,2,3,4 operasyonlarından” yani, bankacılık sektörüne yönelik operasyonlardan geriye kalan ise, **24,3 katrilyonluk fatura.** Siz bunu ikiye çarparak bizim sırtımıza yüklediğini düşünün. Çünkü bu para esasında bizim cebimizden çalınmış, şimdi aynısını bir daha ödetecekler. Vergilerle, kesintilerle, zamlarla hortumların faturasını ödeyen yine halk oluyor.

Neden Estirilmişti Bu “Kasırgalar”?

IMF, bankacılık sektörünün düzene sokulmasını, büyük tekellerin bankalarının ve emperyalist bankaların piyasaya hakim olmasını istemişti. “Yolsuzluklara, hortumlara karşı savaş” yalanıyla estirilen “Kasırga” operasyonlarıyla hem IMF’nin talimatı yerine getirildi, hem de halkın yolsuzluklara karşı tepkisi bu şekilde yatıştırılmak istendi. Estirilen **yalan kasırgalarıydı,** geriye koca bir hiç kaldı.

Sözde devlete milyarlarca dolar borcu bulunan

eski banka patronları, villalı, yatlı, özel uçaklı lüks yaşamlarına döndüler, şirketlerinin başındalar. Bankalarına kimi “yerli” kimi yabancı bankalara çoktan peşkeş çekildi bile.

Soygun “Kötü Adamların” İş Değil Düzenin Yapısındandır

Hortumculuk, soygunculuk, yolsuzluk “kötü adamların” işleri değildir. Kapitalizmin kendi doğasının sonucudur. **Kapitalizm hırsızlık düzenidir.** Varlığı, halkların iliklerine kadar soyulmasına, sömürülmesine dayanır. Ülkemizde çarpık geliştiği için, soygunları da çarpıktır, ilkelidir, kabadır. Yoksa gelişmiş kapitalist ülkelerdeki soygunlar çok daha büyük çaplıdır. Kapitalizmin merkezi Amerika’daki Enron vb. iflaslar bu gerçeği açık olarak ortaya koyan gelişmelerdir. IMF’nin “bankacılık düzenlemeleri” dediği de özünde budur; bütün soygunlar büyük tekel-ler tarafından yapılmalı, bütün hortumların ucu emperyalist tekellerin kasalarına bağlı olmalıdır.

Bu yüzdendir ki, kim olursa olsun, bir düzen partisi çıkıp, yolsuzlukları engelleyeceğini söylüyor ve oyunuzu istiyorsa; **yalan** söylüyordur. Soygun düzeninin değişmesini istemeyen, IMF’ye savaş açmayan hiçbir güç yolsuzlukları da engelleyemez.

Yalancı “kasırga” operasyonlarını “yolsuzlukla

Hortumcular İşlerinin Başında!

20 bankaya el konuldu. Hacizlerden hiçbir sonuç çıkmadığı gibi, bankaların sahipleri halen bankacılık dışındaki sektörlerde halkı soymaya devam ediyorlar. İşte bazı bankalardan sırtımıza zamlarla, vergilerle yüklenen fatura:

Interbank: 1 milyar dolar.

Sahibi Cavit Çağlar: 9 ay 9 gün hastanedeki özel odasında “tutuklu” kaldıktan sonra tahliye edildi. Boğazda yalısı, Bursa’da fabrikaları bulunuyor.

Bank Kapital: 350 milyon dolar.

Sahibi Mahmut Ceylan: 7 ay tutuklu kaldı. Turizm, inşaat ve tekstilde faaliyetleri süren Ceylan Grubunun Taksim’de Ceylan Intercontinental Oteli var.

Bank Ekspres: 380 milyon dolar.

Sahibi Korkmaz Yiğit: 5 ay tutuklu kaldı. Hacizlere rağmen gayrimenkul krallığı biliniyor.

Yurtbank: 650 milyon dolar.

Sahibi Ali Balkaner: 9 ay tutuklu kaldı. Tutukluyken de sürdürdüğü işlerinin başında!

Yaşarbank: 1 milyar dolar.

Sahibi Selçuk Yaşar: Tutuklanmadı! Mallarına tedbir kondu, halen İzmir’de şirketlerinin başında.

Bayındırbank: 100 milyon dolar.

Sahibi Kamuran Çörtük: Demirel’in “ailesinden”. Hakkında dava açıldı, işlerinin başında.

İktisat Bankası: 1.200 milyar dolar.

Sahibi Erol Aksoy: Mallarına haciz konduğu açıklandı. Ancak, Cine5 TV’nin halen sahibi.

Kentbank: 711 milyon dolar.

Sahibi Mustafa Süzer: Tutuklanmadığı gibi, halen Gökkafe’sin sahibi.

Toprakbank: 675 milyon dolar.

Sahibi Halis Toprak: Hakkında 1.3 katrilyon liralık alacak davası açıldığı halde halen villasında yaşıyor.

Esbank: 1. 500 milyar dolar.

Sahibi Yavuz Zeytinoğlu işinin başında.

Pamukbank: 2.773 milyar dolar.

Sahibi M. Emin Karamehmet’in halen Turkcell dahil onlarca şirketinin faaliyeti sürüyor.

mücadele" diye yutturmaya çalışanlar seçimlerde yine aynı yalanla çıkacaklar karşımıza; inanmamalıyız, aldanmamalıyız, hortumcuların şimdi nerede olduklarını sormalıyız. Birkaç örnekle şimdi nerede olduklarını yazdık. Tüm işlerinin başında, sefahat içinde yaşamlarını sürdürüyor.

Devrimciler Hücredeler Ya; Hortumcu Dışarıda Olabilir!

Devrimciler hapiste, F tiplerine karşı çıkanlar hapiste, Kürtçe için dilekçe verenler hapiste, haklar ve özgürlükler için örgütlenenler hapiste, devrimci dergi çıkaranlar hapiste... yani bu düzenin "tehlike" olarak gördükleri hücrelerde. Hortumcuların saliverilmesinde, kiminin hiç tutuklanmamasında hiçbir sakınca yok.

Bu düzene de bu yakışır!

Dünya yolsuzluk sıralamasında üst sıralarda kendine yer bulan bir ülkede hapiste hiçbir soyguncunun, hortumcunun bulunmaması doğal olabilir mi? Hukuk şunu mu söylüyor; **muhallif düşüncelerden uzak dur da, ne yaparsan yap!** İster banka hortumla, ister hırsızlık yap, ister fuhuş yap, eroin sat, ama muhalif olma, devrimcilik yapma! Evet düzenin hukuku bunu söylüyor, devlet bütün kurumlarıyla bunu söylüyor.

İşkencenin bu kadar aleni olduğu ortadayken nasıl ki, tutuklu hiçbir işkenceci yoksa, hortumcu olmaması da bu düzen için "normal"dir. Olması gerektir. Oligarşi içi it dalaşının "kurbanı" olarak bir süre yatırıldılar, o kadar. Tahliye eden de, göstermelik olarak tutuklayanlardır.

Hatırlanacağı gibi, tahliyeler esasen, 'cürüm işlemek amacıyla teşekkül oluşturmak, dolandırıcılık, zimmet ve çıkar amaçlı suç örgütü kurmak' suçunu düzenleyen maddenin DGM'lerin görev alanından çıkarılmasıyla başladı. Bu yasayı katliam bakanı Sami Türk hazırladı, iktidar partileri yasallaştırdı.

TÜSİAD, tutuklanmalarına, ellerine kelepçe takılmasına dahi karşı çıktı. Utanmadan "villalarında hapis yatıyorlar" diye tartıştırdı.

Küçük büyük her konuda iktidar üzerinde baskı kuran generallerin bu konuda sesleri ya çıkmadı ya da göstermelikti. Operasyonların ise arkası kesildi.

Devlet denilen mekanizma işte bunlardan oluşuyor. Tüm yolsuzlukların karşısında mı, yanında mı; ağıttır. **Düzen bunların düzenidir!**

Bu düzen yolsuzluklarla mücadele edemez. Tepeden tırnağa yolsuzluk pisliğine batmış sistem ancak kökünden yokedilerek "temiz toplum" yaratılabilir.

Bütün Partilere Soruyoruz; SOYGUNU NASIL ÖNLEYECEKSİNİZ?

İç boş hamasi sloganları bir yana bırakırsak, hiçbir partinin programında, soyguna, hortuma nasıl dur diyeceklerinin cevabı yoktur.

Olamaz da!

"Temiz yönetim" sloganı hiçbir şeyi ifade etmez. En hortumcusu da kullanır bu sloganları.

TÜSİAD'dan, IMF'den, medya patronlarından, çeşitli patronlardan aldıkları icazetle, onların maddi desteğiyle, onlara listelerinde en fazla yer vererek mi yapacaklar bunu? Yolsuzlukları ayyuka çıkan milletvekillerini, bakanlarını parmak kaldır-indir hesabıyla mecliste aklayarak mı yapacaklar? Çıkar hesapları için birbirlerinin soygunlarına göz yumarak mı yapacaklar?

Yapamazlar!

Seçime girecek bütün partilere soruyoruz;

Banka hortumlayanları tutuklayacak mısınız?

Şu bu partili demeden ihale yolsuzlukları yapanları, deprem konutlarında dahi trilyonlarca vurgun vuranları tutuklayacak mısınız?

Oligarşinin en büyük ailelerinin bu serveti nereden nasıl kazandıklarını araştırabilecek misiniz? Sabancıları, Koçları, Aydın Doğanları soruşturabilecek misiniz?

Generallerin holdingi OYAK'ın nasıl "yardımlaşma kurumundan", bankacılık dahil onlarca sektörde başlarda yeralan bir holding haline geldiğini sorgulayacak mısınız? "Ekonomik krizde" nasıl karlarının katlanarak arttığının sırrını halka açıklayacak mısınız?

Silahlanmaya harcanan trilyonların, ihalelerde yapılan yolsuzlukların hesabını soracak mısınız? 12 Eylülcü Tahsin Şahinkaya'dan başlayarak soyguncu, rüşvetçi generalleri sanık sandalyesine oturtabilecek misiniz?

Başta valiler, il emniyet müdürleri, bakanlık bürokratları olmak üzere devlet bürokrasisinin tepesinde yeralanların rüşvet, talan yönetimlerine son verebilecek misiniz?

En basitinden **bunları yapamıyorsanız;** "yolsuzluklara karşı mücadele" sözleriniz yalandır, halkımızı aldatmak ve yolsuzluk, soygun düzenini sürdürebilmek içindir.

26 EYLÜL 1999 ULUCANLAR KATLIAMI

▲ Bu vahşeti Siz yarattınız! ▼

Döktüğünüz
kan, size ve IMF'ye
yetmedi. 19-22 Aralık'la
devam ettiniz... F tiplerini
açtınız... Cesetlerimizden
bir dağ oluşturdunuz...
Yokedemediniz!

Halk
ve tarih
önünde
suçlusunuz!

Sayıları yüz civarındaki devrimci tutsak, Ulucanlar Hapishanesi'nde idare tarafından kendilerine yeni bir koğuş açılmadığı için adeta üst üste kalıyorlardı. Defalarca yeni bir koğuş açılmasını talep ettiler. Dilekçeler verdiler, bu talepleri için sloganlar attılar. Çözülmedi. Sonunda devrimci tutsaklar, bitişik koğuşu işgal ederek sorunu kendileri fiili olarak çözdüler.

Aradan günler, haftalar geçti.

Hapishane idaresi ne sorunu bir çözüme bağlamaya yanaşmıyor, ne tutuklu temsilcilerini muhap tap alıyor, ne de sayım almaya geliyordu.

Peki ne yapmak istiyordu Ulucanlar idaresi?

Türkiye hapishanelerinde onyıllardır yaşanan sorunların çapını, niteliğini bilenler, koğuş sorununun neticede küçük bir sorun olduğunu, bir koğuşun işgal edilmesinin de bir "isyan" demek olmadığını bilirler.

Ama buna rağmen, bu "küçük" sorun, hapishanelerde o güne kadar ki en büyük katliamlardan birine doğru hızla ilerliyordu.

Ulucanlar katliamını beklemeyenler faşizm ve demokrasilik oyunu anlamayanlardı

Günler ilerliyor, sorunun çözümü doğrultusunda hiç bir girişim gözüküyordu.

Tutsaklar tetikteydi.

Diğer hapishanedekiler tetikteydi.

Tutsak yakınları tetikteydi, günlerdir Ulucanlar önünde yatıp kalkıyorlardı.

Onlar, bu devletin nice vahşetlerine tanık olmuşlardı. Onlar, "demokratikleşme" sözlerinin en çok edildiği günlerde, o dört duvarın ardında ne baskılar yapıldığını biliyorlardı.

Bu nedenle tetikteydiler.

Ne var ki, devletin saldırı hazırlığı içinde olduğuna dair yaptıkları açıklamalar, "kamuoyu"nda istedikleri yankıyı yaratmadı.

"Altı üstü bir koğuş" sorunuymdu, ne olacaktı sanki!

Tam, Ecevit, koltuğunun altında "demokratikleşme paketi"yle ABD'ye gideceği sırada, öyle ciddi bir saldırı da olmazdı zaten! Tam, AB hazırlıklarının yoğunlaştığı bir zamanda, tutuklular ve yakınları "abartıyorlar"dı.

26 Eylül sabahı, kameralar uzaktan Ulucanlar Hapishanesi'ni göstermeye başladığında, hapishane

ne çevresindeki yığınağın büyüklüğü, alevler ve dumanlar arasında ancak seçilebilen Ulucanlar'ın silueti, herşeyi anlatıyordu.

Ama sonraki günlerde, aylarda öğrenilenler, dışarıdan görünen o tablonun, içerideki vahşeti anlatmakta çok yetersiz kaldığını da gösterecekti.

İçerideki "Canavarlık"

Bu Sistemin Canavarlığıdır

26 Eylül sabaha karşı başlayan ve aynı gün akşam saatlerine kadar süren katliam operasyonunda, on tutsak, kurşunlarla veya işkence yapılarak katledildi, geri kalanların hepsi ise ağır yaralıydı.

"Hapishanelerde devletin otoritesi sağlanmalı" deyip duranlar bile, "otorite"nin bu kadarı ve bu zamanlaması karşısında şaşırıp kaldılar. "Tam demokratikleşiyoruz derken bu Ulucanlar da nereden çıktı?" havasındaydılar.

Katliamcılar, artık adet haline getirdikleri üzere, vahşetlerinin her anını kamerasa kaydetmişlerdi. Aylar sonra, kaydedilen bu görüntülerin, jandarma tarafından seçilip kırılan bir bölümü, TBMM milletvekillerinin önüne geldi. Seyretmek için TV ekranının karşısına geçtiler. Çoğu, sonuna kadar seyredemedi o görüntüleri.

Daha sonra, "insanlığımdan utandım", "daha fazlasını seyredeemedim", "bu canavarlık"... gibi kelimelerle ifade ettiler duygularını.

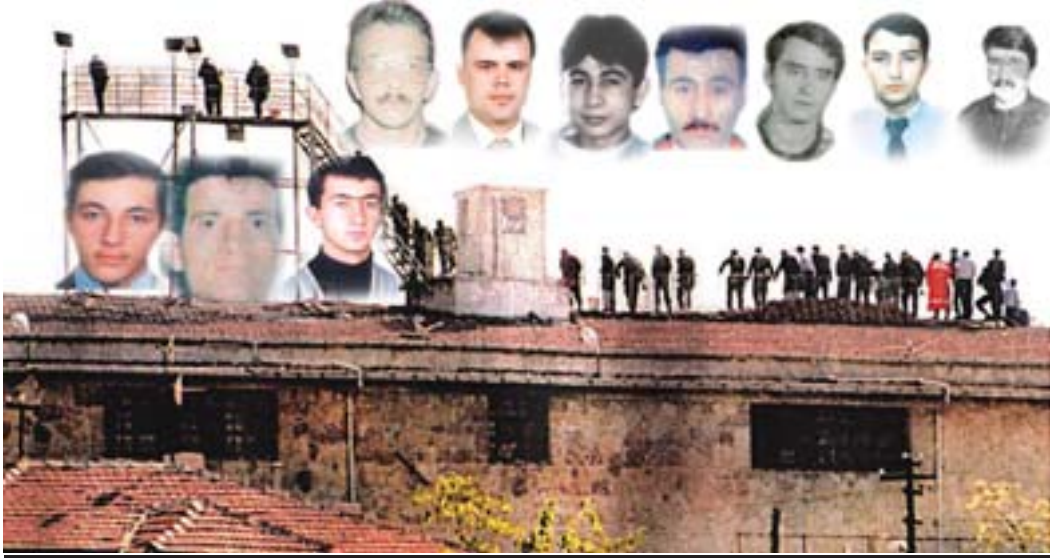
Bu canavarlık, o "uygar" Adalet Bakanı'nın, o "kibar" Kıvrıkoğlu'nun, o "hümanist" Ecevit'in, o "Avrupacı" Yılmaz'ın eseri idi.

Bu canavarlık, bir parababasının bileklerine kelepçe vuruldu diye "insan hakları çiğneniyor" diye ayağa kalkan burjuva medyanın eseri idi. Katliamın ertesi günü, "Cezaevi Cephanelik" (28 Eylül 1999, Sabah), "Cezaevi Değil, Örgütçüleri" (28 Eylül 1999, Milliyet), "Pusu Kurup Ateş Açtılar" (28 Eylül 1999, Milliyet) başlıklarıyla, katliamı meşrulaştırıp alkışlıyorlardı.

Adalet Bakanı Sami Türk, katliamdan sonra yaptığı açıklamada "örgüt içi infaz olabilir" diyordu. YALANCILIĞI, 19 Aralık'ta başlamış değildi. Tantan'la birlikte "Canavarlığın" yaratıcılarının başında geliyordu.

Ulucanlar, bu düzenin resmidir.

Ulucanlar, bu ülkedeki bakanların, generallerin resmidir. Bu resim, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürüsünü sürdürmek için hiç bir vahşetten, canavarlıktan kaçınmayan bir güruhu gösteriyor.

On devrimci tutsak katledildi o gün Ulucanlar'da... İsmet KAVAKLIOĞLU, Ahmet SAVRAN, Aziz DÖNMEZ, Abuzer ÇAT, Halil TÜRKER, Mahir EMSALSIZ, Nevzat ÇİFTÇİ, Ümit ALTINTAŞ, Zafer KIRBIYIK, Önder GENÇASLAN, kurşunlar, bombalar ve işkenceler altında, boyun eğmeyi, aman dilemeyi reddederek, devrimi ve onuru savunarak şehit düştüler.

26 Eylül'den 19 Aralık'a... Ulucanlardan F Tiplerine... OLİGARŞİNİN SAVAŞI HALKIN DİRENİŞİ

26 Eylül 1999'da, o güne kadarki en büyük, en pervasız ve en aleni hapisane katliamlarından biri gerçekleştirildi Ulucanlar'da.

Bundan 15 ay sonra, Ulucanlar'da yaşananlar, 20 hapishanede birden yaşanacaktı.

Ulucanlar katliamının arifesinde tutsakların ve yakınlarının uyarılarının gerekli karşılığı bulmaması, bir çok bakımdan 19 Aralık 2000 öncesine benzer. Tutsaklar ve yakınları, 19 Aralık öncesinde de benzer uyarıları yaptılar. Katliam hazırlıklarına dikkat çektiler. Ama iktidarın "diyalog, mutabakat" manevralarının etkisinden çıkamayan, "AB yolunda" olma-yı kendini iyice kaptırıp Türkiye gerçeğini unutan çeşitli kesimler, böyle bir saldırıya yine "ihtimal" ver-mediler.

Bir çok kesim, tutsakların niye durup dururken "kendimizi yakarız" gibi, ancak saldırının en büyük boyutlarında başvurulabilecek bir eylem biçimine başvuracaklarını açıklama ihtiyacı duyduklarını anla-maya çalışmadı.

Ulucanlar gerçeğinden kaçış, Türkiye gerçeğinden kaçıştı

Anlamaya çalışmadıkları, belki daha doğru bir ifa-deyle, anlamaktan kaçındıkları, "Ulucanlar olayı" de-ğil, Türkiye gerçeğinin ta kendisiydi.

Devletin, böyle bir katliamı, en tepede en ince ay-rıntısına kadar tesbit edip kararlaştırdığını kabul et-meleri, faşizmi kabul etmeleri demekti. Onların kaç-tığı da tam buydu.

Burjuva basındaki sahte demokratlar, sahte solcu-lar, bu ülkenin "iyi kötü de olsa, kör topal da olsa de-mokراسiyle yönetildiği" aldatmacası üzerine kurmuş-lardı tüm statükolarını. Düzen içi reformist güçler, ay-nı gerekçe üzerine oturmuşlardı politikalarını.

"Ulucanlar katliamı" deyip geçmeyin; mesele ora-da işkence yapılması değildir, bu ülkede yüzlerce devlet kurumunda yapılıyor, mesele sadece on tutsa-ğın katledilmesi de değildir, bu ülkede katledilen devrimcilerin, yurtseverlerin sayısı onbinlerle ifade

ediliyor. Ama mesele, Ulucanlar katliamında görülen devlet ve rejim gerçeğidir. Başbakan Ecevit tarafından katliam sabahı, ABD'ye uçarken "gereken yapılabilecektir" sözleriyle katliamın üstlenilmesi bile, onların bu sistemin faşizm olduğunu görmesine yetmemiştir. Çünkü bu gerçeği gördükleri, kabul ettikleri takdirde, herşey, tüm politikaları, yaşamları değişmek zorunda kalacaktır.

İşte bu nedenle, Ulucanlar'a karşı çıkamayanlar, 19 Aralık'ta da aynı biçimde karşıladılar. Ulucanlar katliamının F tiplerinin, F tiplerinin de bütün ülkeyi F tipine çevirmenin yolunu açtığını görmekten ısrarla kaçtılar.

Ulucanlar, daha dar alanda yaşanan bir 19 Aralık'tır

Ulucanlar katliamı, devlet açısından da, tutsaklar açısından da, reformistler açısından da, Avrupa Birliği açısından da, 19-22 Aralık'ın provası gibidir.

Devlet, orada ilk provasını yaptığı saldırıyı, yaklaşık bir yıl hazırlıklarını sürdürdükten sonra, 15 ay sonra, devrimci tutsakların bulunduğu her yerde tekrarladı. Sadettin Tantan'ın 19 Aralık'tan sonra "*bir yıldır hazırlanıyorduk*" sözü hatırlanırsa, bu bir yılın, hemen **Ulucanlar katliamının ertesine** denk geldiği görülecektir.

Oligarşinin, 19-22 Aralık'ta burjuva medyayı kullanmasının ilk boyutlu örneğini de yine Ulucanlar katliamının tezgahlanışında görmek mümkündür. Ulucanlar, çeşitli kesimleri daha çaplı bir katliama "hazırlamanın" da ilk adımı olmuştur.

Ulucanlar katliamıyla devletin sindirmek, yıldırma istediği asıl olarak tutsaklardır elbette. Tutsaklara F tiplerine karşı direnmenin "pahalya malolacağını" göstererek, F tiplerine geçişi kendi açısından "kolaylaştırmak" istemiştir. Ama bu noktada istediği sonuca ulaşamamıştır. Katliam, kimi gruplarda çeşitli tereddütlere yolaçsa da, süreci belirleyen bu tereddütler değil, hücreleri kabul etmeme kararlılığı olmuştur. Devrimci tutsaklar, hücreleri kabul etmeyeceklerini, daha büyük bir kararlılıkla ilan etmişlerdir.

Ancak, çeşitli reformist kesimler üzerinde, katliamın etkisi daha boyutludur. "Demokratikleşme" demagogileriyle kendilerini aldatmaya devam etseler de, özünde devletin şiddetinin cunta yıllarını da aşan boyutlarda sürdüğünü görerek, bulundukları noktalardan daha da geriye savrulmuşlardır. Geriye savruluşları Ulucanlar katliamı karşısındaki sessizlikleriyle daha ilk andan açığa çıkmıştır. Aynı **infazlarda** olduğu gibi, bunu da "*devletle devrimciler arasında*" bir

olay olarak görmeyi tercih ettiler. Katliamı bırakıp devrimcilerin hapishane pratiğini, devrimcilerin direniş ve eylem biçimlerini tartışmaya, devrimci demokrasinin bittiğini ilan etmeye başladılar. Bütün bu sessizlikler, devleti bırakıp devrimcileri eleştirmeler, devrimcilerin artık bittiğini ilan etmeler, 19-22 Aralık'ta çok daha üst boyutlarda tekrarlanacaktı.

Ulucanlar, emperyalizmin ve oligarşinin F tipleri planında bir adımdır

1991'den beri oligarşi Eskişehir hücre tipi tabutluğunu, defalarca açıp, direnişler sonucunda kapatmak zorunda kalmıştı. Ama kapatmalar "geçici"ydi. Direniş karşısında geriliyor, ancak ilk fırsatta yine gündeme getiriyordu.

1996'da Mehmet Ağar'ın çıkardığı genelgeler de, hücre sistemini oturtmaya yönelikti. 1996 Ölüm Orucu, somut taleplerinin ötesinde, esas olarak hücre saldırısının önünü kesmek içindi.

Devrimci tutsaklar, hücrelere direnecekti. Bu artık çok açıktı.

Oligarşi ve emperyalizm, denilebilir ki, bu andan itibaren, devrimci tutsakları hücrelere atmak için büyük bir katliamın kararını almışlar, zamanlama yapmaktaydılar.

Avrupa Birliği'nin Ulucanlar katliamı karşısında gösterdiği (daha doğru bir deyişle göstermediği) tavır da hatırlanmalıdır. Bu tür "insan hakları ihlallerinde", klasik olarak, göstermelik de olsa heyetler gönderen, raporlar hazırlayan Avrupa Birliği organları, Ulucanlar'ı adeta görmezden geldiler, yok saydılar. Ulucanlar'ın 19 Aralık'ın provası olduğu, 19 Aralık'ın da F tipleri açmak için düzenlenen bir katliam olduğu hatırlandığında Avrupa'nın rolü de açığa çıkar.

Avrupa'nın Ulucanlar katliamı karşısındaki sessizliği, bizzat kendilerinin önerdiği F tiplerinin önünün açılması içindir.

İşte tam bu noktada, Avrupa'nın (ve ABD'nin) her yıl çeşitli ülkelere ilişkin hazırladıkları "İnsan Hakları Raporları"nın ikiyüzlülüğü, çıkarlara göre kullanılan birer malzeme olduğu gerçeği çıkar karşımıza. Evet, bazen sistemin bütünü açısından "küçük" sayılabilecek insan hakları üzerinde fırtınalar koparan bu emperyalistler, Ulucanlar ve 19 Aralık'ta olduğu gibi, daha önce de, infazlara, 17 Nisan'lara, kayıplara, pek ses çıkarmamışlardır. Esas olarak devrimci hareketi yoketmeye yönelik bu politikalar, hiç bir zaman Avrupa'nın "demokratikleşme" programlarına, ABD'nin "insan haklarına" aykırı olarak kabul edilme-

di... Tersine, onların programlarına uygundu. Onların "teröre karşı mücadele" demagojilerine uygundu. "Teröriste her şey mübah"tı! ABD'nin ve Avrupa emperyalizminin bir çabası da, bunu sömürge ülkelerin demokratlarına, reformistlerine kabul ettirmektir. Ulucanlar'da ve 19 Aralık'ta karşımıza çıkan tablo, emperyalizmin bu konuda büyük ölçüde **başarılı(!)** olduğunu gösteriyor.

Ulucanlar'da teslim olmayanlar, F tiplerinde de teslim olmuyor

Türkiye'de herşey aleni yaşanıyor. Ulucanlar'ın anlamını göremeyenler 19 Aralık'ı da anlayamadı... Ulucanlar'ı ve 19 Aralık'ı anlamayanlar, demokrasilik oyununu da anlamıyor... Ulucanlar katliamının Ecevit'in Amerika ziyareti arifesine, 19 Aralık'ın IMF programına ve AB aday üyeliğine denk gelmesinde emperyalizmin rolünü değil sadece tesadüfleri görüyorlar, emperyalizmi anlayamıyor.

Ama bu ülkede dünya ve ülke gerçeğini görme cüretine sahip, bu gerçeği değiştirme iradesine ve ideale sahip devrimciler var. Ve onlar, katliamlar karşısında ideallerini terketmiyor, iradelerini katliamlara çığnetmiyorlar.

Ulucanlar'dan tarihe kalan en çarpıcı yanlardan biri, hiç kuşku yok ki, oradaki bir avuç devrimci tutsağın kurşun yağmurları altında halaya durarak, hapishanenin işkencehaneye dönüştürülen hamamında, en vahşi işkenceler karşısında bile boyun eğmeyi reddederek direnmeleridir. Ölmüş ama teslim olmamışlardır.

Şehitlerini havalandırmanın bir kenarına yatırıp, katliamcılarının karşısında **"Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz!"** sloganını haykıran kararlılık, hamamda, etleri dilim dilim kesilirken, vücutlarında sigaralar söndürülürken "ya teslim olacaksın, ya öleceksin" sözlerine yine **"Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz!"** diyerek cevap veren irade, oligarşinin F tiplerinde hala yenemediği iradedir.

Ulucanlar, dünya halklarının direnme mirasına eklenmiş büyük bir destandı. Bu miras, 19-22 Aralık'ta tüm hapishanelerde özgür tutsaklar tarafından sahiplenildi. Bu miras, F tipi hapishanelerin hücrelerinde sahipleniliyor.

Türkiye gerçeğinin bir yanı, **faşizm** ise, öteki yanı, Ulucanlar'da devrimci tutsakların haykırdığı "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz!" gerçeği; yani **direnış** gerçeğidir. **Faşizm ve direniş**, bugünkü Türkiye gerçeğinin en özet ifadesidir. Ve bugün Türkiye'de saflar, bu ikisi arasında belirlenmektedir.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Her türlü yoruma, her türlü karara açık bir hukuk(suzluk)

Tayyip Erdoğan'ın "hukuki durumu" aylardır tartışılıyor. Diyarbakır DGM'nin falan No'lu mahkemesi başka bir karar, feşmekan No'lu mahkemesi başka bir karar verdi. Adalet Bakanı farklı yorumluyor, Yargıtay farklı... Hukuk bu kadar yoruma açık olur mu?

Olur! Eğer sözkonusu olan, Susurluk hukukuyorsa, eğer sözkonusu olan faşizmin hukukuyorsa, olur!

Bu hukukun, faşizmin **"ihtiyaçlarına"** göre, Susurluk devletinin **"keyfiliklerine"** göre, nasıl her kalıba uyduğunun en çarpıcı kanıtlarından biri, **Ulucanlar Davası**'dır.

✓ Ulucanlar, bir katliam'dır. Ama Ulucanlar Davası'nın sanıkları, **katliamcılar değildir.**

✓ Bu hukuk, **"Ölümlerden beşinin mahkumlara ait tüfek ve tabanca ateşlerinden oluştuğu"**nu yazabilir.

✓ Bu hukukta, tutsakların, kaba dayak, kanca, demir çubuk ve dipçikle dövme, kafayı yere vurma, bıçakla vücut kesikleri açma, odun hızarı ile kesme tehdidinde bulunma, haya burma, hayaya ve vücuda elektrik verme, boğaza, göze ve yaralara yabancı madde sokma, vücutta sigara söndürme, ateşle yakma gibi işkence yöntemlerine maruz kaldıkları çok açık olmasına rağmen, İddianame'nin tek bir yerinde bu işkencelerden söz edilmeyebilir.

✓ Bu hukuk, işkence ve katliam saldırısına katılan 145 kişilik jandarma timi hakkında dava açmaya bile gerek görmezken, operasyondan yaralı olarak kurtulan tutsaklar hakkında **12 bin 175 yıl hapis cezası** istemiyle dava açabilir.

✓ Bu hukuk, düzenin muhaliflerini cezalandırmak, engellemek, düzenin bekçilerini ise, aklamak üzerine kurulmuştur. **Türk Ceza Kanunu**'nun maddelerindeki kelimeler ne derse desin, her şey buna göre yorumlanır.

YOLA ÇIKAN YOLCU DÖNMEZ YOLUNDAN...

"Sevgili İsmet Abi,

Evet yine, sana yazmak için oturdum, tarlamdaki ar-
dıc ağacının dibine. Son görüşmemizde sana sık sık yaza-
cağıma söz vermiştim. Ama son kez yazacağımı hiç getir-
memiştim aklıma. Belki bu yüzdendir, yavrusunu kara bir
yılana yedirmiş anaç bir kuşun içimde çığlık çığlığa dön-
mesi. Belki bu yüzdendir, ölümün yanıma, canıma gelme-
si; gelip çökmesi ayaklarıma, yırtık şalvarıma, yamalı ço-
raplarıma, sarı kırmızı morlu yazmama, yıllardır taşıdı-
ğım avuç içindeki nasırlı çizgilerime dolanması; belki bu
yüzdendir, gelip yoksul evime, eşliğime konması.

Acı haber tez duyuldu buralarda, şu koca Karade-
niz'de; bizim kente geldi, vardı köyüme. Kanatlı kapımı-
nın demir zerzesine değdi. Kara yapılı damımızın kara ba-
casından girdi, ocaktaki közümüzü deşti. Analara yakıl-
mış ağıtlar sinelere vura vura söylenecek demden getirdi.
Zemheride çiçek açan ömrümüz 'Eylül'de buza kesti.
Ovalardan, patikalardan, koyaklardan geçti. Meşelerin,
gürgenlerin, köknarların kara kabuklu gövdelerine değdi
acı haber. Her yıl silasından ayrılan gurbetçi kuşların ka-
nadına yol aldı, vardı duyurdu sesini, yuvasını hep dağla-
rın yükseğine kuran şahanelara. Acı haber bu, Karade-
niz'in bağrından akan Kızılırmak'ın kara bağrını deldi de
kanını içti.

Bana yazdığın bütün mektupları serdim tarlamdaki ku-
ru otların üzerine. Hele son gelen mektubun, taptaze, sıca-
cık dost kokusu sinmiş. Cevabını hemen yazdım. Ama uzun
zamandır mektubum gitmiyordu sana. Hapishanede işgal
başlamıştı, direniş vardı. Aç ve susuz bırakılmıştınız. O za-
man pırl pırl akan derelerde boğuldum, sütlü buğdaylar-
dan yaptığım aşımı daladı karıncalar.

Ölümü yakıştıramadım hiçbirinize. Hatırlar mısın,
ölümü ve yaşamı sormuştum sana. **'Vatan uğruna, halk
uğruna ölmek şerefli dir bizde'** demiştin. Ve uzun uzun
Ölüm Orucu Şehitlerini anlatmıştın bana. Ölümü önce
soğuk buldum, kalles buldum, zamansız buldum. Ne idi
ölüm? Sonra düşündüm, neydi yaşamak? Bir cesaretsiz
kalbin düzgün ritimde atması mıydı yaşamak? Sırtında
kamburlaşmış acıları taşıyarak solumak mıydı yaşamak?
Değildi elbet, bunu iyi bildim. Soluk almak değildi ya-
şamak; yaşamak uzak ihtimal olsa da güneşi tutmaktı, si-
per etmekti göğsünü işgal altında kalmış vatana. Ölümü
böylesine yenmenin adıydı yaşamak. Vatan uğruna ge-
rektiğinde ölmekti yaşamak, bunu iyi belledim.

Bu mektubu sen okuyamıyorsun bunu biliyorum. İnce
uzun köy yolundan gelecek olan postacıyla cevap gönde-

remeyeceksin ve ben bir
solukta okuyamayacağım
mektubunu. Bunu da bi-
liyorum.

Sevgi üzerine yaz de-
miştin son mektubun-
da... Şimdi ben o en gü-
zel kavramın tanımını
nasıl yapayım? Bana va-
tan sevgisini, halk sevgi-
sini, yoldaşlık sevgisini siz öğrettiniz. Kaburga kemiğimin
altında çarpan yüreğimi şu sayfanın neresine yazayım?

Bildiğim bir şey var, seni çok özleyeceğim. Ve onurlu
yaşamını bir rehber olarak yüreğimde taşıyacağım. Bilir-
sin biz gelecek güzel günlerin ırgatlarıyız. Mevsimsiz
umut ekeriz. Umut hiç tükenmez bizde, şu dağların, şu
toprakların bereketinde.

Şu karşımdaki taşlık arazinin arkasındaki kekik ve
reyhan kokulu, yamaçlarında çiçek açmış kınalı dağlara
baktım. Bir de alabildiğine uzanan yanık anızlı tarlalara.
Toplanmış tüm özelemleri, birikmiş tüm hasretleri, kini,
öfkeyi, vatan sevgisini çekip içime, orağımı örse vurdum.
Zülfikar keskinliğinde bile dim orağımı, koydum tarlaman
sınırına. İt sürüsü, çakal sürüsü, yılan, çıyan giremeyecek
tarlalarımıza söz olsun... Girip de, buğday fidelerinin, ba-
şaklarından tutup kökünü sökemecek toprağımdan söz
olsun...

Sana veda etmiyorum. Biliyorum gitmiyorsun hiçbir ye-
re, yanıbaşındasın. Veda etmiyorum, sadece azığını koyu-
yorum; mavi gözlü, ak bulutlu kızıla kesmiş akşam güneşi-
ni, isli ocaklarda pişmiş aş kokusunu, kuşluk vakti yol eyle-
yen yolcu selamını; bir diyardan bir diyara göçen turna sü-
rülerini, dağları süsleyen yayla çiçeklerini, gökkuşağının
tam yedi rengini koyuyorum çıkına. Tabii unutmuyorum
hiç uçurtma uçurtmamış köy çocuklarının gülümseyişlerini,
orak vakti altın sarısı ekinler arasında bir tirpanın kınına de-
ğen emekçi yüreğini, bir de deli rüzgarın ıslığını. Bir söğüt
gölgesinde ayran içimini, bir çobanın kavalından çıkan en
yanık türkünün ezgilerini koyuyorum azığına. Ama en çok
umut koyuyorum. Tarlada tohum gibi, tarlada başak gibi
bolca umut...

Ve ben, o en uzun yola çıkıyorum. Hani sonunda gü-
zel günlerin var olduğu o en güzel yola.

Bilirsin **yola çıkan yolcu dönmez yolundan.**

Yolu yokuş olsa da...

Seni unutmayacağım..."

Bahçeli'den Tescilli Katillere:

"Fazla ortada gözükmemeyin!"

MHP'deki "değişimin" resmi:

Faşist katillere teşkilatta en üst düzey sorumluluk!

Milletvekili aday listelerinde yer yok!

Milletvekili Aday Listeleri'nin belirlenmesi, tüm düzen partilerinde tartışmalara yolaçtı. Ama en ilginç tartışmalardan biri MHP'deydi.

MHP, listeleri kesinleştirmeden önce, il teşkilatlarında "eğilim yoklaması" yapmıştı. Bu eğilim yoklamasında, MHP'nin gerçek yüzü, hani o ikide bir ileri sürülen "değiştirdiği" iddialarının aksini gösteren yüzü, açık biçimde ortaya çıktı.

İstanbul MHP, listenin başlarına mesela, İpekçi cinayetine karışan, MHP'nin ünlü katillerinden **Yavuz Çaylan**'ı (herhalde ismi çok deşifre olduğu için, Maraş katliamının baş faillerinden Ökkeş Kenger'in soyadını Şendiller olarak değiştirmesi gibi, o da Çaylan'ı Ceylan yapmıştı) liste başı yaptı.

Benzeri bir durum, Ankara'da da yaşandı. Bahçelievler katliamının sorumlularından **İbrahim Çiftçi**'yi teşkilat 3. sıraya yerleştirdi.

"Doğu'nun Başbuğu" olarak bilinen, bölgedeki bir çok cinayetin emrini veren **Yılma Durak** da Erzurum'da 3. sırada yer aldı.

Bahçeli, başta İstanbul İl Örgütü olmak üzere, bu listeyi "hiç yakıştıramadım" diyerek kuzu postuna bürünmeyi sürdürdü.

Vitrin ve Gerçek

MHP'nin manevrası anlaşılıyor: faşist katiller, örgütlenmede en üst düzeyde sorumluluk üstlenecekler, ama günleri gelinceye kadar fazla ön planda gözükmeyecekler. Şimdilik MHP'nin parlamento grubunun onlara pek ihtiyacı yok.

Mafyacılar, partiyi, il teşkilatlarını finanse ederken iyi, ama ortada görünmemek şartıyla. Tecrübeli faşist katiller, "ocak"ları örgütler, üniversitelerde, gecekondu semtlerinde devrimcilere, halka karşı saldırıları örgütlerken iyi, ama vitrine çıkmamak şartıyla.

Tescilli katiller, hiç şüphe yok ki, "ellerinin fazla soğuduğunu" düşünüyorlar.

Çiftçi gibiler, Bahçeli'den bile hesap sormaktan söz ediyorlar.

Oligarşinin ihtiyaçlarını anlamayan ve ona uyum göstermeyen faşist kadroların fazla şansı yoktur. Onlar her zaman "devlete yardımcı" olarak ve "devletin yardımıyla" yaşamaya alışmışlardır. "Devletin yardımı" olmaksızın, hiç bir şey yapamazlar.

Bu arada MHP'nin tescilli katillerinin hepsini dışta bıraktığı yanılışına da düşmemek gerek. Geçen seçimde, MHP 16 tescilli katili parlamento taşımıştır. Bahçeli'nin itirazı, çok deşifre olmuş katillerdir. Değilse, Bahçeli'nin hazırladığı listelerde de deşifre olmamış katiller vardır; bir süre sonra onların da dosyaları ortaya çıkar. Ve eğer MHP barajı aşarsa, o sırada "seçilmiş" de olurlar.

Tescilli faşist katillerin MHP tabanı tarafından listelerin üst sıralarına konulması, aynı zamanda MHP yönetiminin üç yıllık iktidar boyunca uyguladığı IMF politikalarına da bir tepkidir.

"Ülkücü adabı" şimdilik tepkisini böyle dile getirdi, yarın nasıl getireceğini izleyip göreceğiz!

Yine Aynı Yalanlar

MHP, 1999 seçimlerinde olduğu gibi, yine "**yolsuzluğa ve yoksulluğa karşı**" sloganları ve şovenizmi kullanıyor.

MHP'nin sarılacak başka ipi yoktur. Aynı yalanları, aynı içi boş sloganları tekrarlamaktan başka çaresi yoktur. İktidar koltuğunda oturduğu süreç, sloganların ne denli boş olduğunun kanıtı olmuştur.

AB karşıtı propaganda ile emperyalizme karşı tepkileri oya dönüştürme uğraşı ise hayaldir; Üç yıl içindeki IMF anlaşmalarının tümünün altında (ki, Türkiye tarihinin en onursuz anlaşmaları bu süreçte imzalandı) Bahçeli'nin imzası vardır.

MHP, ne katillerini gözlerden irak tutarak gerçek yüzünü gizleyebilir, ne de iktidar koltuğunda tam tersini yaptığı sloganlarla halkı aldatabilir.

Koltukseverler Vatansever Olabilir Mi?

Partilerin seçime yönelik entrikalarını, bin-bir türlü hesap kitaplarını, "küskün" milletvekillerinin canhıraş çabalarını tüm halk olarak izliyoruz.

Partilerden milletvekillerine kadar tümünün derdini bir tek kelime ifade ediyor; **Koltuk**.

Hani şu, yapımı sırasında dönemin Meclis Başkanı Mustafa Kalemli'nin trilyonları cebine indirdiği **KIRMIZI KOLTUKLAR**. Yine o günlerde öğrendiğimiz, **CEYLAN DERİSİNDEN** olan koltuklar.

Bütün şaklabanlıklar, entrikalar işte o koltuk için yapılıyor. Ardı arkası kesilmemesine yalanlar onun için sıralanıyor. Kırmızı koltuklar bir kişilik yaratıyor o çatının altında; o kişilikte halka ait hiçbir şey yok, varsa kırıntı halinde bir kaç yıl içinde bir vakum gibi çekip tüketiyor ceylan derileri.

Rüyalarında kırmızı koltuk görenlerin, bira-kın vatanseverliği, bu ülke, bu halk için tırnağını dahi kanatabilmeyi, kapı komşularını bile düşünemeyecek kadar çıkarlarına düşkündürler. Sadece küskünler mi böyle? Hayır; IMF memurlarını başta eden, Amerika'ya biat mektupları yazan, ceplerinde Amerikan pasaportu taşıyan, çocuklarını Amerikalarda, Avrupalarda okutan liderler bunların başında geliyor.

Tarihin hiçbir döneminde, dünyanın hiçbir yerinde **koltukseverlerin vatansever olabildikleri görülmemiştir**. Koltuk için yapamayacakları şey yoktur. Vatanımızın parsel parsel satışı da buna dahildir. 1950'lilerden bu yana ve özellikle son yıllardaki iktidarlar bunu kanıtlar niteliktedir.

Ve bu iktidarlar bu ülkenin en vatansever, en kahrman devrimcilerini katlediyor. Vatan hainliklerini, vatanseverleri katlederek gizlemeye çalışıyorlar.

Tayyip'ten Bush'a Mektup: "YANINIZDAYIZ"

AK Parti'yi kurmasının hemen ardından soluğu Amerika'da alan ve "kendini anlatma toplantıları" düzenleyen Tayyip Erdoğan seçimler yaklaşırken yeniden icazet alma gereği duydu anlaşılan. Tayyip, ABD Başkanı Bush'a 11 Eylül vesilesiyle yazdığı mektupta, **"Teröre karşı mücadelenizde yanınızdayız..."** dedi ve olası AKP iktidarında Amerikan çıkarlarını koruyacaklarının mesajlarını verdi.

Uşaklık, Amerikancılık beyinleri, o beyinlerin ürettiği politikayı ne hale getirmiş. Böyle bir yerde IMF'nin seçim öncesi tüm partilerden taahhüname isteyip istememesinin ne önemi var. AKP istemeden yapıyor; ben iktidar olursam... diye başlayıp, Amerika'nın bütün isteklerini nasıl yerine getireceğinin, bugüne kadar uygulanan işbirlikçilik politikalarının da hiçbir kesintinin olmayacağı güvencesi veriyor.

Bu mektupla Tayyip, **"istediğiniz katliamları yapacağız, Ortadoğu çıkarlarınıza hizmet edeceğiz, Kafkaslar'da, Balkanlar'da generallerimizle birlikte emirlerinize amade olacağız, Filistin'i ağızımıza almayacağız, anti-Amerikancı muhalefeti yoketmek için elimizden geleni yapacağız..."** diyor. Amerika'nın "terörle savaşı" bunlar.

Amerika'ya güvence verenlerin halka verebilecek hiçbir şeyleri yoktur.

Tayyip'in Bush'a mektubu "takiyye" mi, gerçek mi; bunun hiçbir önemi yoktur, çünkü ikisi de birbirinden rezilcedir. Tansu Çiller'in "Irak operasyonu sırasında başbakan ben olmalıyım" demesiyle, bu mektup arasında öзде hiçbir fark yoktur. Her ikisi de, **"en iyi Amerikancı biziz"** yarışında.

Peki bu mektuplar, tanıtım turları, verilen güvenceler Tayyip'in emperyalizm ve oligarşi nezdinde yerini değiştirir mi?

Değiştirmeyeceğinin en iyi kanıtı Erbakan iktidaridir. Erbakan o güvenceleri vermek için İsrail'in en iyi müttefiki oldu, ama koltukta yine tutmadılar. Demek ki, ne takiyye, ne de emperyalist politikalara onay vermek yetmiyormuş.

Emperyalistlerin ve oligarşinin istediği açık; hiçbir pürüz olmadan **biat** istiyorlar. Onların sözcülerinden Hürriyet yazarı Ertuğrul Özkök'ün, **"Tayyip'i düzene kazandırmalıyız"** sözleri tam da bu gerçeğin ifadesidir.

16 milyon öğrenci ders başı yaptı Nasıl Okuyacaklar, Ne Öğretilecek?

İlköğretim okulları ve liselerde 2002-2003 öğretim yılı başladı. Yaklaşık 17 milyon öğrenci ile 600 bin öğretmen, 60 bin okulda ders başı yaptı. Depremde zarar gören okulların bile halen tamir edilmediği, yoksulların okul masraflarını karşılamak için çırpındığı, bulamayanın intiharı seçtiği, bunalıma girdiği, zengin çocuklarının ise özel otolarıyla okullarına getirildiği bir öğretim yılına daha başlandı.

Aynı gün öğretmenler de eylemdeydi. KESK'e bağlı Eğitim-Sen'in bordro yakma ve Kamu-Sen'in iki saat derse girmeme eylemleri de eğitimdeki sorunların bir başka boyutunu gözler önüne sermiş oldu.

Yoksullar Nasıl Okuyacak?

Eğitimin her gün daha da paralı hale gelmesiyle birlikte üniversitelerin halk çocuklarına kapan-
dığından kimsenin kuşkusu yok.

Aynı sonuç yoksullaşmayla, okullardan çeşitli adlar altında alınan haraclarla ortaöğretime de her yıl daha fazla yansıyor.

Bu konuda yayınlanan çeşitli araştırmalardan, Eğitim-Sen'inki gibi, "bir çocuğun okula başlama maliyetinin 1 milyardan fazla" olduğunu söyleyen rakamlardan söz etmek mümkün. Ama buna ihtiyaç yok. Neden mi?

Evine ekmek götüremeyen milyonların, zor geçinebilen onmilyonların olduğu bir ülkede rakamlar sıralamaya ne hacet var. Sadece bu yıl ders kitaplarına yapılan yüzde 300 zam bile devletin eğitime bakışını özetliyor.

Devlet, devlet olmanın doğal sorumluluğu olması gereken çocuklarımızın eğitim ihtiyacını karşılama bir yana, tam bir tüccar gibi, onları da kar kapısı olarak görüyor. Her yıl kayıtlar sırasında yaşanan tartışmalarda olduğu gibi.

Bu Devlet Ne Öğretecek?

Diyelim ki, halkımız yemeğinden, her türlü ihtiyacından kıstı çocuklarını okula gönderdi. Peki ne öğrenecekler o sınıflarda? Hangi eğitim müfredatı şekillendirecek körpe beyinleri?

Bilimsel düşünmeyi, bilimsel araştırmalara

Polis De "Dersbaşı" Yaptı

Yanlış anlaşılmasın, onların öğrenebilecekleri hiçbir şey yok, hiçbir eğitim içinde bulundukları duruma çare olamaz. Onların eğitime başlaması, "terör" demagojisi ile liseli gençliğin demokratik lise müca-
delesine yönelik tehditlerden ibaret. Her yıl yayınlanan "teröre karşı uyarı" bildirileri bu yıl da eksik olmadı. Yalanlar sıralanarak **ihbarcılık** çağırısı yapıldı.

Öğrencilere uyarılarımız var: polisin yalanlarına aldanmayın. Polis denetiminde okul önlerinde eroin satışlarına dikkat edin. Genç kızlarımız polisin fuhuş tuzaklarından uzak durmalı. Demokratik mücadele-
lenizden polisin copla, panzerle, dayakla, okuldan atma tehditleriyle terörize etmesinden yılmayın!

Türbanlıya Okumak Yasak!

Yeni öğretim yılında da Imam Hatip Liselerinde türban yasağının süreceği, yüzlerce öğrencinin bu nedenle okullarından olmak ya da inandığı gibi yaşamamak tercihiyle karşı karşıya kalacağı ilk günden belli oldu.

Özgür-Der tarafından "Eğitimde Başörtüsü Yasasına Hayır" başlığıyla yapılan açıklamada, "gözlemlerde bulunmak amacıyla Eyüp, Kadıköy ve Kartal Imam Hatip Liselerinin önündeydi. Ve burada gördüklerimiz sınıflarında ders yapması gereken saatlerde başörtülü öğrencilerin yağmur altındaki sessiz bekleyişleriydi." gözlemlerine yer verilirken, siyasi partilerin bu konudaki tavırları soruldu.

sevk etmeyi unuttun; bu düzenin üniversitelerinde yokken bunlar, ortaöğretiminde mümkün mü? Peki başka ne öğretecekler? Tarih adına kahramanlık menkıbeleri, çarpıtılmış gerçekler ve kopkoyu bir şovenizmle zehirlenecek beyinler. Ezbere dayanan bir eğitim sistemiyle üniversite kapılarına gönderilecek gençlerimiz. Burada ise, en iyi okullarda okuyanlar, dersanelere gidebilenler ancak içeri girebilecek. Geriye kalan ise, işsizler ordusuna eklenecek.

Halkın değerleri, dürüstlük, onur, adaletli olmak, hakkını savunmak vb. ise hiç öğretilmeyecektir. Kişisel olarak ilerici öğretmenlerin bu yöndeki çabaları ise sürgünlerle karşılaşacak. Bu değerlerin öğretilmesi, beyinlerin bunlarla şekillendirilmesi, düzenin kendi temellerini oyması demektir. Devrimciliğin tohumlarını kendi elleriyle ekmesi demektir.

Hayır; Sorumlusu Var!

Samsun'da bir kapıcı, 36 yaşındaki **Cemal Can** oğlunun masraflarını karşılayamadığı, okula gönderemediği için **İNTİHAR ETTİ!** Geride bıraktığı mektupta ise tek iki cümle yazıyordu; "İntiharımın kimse sorumlu değildir. Çocuğuma iyi bakın."

Küçük Ömür, babasının ardından gözyaşları dökerken intiharın **nedenini ve sorumlularını** da dile getiriyordu aslında;

*"Babamdan önlük istemiştin ama **parası olmadığı için alamadı**. Kitaplarımın bir kısmını başka birisi aldı."*

Böyle bir düzeni savunanlar; **utanın!**

Babaları bir önlük alamaz hale getiren, işsiz bırakan, evine ekmek götüremez hale getiren, çocuklarımızı babasız bırakanlar; **utanın!**

Hayır bir suçlusu var Cemal Can; seni intihara götüren, ölümünün sorumlusu bu düzen, suçlu bu düzenin sahipleri, generallerden patronlara, partilere kadar devlet.

Bizim kavgamız da bunun için; çocuklarımız önlüksüz kalsın, analar-babalar her okul açılışında aynı sıkıntıları yaşamassın, intiharlara sürüklenmesin diyedir. Eğitimin herkes için parasız, eşit olduğu bir düzeni kurma kavgasıdır. Bilimsel, demokratik bir eğitimidir istediğimiz.

Tüm ana-babaları bu kavgaya çağırıyoruz!

Tüm öğrencileri demokratik eğitim mücadelesine çağırıyoruz!

SORUYORUZ...

Yine bir üniversite kayıt dönemi başladı. Her se-ne olduğu gibi "kayıt" adı altında öğrenciler soyuluyor. Bankaya gidiyorsunuz, haraç parası, noter işiniz var para, nüfusa giriyorsunuz: *"Para vereceksin"*. Sonra işiniz oligarşinin adliyesine düşüyor. Hiç bu devlet sabıkalı birini üniversiteye kaydeder mi? Tabii ki sicil kaydı çıkarmak durumundasınız. Tam işlemleriniz halloluyor, bir görevli:

- 2,5 milyon lütfen!

Para vermeye alıştınız ne de olsa; pek umursamıyorsunuz artık görevlinin istediği ücreti. Sonra size bir kaç makbuz veriyorlar. Makbuzun birine bakıyorsunuz;

- **"Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfı"**

Şaşıyorsunuz doğal olarak. Hemen aklınıza şu soru geliyor:

"Bu ülkede adalet var mı ki?"

Olmadığını düşünüyorsunuz. Öyleyse niye güçlendiriyorlarmış Adalet Vakfı'nı?

Düşünüyorsunuz... Bu ülkede bilimsel, akademik, parasız eğitim isteyen öğrencilerin coplanması, yerlerde sürüklenme sahnelerini, anadilinde eğitim isteyen öğrencilerin tutuklanmalarını, okuldan atılmalarını, demokrat olduğu için faşistlerin saldırılarına uğrayan, katledilen öğrencileri... Tam bunları düşünürken aklınıza Nazi Kampları geliyor. Yani F tipi tabutluklar. Soruyorsunuz kendinize:

- Bu ülkede F tiplerini yaptıran, 19 Aralık'ta katleden aynı "Adalet Bakanlığı" değil mi? diye.

Ve cevabını buluyorsunuz. Evet. Bu ülkede bunları yapan başış yapmak zorunda kaldığım Adalet Bakanlığı. Peki durum buyusa ben niye başış yapmak zorunda kalıyorum?

Ve yine cevabını buluyorsunuz.

Bu ülkede muhalif bir kesim, halk var. Her demokratik talebinin baskıyla, işkenceyle, katletmeye karşılandığı bir halk. Ve halka yol gösteren devrimciler. Ve yine kendinize soruyorsunuz?

- 19 Aralık'ta katledilenler halka yol gösteren, umut olan devrimciler değil miydi? F tipleri bunun için yapılmamış mıydı?

Ve "Adalet Teşkilatını Güçlendirme Vakfı", yani başışın sırrını çözüyorsunuz. Bu kez Adalet Bakanlığı'na soruyorsunuz:

- Bu **başış benden yeni F tipleri yaptırmak, yeni 19 Aralıklar yaratmak için mi aldınız?**

ELAZIĞ'LI BİR GRUP ÖĞRENCİ

“Demokrasıcılık Oyunu” Da Oyuna Dönüştü OYUN İÇİNDE OYUN DEMOKRASİSİ!

Ülkemizde seçimler demokrasıcılık oyununun bir parçası. Halkla, halkın talepleriyle hiçbir alakalarının olmadığı gün gibi ortada olan partilerin yine halkla ilişkisi olmayan adayları halka onaylatmasına “demokrasi” diyor düzen.

Halkın iradesi, halkın yönetimi yok. Siyasette halkın söz sahibi olmasını sağlayacak mekanizmalar da yok. Düzenin örgütlenmesi bunun üzerine şekilleniyor. Kim olursa olsun yöneten, karar veren oligarşi adına MGK’dır, generallerdir.

Ancak bu seçimlerde düzenin demokrasıcılık oyununu dahi oynamaya gücü ve tahammülü olmadığı günlerdir yaşanan “Tayyip’in yasağı, Murat Bozlak’ın, Akın Birdal’ın yasağı, Erbakan’ın adaylığının kabul edilmemesi” tartışmalarıyla bir kez daha ortaya çıktı.

Oyunda “Herkes” Rol Yok!

Türkiye’de demokrasıcılık oyunu sahneleniyor ama bu oyunda da herkese rol vermiyor oligarşi. İslamcılar ve Kürt milliyetçiler nezdinde izlenen politikalar bunun sonucu.

Bu yazı yazılırken, Erbakan’ın Konya’dan bağımsız adaylığı reddedilirken, Tayyip Erdoğan’ın adaylığı halen YSK’nın vereceği kararı bekliyordu. Murat Bozlak ve Akın Birdal başta olmak üzere DEHAP listesinden aday olanlar da aynı süreci yaşıyor. YSK’nın kararı ne olursa olsun, tüm bu gelişmeler Türkiye’de demokrasıcılık oyununun dahi oynanamadığını, **oyunun kendisinin bile bir oyuna dönüştüğünü** gösteriyor.

FP’yi bölüp parçalayarak Tayyip’i ortaya çıkaran oligarşi şimdi yoketmeye çalışıyor. AKP’nin şu ya da bu nedenle anketlerde birinci parti olarak çıkması, Tayyip’in verdiği bütün güvencelere rağmen oligarşinin istemediği bir durum olduğu açık.

Devlet adına Yargıtay Başsavcısı Sabin Kanaoğlu’nun isteğiyle alınan **“aday olamaz”** kararı gerçekte generallerin kararıdır. Generallerin kararının YSK’ca onaylanıp onaylanmaması bu gerçeği değiştirmiyor.

O zaman **seçimi kim yapıyor?** Hangi partiden kimin aday olacağına **kim karar veriyor?** Partiler ne işe yarıyor? **Yöneten kim?**

Düzen sınırları içinde yasal olarak faaliyet gös-

teren partilerin genel başkanları seçime giremiyorsa, bu nasıl “demokrasi”?

İşte bütün bu soruların cevabı bu seçim sürecinde daha açık.

Peki, Tayyip, Erbakan ya da başkaları aday olursa demokrasi mi olacak? Elbette değil. Sorun halkın iradesinin yönetmesindedir. Halkın iradesinin yönetmesi ise tamamen sistem sorunudur. Tartıştığımız düzenin demokrasıcılık oyunudur, bu oyunu bile oynayamayacak düzeyde kriz içinde olmasındadır.

AB Yasalarının Foyası Çıktı!

Yargıtay kararına göre, Tayyip Erdoğan 312. madde nedeniyle “seçime giremez” deniliyor. Hani şu büyük gürültü içinde “AB’ye uyum” adına değiştirilen, “demokratikleşme” derken daha da ağırlaştırılan madde.

Oligarşi değiştirdiği maddeyi de uygulamıyor. “Yasakları kaldırma... demokratikleşme...” masallarıyla yapılan değişikliklerin hiçbir kalıcılığı ve inandırıcılığı olmadığı, sadece görüntüyü kurtarmak için olduğu bir kez daha ortaya çıkıyor.

Kriz sürdükçe (ki hiç bitmeyecektir) demokrasıcılık oyununun daha çok çivisi çıkacaktır.

DEHAP’a Baskılar

HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak’ı ve yine DEHAP listesinden aday olan SDP Genel Başkanı Akın Birdal’ı ve daha kimi DEHAP’lıları seçime sokmama manevraları “yasal” kılıfla sürerken, başta Kürt halkının yaşadığı illerde olmak üzere DEHAP’lılara yönelik yerel düzeyde çeşitli baskılar yaşanmaya başlandı.

“KADEK ile ilişkili” diyerek yaşanan gözaltılar, baskınlar, DEHAP adaylarının ve seçim çalışması yapanların tehdit edilmesi, köylülerin DEHAP’a oy vermeyin diye askerlerce tehditle baskı altına alınması gibi uygulamalar giderek yaygınlık kazanıyor.

DEHAP’a yönelik baskıları protesto ediyoruz. DEHAP’ı engelleme girişimlerine derhal son verilmelidir!

JANDARMANIN “TÖRE”Sİ

Kim eğitti bunları? Hiçkimseyi insan yerine koymayan bu kafaları kim şekillendirdi. “Kombinezon giydirme” olayı ne münferittir ne de son olacaktır; yakılan köyler, kulak koleksiyonları, kurşunlanan köylüler, katliamlar... hep onların eseridir...

Türkiye köylüsü jandarmayı çok iyi tanır. Nasıl kentlerde polis zulümle, baskıyla birlikte anılırsa, kırsal alanda da jandarma öyledir.

Tarlasından ürünlerine dipçik darbeyle el koyduğu günlerden, evlerinin yakıldığı bugüne gelinceye kadar sayısız türküye, ağıda konu olmuştur jandarma zulmü. Lanetini türkülerle dile getirmiştir halkımız.

Onyıllarda geçse, “modernlik çağıdaşlık” nutuklarının, eğitim kitapçıklarının ardı arkası kesilmese de jandarmada değişen hiçbir şey yok.

15 eylül günü Sakarya-Geyve’de yaşanan bir olay bir kez daha jandarmanın ahlakını, eğitimini, bu kişiliklerin nasıl şekillendirildiğini tartışma konusu yaptı.

Jandarma “İnsanlıktan” Ne Anlar!

İlçe Jandarma Komutanı **Teğmen Kemal Sönmezoğlu’nun emriyle** gerçekleşen olayın özeti şu: Hırsızlık suçlamasıyla gözaltına alınan iki çocuğa **kadın kombinezonu giydirilerek** “olay yeri tatbikatı” yaptırıldı. Tatbikatı izleyen halktan insanlar, 15 yaşındaki iki çocuğa nasıl tatbikat yaptırıldığını “*çaldıkları ileri sürülen kombinezonları geçiren jandarmalar, çocukların ellerine de birer sutyen tutuşturdu. Üç dakika boyunca bu kılıkta ve kameraların önünde hırsızlığı anlattılar...*” sözleriyle ifade etti.

Olaya ilçe halkının, çocukların ailelerinin tepki göstermesi üzerine İl Jandarma Alay Komutanı Teğmen hakkında soruşturma açılacağı açıklaması yapmak zorunda kaldı.

Alay Komutanı’nın açıklamasını atın bir yana; bu, olayın özünü tartıştırmamanın basit bir numarasıdır. Jandarmada en az zulüm politikaları kadar klasik bir oyundur ve izleyin, aynı teğmeni yarın daha üst rütbelerde görebilirsiniz.

Çocukların aileleri haklı olarak, “varsa cezaları adalet verir, bu insanlığa sığmaz ki” diye tepki gösteriyor.

Jandarmayı bilen, onun insanlıkla, insanla, insana ait değerlerle zerre kadar ilgisinin olmadığını da çok iyi bilir. İlkelliği ve kabalığı halk içinde alay konusu olacak düzeydedir.

“Töre”yi Lanetleyenler, Neredesiniz?

Bundan çok değil bir ay önce, İzmit’de Ahmet Üstün isimli bir gence, 16 yaşındaki bir kızı kaçırmaya kalkıştığı için kızın ailesi tarafından dansöz kıyafeti giydirilip sokak sokak dolaştırıldığında tepki göstermeyen yoktu. “Töre” lanetlendi, sosyologlar, psikologlar uzun uzun değerlendirmeler yaptılar.

İşte jandarma ve “töre”nin aynısı olay.

Var mı bu jandarmayı lanetleyecek bir kurum?

Bu jandarmanın aldığı eğitimi, kişiliğini araştırabilecek, bütün dünyaya açıklayabilecek bir uzman, bir kurum-kuruluş var mı?

Yapmazlar!

Neden? Çünkü yapan devlet! Devletin en “gözde” kurumlarından jandarma. Ve üstelik sıradan bir çavuş değil, bir teğmenin emriyle yapılıyor. Kendine bilim adamı diyen, “Çocuk Ruh Sağlığı Anabilim Dalı Başkanı” ünvanlı bir Profesör de çıkıp, “Böyle bir tatbikat yapılacaksa mutlaka basına kapalı olmalıydı” diyor. Nasıl yaparsınız diye-miyor. Çocuklarımız adına hesap soramıyor.

Jandarmanın “Töresi” Ne?

Evet jandarmanın da bir “töre”si var ve bu kişiliği yaratan da bu “töre”dir. İlk maddesinde, ordu kutsaldır, halk hiçbir şey yazar. Ne soruşturmalarla, ne eğitim kitapçıklarıyla, ne seminerlerle düzeltilemez bu kişilik. Çünkü o teğmene ve onbinlercesine verilen eğitimin özüdür yaşananlar.

Halka değer vermeyen, halkı düşman gören bir eğitimin sonucudur “Teğmen Kemal”ler. En iyi bildikleri katletmektir.

Batasuna'nın Avukatı Arzuaga: "Yasaklanan Batasuna değil, Bask ülkesinin sosyalist hareketidir"

İspanya Devleti tarafından (AB'nin destek ve onayıyla) kapatılan Bask halkının partisi Batasuna'nın kapatılma süreci ve gelişmeler hakkında partinin avukatı Julen Arzuaga ile Yurtdışı büromuz görüştü.

Ekmek ve Adalet Yurtdışı Bürosu- Yıllardır Batasuna, ETA'nın yasal kolu olmakla suçlandı. Kısa bir süre önce de faaliyetleri yasaklandı. İspanya bu konuda ne tür kanıtlar sunuyor? Batasuna'nın faaliyetlerinin yasaklanması; İspanya'nın geleneksel anti-terör programıyla mı ilgili, yoksa bunun yanında Avrupa Birliği'nin yönlendirmesi mi var?

Avrupa Parlamentosu Onayladı

ARZUAGA- Batasuna yasaklanmadan önce parlamentodaydı. İspanya da AB'ye üye bir ülke. Doğal olarak Batasuna da AB'ye üye bir ülkenin temsilcilerindendi. O zaman Batasuna, Avrupa için bir sorun oluşturmuyordu. Büyük bir ihtimalle **Avrupa Parlamentosu**, 11 Eylül sonrası geliştirdiği anti-terör uygulamaları nedeniyle **Batasuna'ya yönelindi**. İspanya, bu dönemde büyük roller üstlendi. Bir yanılla da önceden başlattığı bir operasyonu sürdürmek için de uygun bir ortam yakalamış oldu. Birkaç yıldır sürdürdüğü gazete kapatma, kurumları yasaklama gibi fiili uygulamaların ardından Batasuna'nın faaliyetlerini yasaklama noktasına geldi. Kamuoyunu arkasına alamadığı için doğrudan Batasuna'ya yönelik bir kapatma gündemde değildi, daha çok dernekler gibi küçük organizasyonlara yöneliyordu. 11 Eylül'den sonra

kamuoyu desteğini de arkasına alan İspanya, bu kez doğrudan Batasuna'ya yöneldi. Avrupa Parlamentosu da bu gelişmeleri anti-terör programı içinde görerek **onayladı**. Bir bütün olarak İspanya, son 25 yıldır sürdürdüğü geleneksel anti-terör programını daha açıktan sürdürme fırsatı buldu. Avrupa'ya da "ben terörle mücadelede daha ciddiğim" mesajını verdi.

Sistemin Nasıl Çalıştığını Görebiliyor Musunuz?

Yasaklamaya ilişkin süreci anlatabilir misiniz?

ARZUAGA- İspanya devleti, önce partiler yasasında bir değişiklik yaptı. Bu değişikliğin amacı Batasuna'nın yasadışı bir duruma düşürülmesiydi. Bu süreç yaklaşık altı ay sürdü. Bu yasa değişikliğine bağlı olarak Madrid'deki terörle mücadele mahkemesinin yargıcı **Garzon**, Batasuna'nın faaliyetlerinin yasadışı ilan edilmesini istedi.

Garzon, aslında yasal olarak yalnızca soruşturma yapmakla yükümlü. Asıl kararı başka yüksek mahkeme veriyor. Garzon, yeni yasayla gelen yetkisini de kullanarak, soruşturma süresince Batasuna'nın faaliyetlerini durdurdu. Ardından Batasuna'nın bütün bürolarını, parti örgütlerini kapattı. Yüksek mahkeme, asıl kararı **en erken dört yıl** içerisinde verebilir. Bu süre içerisinde Batasuna'nın herhangi bir faaliyet yapması yasaklanmış durumda. Dört yıl sonra, Batasuna haklı da çıkabilir ve faaliyetlerine devam edebilir. Yüksek mahkeme son kararı vermediği için de AİHM'e başvuru yapamıyoruz. Bana kalırsa, bu soruşturmanın sonuçlanması altı yılı bulabilir. Örneğin dört yıl önce bir gençlik örgütü hakkında verilen kapatma kararı hala sonuçlanmadı ve bu gençlik örgütü faaliyetlerine devam edemiyor. Yine beş yıl önce de bir gazetenin redaksiyon bürosu benzer nedenlerle kapatılmıştı ama mahkemeden bu konuya ilişkin bir karar çıkmadığı için hala kapalı. Bu gazete bürosu için **yasanın tanıdığı süre bitmiş olmasına rağmen** karar çıkmıyor. Bütün bu uygulamalar Garzon'un doğrudan yönetiminde yapılıyor. Yasal olarak yüksek mahkeme Garzon'un iddialarını dört yıl sonra değerlendireceğin-

Julen Arzuaga Kimdir?

"Bask ülkesinde çalışan bir avukatım" diye kendini ifade eden Julen Arzuaga. Aynı zamanda Bask İnsan Hakları Gözlemevi isimli bir kuruluştaki çalışıyor. Bask Barosu üyesi Arzuaga, kapatılan Batasuna Partisi'nin davasını yakından takip ediyor ve aynı zamanda Basklı siyasi tutukluların avukatlığını da yapıyor.

de soruşturmayı bir kez daha baştan ele almasını isteyebilir ki bu süreyi daha da arttırabilir.

Sistemin nasıl çalıştığını görebiliyor musunuz?
Yasal olarak herşey hazırlanmış durumda.

Hiçbir Kanıt Sunulmadı

Garzon, kararında ETA ve Batasuna'nın ilişkisine ait doğrudan kanıtlar sundu mu?

ARZUAGA- Hayır, hiçbir şekilde kanıt sunulmadı. Şu tür şeyler beklenebilirdi, örneğin Batasuna örgütlerinde, bürolarında ETA militanları kalıyor, yakalanan silahları Batasuna ETA'ya teslim ediyor vb. şeklinde kriminal gerekçeler beklenebilirdi, bunların **hiçbirisi** olmadı. Böyle kanıtlar yoktu davada. Garzon İspanyol kamuoyunu da arkasına alarak, yalnızca ve yalnızca **ideolojik olarak ETA ve Batasuna'yı birbiriyile ilişkilendirdi**.

Örneğin şöyle bir bölüm var Garzon'un iddialarında: Bundan yıllar önce, Franco henüz yaşarken ETA'nın programında parlamenter çalışma için bir grup oluşturulması vardı. ETA, Franco'nun varlığı nedeniyle bu düşüncesini hayata geçiremiyordu. Garzon işte o zaman ETA'nın programında yeralan ve oluşturulacak **parlamentar grubun** şimdiki **Batasuna olduğunu** iddia ediyor. Yani yıllar önce söylenen bir şeyi şimdi varolan bir partinin üzerine yıkmaya çalışıyor. Bunu da yasaklama için yeterli neden olarak görüyor.

Yasağı Protesto Da Yasak

Peki yeni bir parti ile, bir isim değişikliği ile parlamenter çalışma devam edebilir mi? İspanya'da yasalar böyle bir olanak tanıyor mu?

ARZUAGA- Birincisi Batasuna yasak değil, yalnızca faaliyetleri yasak. Bu yanıyla parti, bütün örgütleriyle yerinde duruyor görünüyor. Yani soruşturma sürdüğü müddetçe bu böyle. İkincisi, bir örnekle açıklayayım, daha önce kapatılan bir gençlik örgütü yeni bir isim ile tekrar kuruldu. Tabi ki düşüncelerini değiştirmede. Garzon, bu yeni örgütü de eski örgütle **aynı düşünceleri savunduğunu** gerekçe göstererek kapattı. Bu yanıyla Batasuna'nın yeni bir isim, yeni bir büro ya da yeni insanlarla kuracağı bir parti Batasuna'nın devamı olduğu gerekçesiyle aynı kaderi paylaşıyor.

Görünürde faaliyetleri yasaklanan **Batasuna değil, Bask ülkesinin sosyalist hareketidir**.

Yasaklamanın ardından politik gruplar kararı protesto etmek için bir gösteri yapma çağrısında

ETA ve Batasuna Partisi 25 yıldır Bask ülkesinin kendi kaderini tayin hakkının olduğunu savunuyor, sosyalist bir Bask ülkesi için mücadele ettiklerini belirtiyor...

bulundular. Garzon, böyle bir gösterinin Batasuna'nın faaliyetlerinin yasaklanması kararına muhalefet oluşturacağını ve dolayısıyla Batasuna'nın bir faaliyeti sayılacağını, bunun da yasadışı olacağını açıkladı. **Kararı protesto etmek de yasadışı sayılıyor.** Batasuna ile doğrudan bağlantısı olmayan gruplar bu gösteriyi gerçekleştireceklerini açıkladılar ama Garzon, gösteriyi baştan yasadışı ilan etti.

Herşey yasaklandı, herşey. Batasuna'nın Bask'ta 200 bin oyu var. Bu kararla 200 bin kişi demokrasinin temeli olan seçimlere katılamayacak, daha doğrusu bir partisi bile olmayacak.

Batasuna faaliyetlerine devam ederse ne olur?

ARZUAGA- Çok tutuklamalar olur. Bunun dışında şu an için ne olacağını tam olarak söylemek mümkün değil. Bir ihtimal olarak Batasuna kitle içerisinde çalışmasına yasal yollarla devam eder, sosyal hareketi başka şekilde örgütlemeye çalışır. Sonuç olarak Batasuna olarak çalışmanın yolları tıkanmış durumda. Şu an için birşey söylemek gerçekten mümkün değil

BASK'ta Savaş Hali Sürüyor

Dünya'da pekçok ülkede, en azından bizim ülkemizde devletin Batasuna örneğini vererek silahlı mücadele veren partilere, örgütlere "silahı bırakın", "Batasuna gibi olun", "parlamentar çağ-

Basklılar Garzon'un yasaklama kararına, alınan bütün önlemlere rağmen **100 bin kişiyle** 15 Eylül'de Bilbao'da gerçekleştirdiği gösteriyle yasağı protesto etti, Batasuna'ya destek sloganlarını haykırdı.

İspanya yanlısı Bask iktidarı PNV'nin hükümetinin İspanya devletinin baskısı ve talimatı ile gösteriye saldırması sonucu onlarca kişi yaralanırken, halk "PNV'liler İspanyol" sloganlarıyla Bask hükümetini de protesto etti ve saldırıya karşı direndi.

İşma yapın" çağrısı yaptıklarını biliyor muydunuz? Örneğin "BASK Modeli" diye bir model var, bu konuda neler söyleyeceksiniz?

ARZUAGA- Son gelişmelerle birlikte herhalde **artık bunu söyleyemezler**. Bu örneği vermek bu devletlerin işine gelmez çünkü Batasuna'ya yasal-parlamentar çalışma olanağı bile **tanınmıyor**.

Ben bir hukukçu olarak gördüğüm kadarıyla şunları söylemek istiyorum. Başlangıçta şu tür hedefler vardı, ETA silahlı bir mücadele verecek, Batasuna da varolan potansiyeli güçlü bir kamuoyuna dönüştürecek. Bu şekilde **BASK'ın kendi kaderini tayin etme hakkı** noktasında bir güç oluşturulacak. Batasuna ve ETA arasında mantıksal olarak böyle bir ilişki vardı. Bu, sorunun çözümü için bir yöntemdi. İrlanda'da da bunun bir örneği yaşandı. IRA ve Sinn Fein benzer bir ilişki içerisindeydi. Bask ülkesinde bu denendi ama bugün geline süreçte bakıldığında bu yöntem ne yazık ki başarılı olamadı. Bunda **İspanya Devleti'nin baskıcı yöntemi** etkin oldu. Biz hala BASK'ta **savaş halinin sürdüğünü** düşünüyoruz. Devlet bütün hareketleri, kurumları, politik olan herşeyi

doğrudan ETA olarak değerlendirdi, son dönemde artık ETA ile değil Batasuna ile savaştığını söylüyor.

İspanya'nın İsteddiği Olmayacak

Gelecekte neler olacak, örneğin ETA sizce neler yapabilir? Batasuna ile mi Batasuna'sız mı çalışmalar devam eder?

ARZUAGA- Sanırım bu süreç artık bitti, yani ETA ve Batasuna'nın yukarıda saydığım ilişkisi bitti. ETA, zaten birkaç yıl önce silahlı mücadeleden önemli bir geri dönüş yapmıştı. Yeni gelişmelerle **ETA tekrar silahlı mücadele** ile ortaya çıkmaz mı buna şimdiden karar vermek zor. Askeri açıdan ETA'nın eski gücü olup olmadığı konusunda bir bilgim yok. Gazeteler, Batasuna sürecinde haklarında tutuklama kararı çıkan ve aranan **pekçok Batasuna üyesinin ETA'ya geçerek yeraltı faaliyetini sürdüreceğini** söylüyor. Gerçekten net şeyler söylemek mümkün değil. ETA, yarın silahlı mücadeleyi bıraktığını söyleyebilir. Bu bile mümkün, bunlar tabi benim düşüncelerim.

Bask Ülkesinden Mücadelenize Desteklerimizi İletiyorum

Son olarak neler söylemek istiyorsunuz?

ARZUAGA- Bence bu operasyon bir **sonuç alamayacak**. İspanya'nın çokça sözünü ettiği barışa, çözüme hiçbir katkısı olmayacak. İspanya ve Bask toplumları arasında çok ciddi farklar, çelişkiler var. Örneğin, İspanyol toplumu NATO'yu destekliyor, Bask toplumu desteklemiyor. İspanyol toplumu globalizmi ve kapitalizmi destekliyor, Bask toplumu kendisini sosyalizme yakın görüyor. İspanyol toplumu Batasuna'ya karşı çıkıyor, Bask toplumu Batasuna'yı destekliyor. İspanya toplumu Bask ülkesinin kendi kaderini tayin hakkını desteklemiyor, Bask toplumu bunu şiddetle istiyor. Bu tür örnekleri çoğaltmak mümkün. Günlük yaşamdan tutun, hapisanelere kadar pekçok konuda ciddi düşünce farklılıkları var. Tamamen farklı bakışlara sahip iki toplum yaşıyor orada.

Bu süreç nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, **İspanya'nın istediği gibi olmayacak**.

Sorularımızı içtenlikle cevapladığınız için teşekkür ederiz.

ARZUAGA- Ben de çok teşekkür ediyorum ve Bask ülkesinden mücadelenize desteklerimizi iletiyorum.

“Terörizm Ne?” Diyenler; Amerika’yı İzleyin, Bush’u Dinleyin

Bush, Irak’a saldırı bahanesi yapabileceği hiçbir kanıtı BM’ye sunamadı; sadece tehditle, şantajla, rüşvetle bölge ülkelerinin, “pastadan pay” vaadiyle öteki emperyalistlerin desteğini almaya çalışıyor.

Bush’un her sözü tüm dünyaya terörizmin ne demek olduğunu kanıtlıyor.

Hiçbir yalan, hiçbir emperyalist ülkenin, kurumun desteği saldırıyı meşru kılamaz.

Irak’a saldırı hazırlıkları bir çok cephede manevralarla sürüyor. Bir yandan Amerika ikili ilişkilerle destekçilerini artırmaya çalışırken, öte yandan tehditler savurmaya devam ediyor.

Amerika’nın “bu toplantıda kanıt göstereceğiz” diyerek günlerce açıklama üstüne açıklama yaptığı **BM toplantısı** 13 eylülde yapıldı.

Bir an Irak’ın “kitle imha silahlarının tehdit oluşturduğunu” doğru kabul etsek bile, haydi diyelim “terör” demagogilerine inansak bile, tüm bunlara ilişkin Amerika’nın sunabildiği **tek bir kanıt bile** olmadı BM toplantısında.

Bunun yerine veto yetkisi bulunan BM Güvenlik Konseyi üyesi ülkelerin desteğini almak için çeşitli manevralar ve Bush’un “terör işte bu” dedirten tehditler dolu konuşması vardı.

11 Eylül Sömürüsü ve “5 Şart”

Amerika 11 Eylül’ü nasıl ki, yıllardır ele geçirmek

‘Hukukçu Sezer’ ve ‘Demokrat Ecevit’ Bush’u “Olumlu” Bulmuşlar!..

Sadece Irak değil, tüm dünya halklarının iradesini yoksayan Bush’un BM’deki konuşmasını hukukçu Cumhurbaşkanı Sezer ve Demokratik Solcu Ecevit “**olumlu bulduklarını**” açıkladılar. Neymiş olumlu bulunan; “Bush’un BM’den onay istemiş olması!”

Ne büyük lütufta bulunmuş!

Ecevit, IMF kredileri için Bush’un her kelimesini onaylamaya hazır. Peki bir hukukçu tüm dünyada hukuku yokeden, ülkeleri bombalayan, ülkemizi onyıllardır talan eden, aşağılayanları hangi kriterlere göre olumlu buluyor?

Uşaklık kültürü beyinleri ne hale getiriyor, hukukçuluk sömürgecilik karşısında böyle yerlerde sürünüyor.

istediği enerji hattının önemli kapısı Afganistan’a saldırı için kullandıysa, 11 Eylül’ün yıldönümünü de Irak’a saldırıya destek kazanmak için kullanmaya çalıştı.

Günlerce medyada “terör” demagogisi işlendi ve son iki sayımızda belirttiğimiz, tartışılması gerekeni gözlerden irak tutmaya çalıştı. Tartışılması gereken Amerika’nın yarattığı dünya düzeniydi. Amerika işte bunu tartıştırmamak için, 11 Eylül’de ölen **kendi vatandaşlarının kanı üzerinde tepinmeye, kanı dolara çevirme** politikasını sürdürmeye ağırlık verdi.

Bush’un 13 eylülde BM’de yaptığı konuşma da bu atmosferin üzerinde şekillendirilmek istendi. Bush bu konuşmasında Irak’a “5 şart” öne sürdü:

“Acilen ve şartsız silahsızlan.

Teröre tüm desteğini kes.

Şiiler, Sünniler, Türkmenler ve diğerleri dahil olmak üzere tüm sivil nüfusa baskıya son ver.

Akıbeti bilinmeyen Körfez Savaşı personelini serbest bırak ya da durumlarını açıklığa kavuştur.

BM’nin gıda karşılığı petrol programı dışındaki tüm yasadışı ticareti derhal sona erdir.”

Baskı, siviller vs. işin demagogisi, bu biliniyor. Şartların tümü birden tek şey söylüyor gerçekte; **önümde diz çök, dünya düzenime teslim ol!**

Peki ne adına ve ne hakla “şartlar” sıralıyor Amerika? Dünya halkları Bush’a böyle bir yetki vermediğine göre kimin adına konuşuyor Bush?

Emperyalist tekeller adına konuşuyor. Amerikan yönetiminde onlarcasının içli dışlı olduğu, ortak kasalara sahip oldukları tüm dünyanın gözleri önünde alenileşen tekeller adına.

Tekeller adına estirilen bu teröre boyun eğmek, ka-bullen, meşrulaştıracak her adım; hukuksuzluğun, terörün bugünden daha fazla dünyaya hakim olması, açlık ve ölüm demek olan Amerikancı düzenin pekiştirilmesi demektir.

Halkların gözünde, Amerika’nın savaşını şu ya da

bu yalanla destekleyen Avrupa emperyalist ülkeleri de bu sonuçtan doğrudan sorumlu olmaktan kurtulamazlar. Demokrasi maskelerini takıp dolaşamazlar!

“Silah Denetçileri” Gerekçesi Düştü

Irak yaptığı açıklamayla silah denetçilerinin ülkeye dönüşüne koşulsuz izin vereceğini ilan etti.

Amerika'nın sürekli dile getirdiği bu gerekçe de böylece elinden alınmış oldu.

Irak'ın açıklamasının hemen ardından Bush'un “inandırıcı değil...” açıklamaları ve Grossman'ın “*Amerika Irak'ta rejimi değiştirmeye kararlıdır*” sözleri, Amerika için “silah denetçilerinin” **sadece bir bahane** olduğu ortaya çıktı.

Bu açıklamalar aynı zamanda silah denetçileri şartına bağlanan BM kararı konusundaki ikiye bölünmüşlüğü de ortaya koydu. ABD bir yandan hazırlıklarını yaparken, öte yandan halklarla alay edercesine BM kararı oyunu oynuyor. Birakın bombaladığı, cuntalar yaptığı, çeşitli biçimlerde iktidarlarını denetimine aldığı ülke halklarını, BM'deki bütün ülkelerin iradesini yoketmek istiyor.

Saldırı Planını BM Kararı Haline Getirmek De Meşruluk Yaratamaz

Amerika'nın hedefi biliniyor; Beyaz Saray'da hazır-

lanan Irak'a saldırı planını **BM kararı haline getirmek**. Böylece saldırı için meşruluk yaratılacağını hesabını yapıyor Amerika.

Şu ana kadar bunu başaramamış değil, ama önümüzdeki süreçte yapabilir de. Çünkü BM'nin son on yıldaki kararlarına bakmak böyle bir sonucun hiç de sürpriz olmayacağını, bu karar için çok da kanıta gerek olmadığını görmek için yeterlidir. Afganistan'dan Filistin'e kadar BM'nin kararları Amerika'nın ancak sıradan bir yan kuruluşunun alabileceği kararlardan zerrece farkı yoktur.

Ancak bu da saldırı için **Amerika'ya meşruluk vermez**. Dünya halkları nezdinde Amerika'nın “teröre karşı savaş”ı çoktan deşifre olmuş, saldırıların, savaşların, tehditlerin kendisinin bir terör olduğu, Amerikan tekelinin çıkarları için işgal savaşları olduğu ortaya çıkmıştır.

Görmeyenler de görecektir bu gerçekleri. Nitekim Amerika'nın kendi içinden - şimdilik cılız da olsa Rumsfeld'in kongre konuşmasının protesto edilmesi gibi...- çıkan sesler bunun göstergesidir. Dünyanın geri kalanında ise Amerikancı dünya düzenine karşı öfke Bush'un her konuşmasında, sıkılan her Amerikan-İsrail kurşununda daha da büyümeye devam edecektir.

ÇİZGİYLE

Direnışı doğuran işgal ve zulümdür Zulüm Altındaki Halkların “Sessizliği” Kimseyi Aldatmasın!

İsrail işgali Gazze'ye yönelirken, Filistin topraklarının dört bir yanında kan akmaya, zulüm makinası Amerika'nın himayesinde çocuk, genç, yaşlı, kadın, erkek demeden katletmeye, yakıp yıkmaya devam ediyor.

13 Eylül'de İsrail ordusu, helikopterler ve onlarca tankla, Batı Şeria ve Gazze'ye girdi. Filistin topraklarına girdi. Yaklaşık 50 tank ve zırhlı araç, Gazze'deki Refah ve Brezil mülteci kampında terör estirirken, helikopterler de mülteci kampına füze atışları yaptı.

Sonraki günlerde de Gazze ve Batı Şeria kentlerinde ev yıkımları, okul önlerinde çocukların kurşunlanması sürdü.

6 Hafta Sonra İki Feda Eylemi

18 Eylül'de gerçekleştirilen ve iki kişinin öldüğü feda eyleminin ardından, 19 Eylül'de de Telaviv'de düzenlenen feda eylemi sonucu 5 İsrailli ölürken, 40'dan fazlası yaralandı. Saldırısı Hamas üstlenirken, “bir dizi saldırının ilki” açıklaması yaptı.

6 haftadan fazladır feda eylemleri gerçekleşmezken, bu eylemlerle birlikte şu gerçeği bir kez daha herkes görmek zorundadır; işgal, zulüm bitmedikçe halkların buna karşı mutlaka vereceği bir cevap olacaktır.

İster yöntemini eleştirin, isterseniz “şiddetle” kınayın, bu **gerçek** değişmeyecektir.

Filistin direnişi karşısında İsrail'in sokağa çıkma yasakları, evleri yıkmalar, aileleri sürgün etmeler, sokak ortasında çocukları, gençleri kurşunlamalar... hiçbirinin faydasız olduğu da tartışılmayacak şekilde ortaya çıkmıştır.

Halkları tüketmek mümkün değildir. İsrail'ininki gibi görülmemiş bir terör hareketi yaratabilirsiniz, ama halkların direnişlerini bitiremezsiniz.

‘Sessizlikte’ Filistin’de Zulüm Durmadı

Hamas'ın eyleminin ardından bildik kınamalar, suçlamalar birbirini izledi. Oysa, feda eylemleri bir buçuk ay boyunca olmamıştı ama **bu süre içinde 71 Filistinli'nin katledildiği** Filistin yönetimi sözcüsü Erakat tarafından açıklandı.

Peki onlar, sonuncusu babasına sigara almak için çıkan ve göğsü 6 İsrail kurşunuyla delik deşik edilen bir çocuk olan, 71 Filistinli için hangisi kınama yayınladı? Onların hesabını Şaron'dan soran oldu mu?

Bush'dan Avrupa'ya kadar hangisinin sesi çıktı Filistinlilerin evleri yerlebir edilirken? İşte bu tüm dünya halklarının Amerika'ya karşı, tetikçisi İsrail'e karşı öfkesinin büyümesinin en büyük nedenleri bunlar değil mi?

İsrail'in Cevabı: Terör... Terör...

İsrail feda eyleminin ardından yine terörle cevap verdi. Önce **BÜTÜN FİLİSTİN KENTLERİNDE SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI İLAN EDEN İSRAİL** terö-

rünün hedefi Arafat oldu. İsrail askerleri Ramallah'daki Arafat'ın karargahına girdi. Yoğun silah seslerinin geldiği karargahta yaşanan gelişmeler henüz netleşmemişti. Ama net olan İsrail'in terörden başka hiçbir yönteminin olmadığıdır.

Arafat Uyarıyı Dikkate Alacak Mı?

Geçen hafta dile getirdiğimiz İsrail izni ve kuşatması altında 12 Eylül'de Batı Şeria'nın Ramallah kentinde toplanan Filistin meclisinden kabinesinin yeni atanan 5 üyesi için güvenoyu alamayacağı ortaya çıkınca geri çekti ve 20 Ocak 2003'ü seçim tarihi olarak ilan etti.

55'i Arafat'ın El Fetih'inin üyesi olan 88 sandalyeli parlamentonun bu tavrının anlamı ne? Uyarı kime, ne diyordu?

Amerika ve İsrail'in "Filistin yönetiminde reform" baskıları hatırlanacaktır. İşte bu baskılar sonucunda Arafat, bakanlıkların sayısını azaltmış, 12 bakanın yerlerini değiştirmiş (bu arada Filistin içinden yolsuzluk yapan bakanlara yönelik suçlamalar da mevcuttur) ve en önemlisi de İsrail'in memnun eden kişilerin de olduğu 5 yeni bakan atamıştı. Güvenoylaması tüm kabine için değil, işte bu 5 bakan için sözkonusuydu.

Filistin meclisinin söylediği net olarak ortaya çıkıyor; Amerikan-İsrail dayatmalarına hayır! İster taktik, ister takiiye adına da olsa ABD-İsrail koşullarına hayır!

Arafat'ın bu "uyarısı" ne kadar dikkate alacağı önümüzdeki süreçte netleşecektir. Ama aslolanın direniş olduğu, meclis dahil bütün yönetim kademelerinin kararında da direnişin belirleyici olduğu bir kez daha ortaya çıkmış oldu.

DÜNYA EKONOMİK FORUMU PROTESTO EDİLDİ

16 Eylül'de Avusturya'nın Salzburg kentinde, 11 devlet başkanı ve büyük tekellerin patronlarının katılımıyla başlayan Dünya Ekonomik Forumu toplantıları değişik kitle örgütü, antifaşist ve barış örgütleri tarafından protesto edildi.

Salzburg Social Forum'un organize ettiği etkinlikler bir hafta öncesinden başladı. Salzburg'da açılan enformasyon standlarıyla kamuoyu bilgilendirildi. Burada Cephe Güçleri tarafından açılan standta ölüm orucu ile ilgili bilgiler verildi.

14 Eylül'de **göçmenler** tarafından düzenlenen bir protesto yürüyüş sonrasında 15 Eylülde tüm örgütlerin katıldığı kitlesel bir yürüyüş düzenlendi. 2500 kişiyle gerçekleştirilen yürüyüşte **Cephe Güçleri** de Almanca olarak DHKP-C yasağını protesto eden pankartın yanı sıra **"TERÖRİST Mİ ARIYORSUNUZ? DHKP-C'ye Değil Sharon ve Ecevit'e Bakın"** yazılı dövizler taşındı. Ayrıca Ölüm Oruçlarına ve Avrupa'nın sessiz desteğine dikkat çeken önlükler yürüyüş sırasında giyildi ve aynı içerikli bildiriler dağıtıldı.

Uğur BÜLBÜL Anıldı

Avusturya'nın Graz ve Ternitz şehirlerinde 15 Eylül günü düzenlenen etkinliklerle fedai şehidi Uğur Bülbül anıldı.

Düzenlenen anmalar saygı duruşlarıyla başlarken, Uğur'un yaşamı, mücadelesi ve eyleminin anlamı üzerine konuşmalar yapıldı. Ayrıca Ölüm Orucu sürecine ilişkin bilgiler verildi.

HAMİDE ÖZTÜRK 7. GÜNÜNDE ANILDI

Kararlı adımlarla ikinci yılına yaklaşan ölüm orucu direnişinin 97. şehidi **Arap halkının onuru Hamide Öztürk** 7. gününde akrabaları ve yoldaşları tarafından anıldı. Aile evinde toplanan kitle HÖP imzalı çelenk eşliğinde mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. 467 günlük iradeyi alkışlarla selamlayan Arap Halkı yiğidinin mezarını çiçeklerle bezedikten sonra Hamide ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundu.

Hamide için söylenen Arapça türküden sonra Bize Ölüm Yok Marşı hep bir ağızdan söylendi. 70 kişinin katıldığı anma ailesi tarafından verilen yemekle son buldu.

ÇOCUKLARIMIZIN SÜTE İHTİYACI VAR

KESK'li memurlar 13 eylülde İzmir'de 500 kişinin katıldığı bir eylemle toplu sözleşme görüşmelerinde hükümetin tavrını protesto ettiler. Polisin engellemelerine rağmen toplanan 500 memur adına yapılan açıklamada, **"Çocuk, aile ve doğum yardımları günün koşullarına göre arttırılmalıdır."** talebi dile getirilirken, **"çocuklarımızın süte, kreşe, önlüğe ihtiyacı var"** denildi.

BEYDAĞI'NDA YIKIM

Malatya'nın Beydağı Mahallesi'nde yaklaşık on ev belediye tarafından "düzensiz kentleşme" gerekçe gösterilerek yıkıldı. Yıkılan evlerin 1986'dan beri her türlü vergilerini ödediklerini belirten mahalle halkı örgütsüzlüğün sonucu olarak yıkıma karşı herhangi bir direniş göstermedi. Yıkımların bununla sınırlı kalmayacağı gerek mahalle halkı gerekse belediye tarafından dile getiriliyor.

Ölüm yatağından yazılan mektuplar

“Biliriz ki, aynı hedefe kilitlidir beynimiz”

Merhaba...

Mesajın, kutlaman için sa-
ğolasın Ercan Abi. Yüreği-
mizde sevdiklerimize özlemi-
miz, hasretimiz, birbirimize
olan sevgimiz ve bağlılığı-
mız daha da büyüyor. Yüre-
ğimizde, duyguda, düşünce-
de çok yoğun duygularla do-
luyum. Gülseren'imize ve
abime ulaşabilmenin heyecanı
coşkusu içindeyim...

Gün geçtikçe özlemimiz
hasretimiz büyüyor ve payla-
şılacak çok şey oluyor. Toprağa düşen her karan-
filimiz Anadolumuzun dört bir yanında boy veri-
yor çoğalıyor.

Ve Sevgi Ablamız.. Giderken bize öyle yoğun
duygular yaşattı ki, hepimiz aynı şeyleri hissettik.
Sevgili Ablamız yoldaşımız canımız... adanmış bir
yaşam. O kocaman gülen gözleriyle kahkahasıyla
hep içimizde yüreğimizde. Randevusunu 12 Tem-
muz'a ayarlamış bir şekilde kilitlenmişti.. herkes-
e birşeyler öğreterek ölümsüzleştirdi Sevgi Ablamız.
Ne mutlu ona, ne mutlu ailemize. Ve ne mutlu bi-
ze ki yüzlerce yürek o görkemli zaferimizin yol-
lunda canımızı feda etmeye hazırız. "Ben de...
ben de..." diyerek yolumuzun başından beri bizim
olan zaferimizi büyütüyoruz...

Birbirimizi merak etmeden duramayız. Ama
biliriz ki hep aynı duygularla çarpar yüreğimiz.
Aynı hedefe kilitlidir beynimiz...

... Ne kadar mutlu olduğumu tahmin edersin.
Sonunda muradıma erdim. Ne kadar çok istediği-
mi bilirsin. Artık bu onurlu görevi yerine getire-
cek olmanın huzuru içindeyim...

Sana bayrağı devraldığımız günümüzü, görke-
mini, coşkumuzu anlatmak isterdim. Bantlarımızı
kuşanırken sarıldın kutladın bizi. O gün türküle-
rimizi marşlarımızı hep birlikte söyledik. En sev-
diklerimiz yanımızdaydı. O gün Bayrampaşa'yı
herşeyiyle yeniden yaşadık. İçimiz doldu, yeri
geldi hüznünlendik ağladık, kimi zaman güldük
çoştuk. Her an içimizde olan ve bizden hiç ayrıl-

mayan sevdiklerimize çok daha yakınınız artık...
Geriye sonunu getirmek kalıyor. Bunu da başara-
cağım...

Yaşadıklarımız çok şey öğretti bize...

Bugün Veli Dayımızın ölümsüzlüğe kavuşmas-
ıyla karşıladık günü... karanfillerimiz bir bir to-
hum olup düşüyor Anadolu topraklarına. Hepsini
bire bin verip filizleniyor umudumuzu büyütüyor-
lar. Akşam Veli Dayımızın anmasını yaptık. Anma-
da Nazım'dan okuduğumuz şiiri sana da yazmak
istiyorum.

Rüzgar, yıldızlar ve su

Bir Afrika rüyasının uykusu

düşmüş dalgalara

İşiltılı kara

bir yelken gibi gece

direğinde geminin

Geçmekteyiz içinden

bir sayısız

bir uçsuz bucaksız yıldızlar aleminin

yıldızlar, rüzgar ve su

Başüstünde bir gemici korosu

su gibi rüzgar gibi, yıldızlar gibi bir türkü söylüyor,

yıldızlar gibi

rüzgar gibi, su gibi bir türkü

bir türkü diyor ki "korkumuz yok"

inmedi birgün ile gözlerimize

bir kış akşamı gibi karanlığı korkunun

bir türkü diyor ki,

"bir gülüşün ateşiyle yakmasını biliriz

ölümün önünde sigaramızı."

Bir türkü diyor ki

"çizmişiz rotamızı

doğların alkışlarıyla değil

gıcirtısıyla düşmanın dişlerinin"

Bir türkü diyor ki "dövüşmek"

bir türkü diyor ki "ışıklı büyük

ışıklı geniş ve sınırsız bir limana

dümen suyumuzda sürüklemek denizi"

bir türkü diyor ki "yıldızlar, rüzgar ve su"

Başüstünde bir gemici korosu

bir türkü söylüyor

yıldızlar gibi, rüzgar gibi, su gibi bir türkü

Hoşcakal, yüreğimde sevginizi, umudunuzu
özlemlerinizi taşıyıp gideceğim sevdiklerimizin
yanına.

Hamide Öztürk

Sevgiler'in kuşağı Dönekler kuşağı

"Küskünler" burjuva siyasetin son günlerde en sık kullanılan kelimelerinden biriydi. Milliyet yazarı Can Dündar da, "*biz de küsüz*" diyerek katıldı bu modaya. (14 Eylül 2002, Milliyet)

Dündar, "siyasete" küs olduklarını, "barışmaya" niyetlendiklerini ama kazıklandıklarını anlatıyor. Dündar'ın ve "kendi kuşağı"nın küsüp-barıştığı siyaset tabii ki, **burjuva siyaset!** "Kendi kuşağı"ndan iki kişi (Ahmet Sever ve Ruşen Çakır) YTP'ye katılarak siyasetle barışmak için bir hamle yapmışlardı, ama YTP onları listelerin en arka sıralarında bırakarak kazıklamıştı. Can Dündar da bunun üzerine, "işaret parmağıyla orta parmağını üstüste koyup" yeniden siyasete küstüklerini söylüyor... Dündar'ın "*Biz de küsüz*" yazısının kısa hikayesi işte böyle. Gelelim, hikayenin esasına.

Kuşakları "zaman" değil, devrimcilik veya döneklik ayırıyor

Can Dündar da, son zamanlarda kimilerinin yaptığı gibi, sık sık "**bizim kuşak**"tan söz ediyor. Peki kim bu "sizin kuşak"? Ruşen Çakır'lar'a, Ahmet Severler'e ve Can Dündarlar'a "o kuşağı" temsil etme yetkisini kim verdi?

Bu öyle bir kuşak ki, Can Dündar gibileri siyasete küsünce, o kuşak da küsüyor, Dündarlar barışınca, kuşak da barışıyor...

Yok tabii böyle bir şey.

Onların "kuşak"la kastettikleri dönemle de, o dönemin mücadelesini kan can bedeli sürdürenlerle de **hiç bir ilgileri, bağları** kalmamıştır.

Dündarlar, kendilerini "78 kuşağı" diye adlandırıyorlar. Epey bir süre önce, "bunlardan biri", 68'lilerin düzen içine yerleşip önemli yerlere geldiğini, sıranın şimdi 78'lilerde olduğunu yazmıştı. Burjuva siyasetle barışmaya da herhalde bu tesbitten hareketle karar verdiler!

Burjuva siyasetle barışmaya karar verenler, o kuşak değil, o kuşağın **dönekleridir**.

O "kuşak" bugün de ölüyor. Sevgi Erdoğan'lar o kuşaktandı, Gökhan'lar, Osman'lar, o kuşaktandı. F tiplerinin hücrelerinde hala o kuşaktan olanlar var... **O kuşak**, "*örselendik, küstürüldük*" diye sınıflar mücadelesi arenasını hiç bir zaman terket-

miş değil, hala bedel ödüyor.

O zaman, Can Dündarların sözü-

nü ettiği "kuşak" başka bir şey olmalı. Onun anlattığı "kuşak", düşüncelerini terketmiş, örgütlenmeyi reddetmiş, düzene yerleşmiş bir kesimden ibaretir.

"Kuşağı" adına, haddi olmadan şöyle yazıyor Dündar: "*Her darbeye sahip çıkıyoruz siyasete ve Meclis'e... Her seferinde 'Belki bu sefer' deyip yeniden umutlanıyoruz. Öylesine karışık ki kafamız; ne onunla, ne onsuz yaşayamıyoruz.*"

Can Dündar kendisi ve kendi çevresindeki üç beş kişinin ruh dünyasını, bir dönemin insanlarına maalemtmeye kalkıyor. Kastettiğin, 70'li yıllar boyunca mücadeleyi sürdürenlerse, onların örgütsüzleşen kesimleri bile büyük çoğunluğu itibarıyla böyle düşünmediler. Senin söylediğin gibi düşünenler, örgütlerini, ideallerini satıp, örgütlerde öğrendiklerini **burjuva medyada, reklam şirketlerinde** paraya çevirebilen bir avuç dönektir.

Eğer sözünü ettiğin kesimleri tanımlayacaksan, "**bizim kuşak**" gibi, seninle ne dün, ne bugün aynı duyguları, düşünceleri, yaşam tarzlarını paylaşmayanları da haksız yere kapsayan bir ifade yerine, "**reklam ve medya sektöründeki vakıfçı, AB'ci dönekler kuşağı**" de. Doğru tarif budur. Senin duygu ve düşüncelerine tercüman olabileceğin kuşak ancak bu kuşaktır.

Oligarşinin cephesine katılmak isteyen de, başka türlü bedel öder

Öyle hemen katılıp milletvekili listelerinin üst sıralarına çıkmak yok. Kendinizi kanıtlayacaksınız. Burjuva medyada yaptıklarınız yetmemiş demek ki, Taner Akçam dizileri yetmemiş. Düzen, o çok istediğiniz "liste başlarını" size vermek için sizden daha çok şey istiyor.

Bunları vermeye hazır mısınız?

Hazırsanız mesele yok. Bugün olmasa da yarın, o liste başlarına kavuşabilirsiniz. Ama o liste başlarına kavuşurken, başka şeyleri, kendinizi şu veya bu "kuşak" içinde saymanıza neden olan herşeyi,

Kuşaklar edebiyatına, 78'lilik hikayelerine direnişin içinden cevap!

Sevgi Erdoğan 45 yaşında, 25 yıllık devrimci... Canan Kulaksız, 19 yaşında, 6 aylık devrimci...

Yanyana, omuz omuza, zulme karşı direnmediler mi? Direnip birlikte ölümsüzlüğü kucaklamadılar mı? 1970'lerin başından bu yana emperyalizme ve faşizme karşı her direniş barikatında dalgalanan o bayrağı birlikte taşımadılar mı?

Siz hangi "kuşağın" edebiyatını yapıyorsunuz, kime neyin hikayesini anlatıyorsunuz?

Direnen tüm kuşaklar burada işte; halkın, faşizme karşı direnişin saflarında.

Siz, bilmem kaçlı olursanız olun, tek bir kuşaktansınız; dönemler kuşağı. Herkes kendi tarihini yazıyor. Sevgilerin kuşağı, direnişin tarihini, siz dönemliğin kitabını yazıyorsunuz.

Yerinizi bilin!

kaybetmiş olacaksınız.

Liste başı yapmadılar diye düzenin parlamentosuna küsmek yerine, asıl sizi liste başı yaptıklarında küsebilir misiniz? İşte sorunuz bu.

Hem oligarşinin saflarında yer alınacak, hem sosyalistim diye geçinilecek. Artık düzen bile bu **numara**ya pek izin vermiyor.

Evet, bu bir numara. Senin sözettiğin "dönemler kuşağı"nın hayatının merkezinde yer alan bir numara hem de.

İçinden çıkamadığınız açmaz da bu.

Düzenin nimetlerinden vazgeçemiyorsunuz. O nimetlerden pay almaya devam etmek için, düzenin istediği yazıları yazıyor, istediği programları yapıyor, arada bir de kendi vicdanınızı tatmin edecek şeyler yapıyorsunuz. Düzen de o kadarına izin veriyor, onlar da onun "demokrasi vitrinini" oluşturuyor zaten.

Ne kadar zavallı ve güçsüz durumda olduğunuzu fark ediyor musunuz? Her iki halde de, sizden yararlanıyor düzen. Siz, devrimcilere, örgütlülüğe, şiddete küfreden yazılarınızla, hem sözünü ettiğiniz o "kuşağı" zehirleyerek, bazen yaptığınız duyarlı, demokrat işlerle de hem oligarşinin demokrasi vitrinini süsleyerek, her halükarda düzene hizmet ediyorsunuz. İsteseniz de istemeseniz de böyle.

Bitaraf olan, bertaraf olur.

İşte tam bu noktadasınız. Oligarşi sizi bertaraf etmiş. Etinizden, sütünüzden, yağınızdan yararlanıyor. Daha yararlanacağına kani olursa, liste başı da yapar sizi, yok artık sizden çıkartılacak bir şey kalmazsa, bir paçavra olarak atılırsınız bir kenara. Meyhaneci eski dönemleri hatırlayın.

Tabii kazık yiyeceksiniz. O cenahın karakteridir bu. Bugün yapılanı "**kazık yeme**" olarak görürsünüz, ama o cenaha tam katıldığınızda, aynısını kendiniz yapmaya başlıyorsunuz.

Yani sorun, sadece bir sistem tercihi değildir; sistemle birlikte başka bir ahlakı, başka bir kültürü de tercih etmiş olursunuz. O kültürü, ahlakı anlatmamıza gerek yok. Şu milletvekili pazarına bakın, o pazarda yerlerde sürünen ahlakı, kültürü görürsünüz. Sizin "barışmaya" tevessül ettiğiniz siyaset işte böyle bir siyaset. Mideniz kaldırıyorsa, buyrun dalın içine.

Sen bırak savaşı, barışı

Dündar sonuç olarak da şöyle demiş yazısında: "*Siyasetle barış çubuklarını söndürüp savaş boyalarını sürünüyor, küskünler ordusuna dönüyor.*"

Barış çubukları, savaş boyaları... Ne kadar kolay kullanıyorsunuz bu kelimeleri değil mi? Çünkü onlar sizin için sadece kelimeler. Ortaya "*etkili-edebi bir cümle*" çıktıysa tamam, kelimeler de yerine oturmuş demektir.

Oysa o kelimeler, milyonlarca insanın canıyla, kaniyle hayat buldu. O kelimeler uğruna asıldı insanlar. O kelimeler uğruna, bedeller ödemeye devam ediyoruz. Savaş boyalarını sürüyormuşsun!!! Sadece komik. Bu kelimeler de oyun sizin için sanki. Sakın, kremlerle, makyaj malzemeleriyle karıştırıyor olmayasın savaş boyalarını.

Burjuva siyasete karşı savaşabilecek misin? Nasıl savaşacaksın? Hadi görelim bakalım. **Yeni Taner Akçam dizileri yaparak mı, yoksa Nazım'ın "yeni aşklarını" keşfederek mi?**

Ve diyorsun ki, "...tepedeki faşizan yapı yıkılırsa; *Siyasetle ancak o zaman barışacağız...*"

İşte bütün mesele de burada ya.

O faşizan yapıyı yıkmakta. Hem o faşizan yapı, sandığın gibi, sadece düzen partilerinin tepesinde falan değil. O faşizan yapı, bu ülkedeki sistemin bütünü. Sen görsen de, görmeden de gerçek bu. Sözünü ettiğin o kuşağın en önemli özelliği de "anti-faşist mücadeleliliği"ydi biliyor musun?

"Kuşaklar" ölsün, bedeller ödesin, faşizmi yıksın, sonra size buyur desinler öyle mi? Yok öyle yağma!

“Seçim ittifakı” pratiğinden hangi dersler çıkar?

Seçim ve birlik konusu, erken seçimin gündeme gelmesinden bu yana, çok çeşitli açılardan tartışıldı. Beklentiler dile getirildi, büyük beklentilerdi, projeler, hesaplar, ve görüşmeler, tartışmalar yapıldı. 11 Eylül akşamı sonuç ortaya çıktı.

Sonuç, beklentilerin çok uzağındaydı.

Istenecek hiçbir kuşkusuz daha fazlasıydı. Ama istemekten daha önemli olan, neyin, nasıl, hangi araç ve yöntemlerle istenildiğidir. Araçlar, yöntemler, hedefler uygun değilse, o istek, boş, sözde bir istek olmaktan öteye geçmez. Nitekim, haldeki durumda da böyle olmuştur. Bu nedenle de herkes çok istediği halde, neden olmadığının henüz verilmiş ciddi bir cevap yoktur ortada.

Niye yalnız bunlar? Sol bu mu?

Oluşturulabilen bloka bakalım: HADEP, EMEP, SDP. O kadar.

Peki sol bu mu? Bundan ibaret mi?

Bir de ÖDP'yi katabilir bu blokun oluşturucuları ve “*ama onlar kendileri katılmadı*” diyebilir. Bu da soruyu değiştirmez.

Daha fazlasını, genişini, büyüğünü, etkisini niye yapamadınız?

Hangi solla konuştunuz? Hangi aydınlarla, kitle örgütleriyle görüştiniz? Kimlere gittiniz? Gitmediklerinize niye gitmediniz?

Olabilir, perspektifiniz seçimlerle de sınırlı olabilir. Ama seçim ittifakı bile böyle bir darlığa hapsedilemez. Hapsediliyorsa, orada farklı sorunlar var demektir.

Bloktakiler, niye desteklemiyorsunuz-desteklemediniz sorusunu ne hakla soracaklar şimdi. Desteklenmeleri için ne kadar çaba sarfettiler?

Evet, niye olmadı. Olmadı çünkü, “*demokrasi mücadelesi-ni geliştirmek, egemen sınıfların, IMF'cilerin karşısına bir blok olarak çıkmak*” gibi iddialı, tumturaklı sözler edilirken, küçük hesaplar hep devredeydi. **Iddia**, doğruydı, yerindeydi. Ama politikalara, bu iddia değil, **şark kurnazlıkları, benmerkezcilikler, pragmatizm, icazetçilik...** yön veriyordu. Bunlar defalarca söylenen şeyler. Aşılmadığı, tartışmasının bile yapılmadığı noktada, bu anlayış sahiplerinin kendisini vurdu.

HADEP ve EMEP, ittifakı bozmak konusunda ÖDP'yi eleştiriyorlar. Devrimcilere karşı hep ÖDP'yle yanyana değil miydiniz? “*HADEP, EMEP, ÖDP...*” **klışesini** sola biz sokmadık siyasi literatüre.

Bu hep yanyana sayılıştı, bir aynılık vardı. Aynı maya. Böyle olunca, güçlerini birleştirmek için değil, birbirlerini altetmek için, en karlı çıkmak için “birlik tartışmaları” yürütüler ve tabii, birleşilemedi. İcazetçiliğin ortaya çıkardığı **klışe**,

benmerkezci hesaplar nedeniyle bozuldu.

Niye yalnızca seçim birliği?

Iddia, halkın mücadelesini, haklar ve özgürlükleri geliştirmektir. Ama bu iddia, sadece seçim gündeme gelince hatırlandı. İttifak görüşmelerinin çerçevesi de seçimle sınırlandırıldı. O zaman mesele sadece “oy” meselesi; yani burjuva partilerin derdiyle aynı.

Ezilen ulus milliyetçiliğinin bu konudaki sınırlılığı ve parlamento tutkusu anlaşılabilir. Ama kendine sosyalistim diyorsan, hareket noktan da, varış noktan da farklı olmak durumundadır. Bu bloku oluşturanların bir bölümü kendine sosyalistim dediği için, blok kendini **emek, barış, demokrasi bloku** olarak tarif ettiği için tartışıyoruz bunları.

Milliyetçiyiz diyorsanız, tartışma platformu farklıdır, sosyalist diyorsanız farklıdır, sosyal-demokratız diyorsanız yine farklıdır.

Sosyalistiz diyorsanız, solun birliğini, halkın mücadelesini geliştirme sorununu, seçim gündemiyle ve süreciyle sınırlı tutamazsınız. Tutulduğu noktada, orada bir samimiysizlik vardır.

Kürt milliyetçileri cephesinde deniyor ki, “*bu başlangıçtır, seçim sonrası da sürecektir*”. Bu belki bir temenni veya abartı olabilir, ama gerçek olmadığı ortadadır. Örneğin blokun üyelerinden biri olan EMEP tersini söylüyor. Bunun seçim ittifakı olduğuna vurgu yapıyor.

Demek ki gerçekte bu noktada tartışılmış veya kararlaştırılmış bir şey yok. Bu da abartının bir parçası. Gerçekten uzun vadeli olanı yaratmak yerine, uzun vadeliymiş propagandasıyla durumu idare etme. Bu kimseye bir şey kazandırmaz!

Parlamentoyu herşey olarak görme, kutsama, giderek sadece ona angaje olma, haklar ve özgürlükler mücadelesini daltan bir politikadır.

“Blok” oluşturanlar da işte tam bu noktadadır.

Niye yalnız yasallık ve icazet?

Yüzlerce grupla, DKÖ'yle, aydınlarla ortak bir zemin sağlanamaz mıydı?

Kimsenin reddedemeyeceği talepler temelinde, haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmek bakış açısıyla böyle bir birliktelik mümkündür ve bizce halen de mümkündür. Bu birliktelik içinde, isteyenler, anlaşılanlar, seçim işbirliği de yapabilirler.

Bunun yerine yapılan nedir, **burjuvaziyle pazarlıklar**, olmadı “sol içi” pazarlıklar. Bu “pazarlık” tarzı bile, haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirme perspektifine sahip olun-

madığını, seçim, “oy” ve parlamentonun her şey olarak görülmeye başladığını gösterir. Burjuvaziyle kurulan paralelliklerden başka bir anlam taşımaz.

Hangi kafa SHP'yle birliği gündeme aldı?

“Murat Karayağın, HADEP için devlet güvencesi olacaktı” deniyor. Böyle bir kafa yapısı, haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirebilir mi? Bu kafa yapısı, parlamentoyu demokrasi mücadelesinin kürsüsü olarak kullanabilir mi? Bu öyle bir tercihtir ki, Sol nedir, solculuk nedir, onları tartışmaya muhtaç hale getirir. Bu tercih sahiplerinin niteliğini tartışılır hale getirir.

Herkesin kendine göre solcu gördükleri-solcu görmedikleri, yasal olanlar-olmayanlar, ağırlığı olanlar-olmayanlar, oligarşinin uzak durun dedikleri-hoşgördükleri... bu ayrımlar bitmez.

Yasallığı, icazeti esas alanlar, bu ayrımlara göre hareket ettikleri için, gerçekte daha baştan “birlik” tartışmalarına **bölücü, sekte ve bozguncu** bir pozisyonda başlamışlardır. Bu kafadan, hiç bir birlik ve ittifak çıkmaz.

İcazet, sadece ittifaklarda değil, talep ve politikalarda da açıkça görülüyor.

Bir direnişte, 97 kişi ölmüş. Onların birliğinde bu konu yok. Kayıplar yok. Hesap sorma yok.

Bunları kitlelerin karşısında savunamazsan, parlamentoda nasıl savunacaksın?

Haklar ve özgürlükler çerçevesinde birleşmeliyiz

Sosyalistlerin, demokratların birlik ve ittifaklara bakışı, düzene karşı olanlar olmayanlar noktasında olmalıdır. Faşizme karşı mücadele edip etmeme noktasında olmalıdır (mücadele biçimleri farklı olabilir).

Birleşenler nasıl birleştiler; ayrı kalanlar neden ayrı kaldılar?

Neleri, nasıl tartıştınız, hangi talepte birleştiniz, hangisinde ayrıştınız? Bunun bile net bir açıklaması yok ortada.

Yok, çünkü yapamıyorlar. Çünkü yaptıklarında açıkça görülecek ki, burjuva siyaset tarzı var.

Böyle sosyalist politika mı olur?

Bu kafa haklar ve özgürlükler mücadelesi veremez. Bu kafa, parlamento kürsüsünü kitleleri aydınlatmak için de kullanamaz.

Şimdi yine tüm bunlar es geçilerek, sadece “seçim başarısına endeksli” abartılar başladı. Bunu önceki seçimlerde de gördük; “*Şöyle değişecek, böyle yol açılacak, baraj sorununuz yok, gümbür gümbür geliyoruz...*” bunlar, sosyalistlerin tarzı olamaz. Abartılar, olmadık misyonlar yüklemeler solun birliği açısından içinde bulunulan zaafı örtmeye yetmez.

Oligarşiye, faşizme, emperyalizme karşı mücadele dediğimiz şey, muğlaklaştırılmış, çarpıtılmış, içi boşaltılmıştır. Oligarşiye, faşizme, emperyalizme karşı mücadelenin sözünün edilmediği, bunların gerçek anlamlarıyla kullanılmadığı yerde, ne seçim ve parlamento bir araç olarak kullanılabilir, ne de halkın, solun birliği konusunda ciddi kalıcı adımlar atılabilir.

Solun, devrimcilerin, sosyalistlerin görevi, oligarşiye, faşizme, emperyalizme karşı mücadele dir; herşey buna tabidir. Bu süreçten, tartışmalardan bir ders çıkarılacaksa, bundan başlanmalıdır.

TANIYIN BU KOMPLOCU POLİSİ

Zamanaşımıyla işkencecilerin aklanmaya çalışıldığı Manisa davasında bu kez de işkence gören gençlerden Münüre Apaydın'ın ağzından yazılan bir mektupla **polisin komplosu ortaya çıktı**. İşkence ayaklarına dolaştı çırpındıkça batıyorlar.

İşkenceci polisler, Münüre Apaydın'ın yazdığını iddia ettikleri ve “*polise iftira attık, bize işkence yapılmadı, avukatımız zorladı*” gibi ifadelerin yer aldığı mektupla bir taşla bir kaç kuş vurmak istediler:

İlkin, davanın zaman aşımına uğratılması için süre kazanılmış olacaktı, çünkü büyük oranda teşhir olmuşluk daha fazla davanın uzatılmasını zorlar hale gelmişti. Nitekim mahkeme “son kez” kaydıyla davayı ertelemek zorunda kaldı.

İkincisi, işkencenin ortaya çıkarılmasında, takip edilmesinde çaba gösteren avukatlar ve dönemin İzmir Milletvekili Sabri Ergül'e komplo kurulmuş olacaktı.

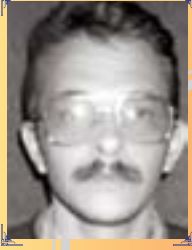
Üçüncüsü ve nihai olansa, işkenceciler böylece aklanmış olacaktı.

Delil olarak dikkate alınmayan mektup komplosunu ortaya çıkaran ise, Münüre Apaydın oldu. Yaptığı açıklama ile, yazısının ve imzasının taklit edildiğini, böyle bir mektup yazmadığını ve mektuptaki kimi özel-ailevi bilgilerin yalan-yanlış olduğunu ortaya koydu.

İşte size **klasik bir polis komplosu**. Hem yazı-imza taklidiyle sahtecilik yapıyor, hem komplo kuruyor, üstelik bunu yaparken, yine polisin o bildik ilkeliliği, palavracılığı ve nasılsa devlet bizim rahatlığıyla yalan yanlış bilgilerle yapıyor.

Taniyin bu polisi; “kanun hakimiyetini, halkın güvenliğini” sağlayan polisi taniyin. Hukuksuzluk, **yasadışı her yanlarından akıyor**. Bunların ayak bastığı yerde her türlü hukuksuzluk diz boyu demektir.

kahramanlar Ölmez

İsmet KAVAKLIOĞLU

Ahmet SAVRAN

Aziz DÖNMEZ

Şehitlik tarihi:

26 Eylül 1999

Şehit düştükleri yer:

Ankara Ulucanlar Hapishanesi

Şehit düşme şekli:

Ulucanlar'da düzenlenen ve bombaların, kurşunların kullanıldığı saldırıya karşı kahramanca direnerek, ateş ve işkence altında direniş geleneğimize yeni bir halka ekleyerek ölümsüzleştiler. 1979'da devrimci düşüncelerle tanışan, Bursa, Balıkesir ve Karadeniz'de çeşitli legal ve illegal görevler üstlenen yılların devrimcisi, direnişin önderi **İsmet Kavaklıoğlu**, Zonguldak'ta öğretmenlik yaparken Kurtuluş Gazetesi'ni sattığı için gözaltına alınarak tutuklanan Devrimci Memur Hareketi'nden **Ahmet Savran**, ve 18 yaşında, tutsaklığının tek nedeni devrimcilik olan **Aziz Dönmez**, bu vahşi saldırı altında, yanyana, omuz omuza direnerek, halklarına büyük bir miras bıraktılar.

Bedii CENGİZ

Şehitlik tarihi:

25 Eylül 1994

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

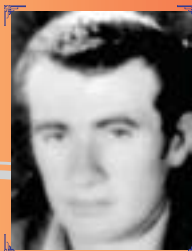
Şehit düşme şekli:

Parti Kuruluş Kongresi'ne katılmış, çeşitli görevler üstlenerek faaliyet alanına dönmüştü. **DHKP Genel Komite Üyesi**'ydi. Devrimci İşçi Hareketi'nin sorumluluğunu ve Seher Şahin Silahlı Propaganda Birliği'nin Komutanlığını yürütüyordu.

Partili dönemin örgütlenmesinin ve savaşının hazırlıklarını sürdürürken 25 Eylül günü kazayla yaralandı; yolaçabileceği riskleri hesap ederek hastaneye götürülmeyi reddetti. Henüz parti ilan edilmemişti, akan kaniyle DHKP yazmak isterdi ama o son anında bile, illegalitenin gereklerine uyup ancak Devrimci Sol diye yazabilirdi. Partisine, yoldaşlarına son selamlarını söyleyerek kararlılıkla ölümü kucakladı.

Aydın YALÇINKAYA

Vedat ÖZDEMİR

Şehitlik tarihi:

25 Eylül 1980

Şehit düştükleri yer:

Ordu Aybastı

Şehit düşme şekli:

Jandarma tarafından pusu kurularak katledildiler.

Nurettin TOPAL

Ahmet BAŞÇAVUŞ

Şehitlik tarihi:

27 Eylül 1992

Şehit düştükleri yer:

Sivas Zara/Büyükgüney Köyü

Şehit düşme şekli:

Jandarmayla girdikleri çatışma sonucu şehit düştüler. Devrimci Hareketin 1990'larda geliştirdiği kır gerilla mücadelesinin ilk şehitlerindendir.